

يا مادي

يا حي يا قديم

اوليان شمس المصطفى النصار

فما وحقائق يا مخرن فاما يامين كلام

شمس اوليا فضل العرفا فصحا لم العادل شيخ

مولانا صلاح الدين محمد بن احمد بن محمد بن احمد

المعروف بلسان ميرزا محمد بن احمد بن احمد

الاحكام

يا محمد بن احمد

آه ای جان پرکن آس ساعه پیش را
آس که ز دل خیزد بار و ج بیا میزد
آس باده انگری مر است جیسی را
آس باده بجز یکدم دل را نکند خرم
آس قطره زین ساغر کار نکند چون زر
آس باده اگر باشد اغلب یسخر باشد
آس باده که یار بدار و سوسه نفر میبد
آس باده که یار بدار و سوسه نفر میبد

گر زخم خوری پدید روز جسمم گویجو
زستم چکند و صفت و شته گل و نسیر

بیدار حریفان بکشید یار مارا
بمن آوری یک دم صدمم گریز پادشاه

مسئله
وایه ان مولوی
ردی

وگر او بود عده گوید که دم دگر بیا هم	همه وعده که باشد بشهر پیدا و شمارا
بترانه های شیرین بهانه های نکس	یکشید سوخته خانه منوبه خوش را
و هم گرم سخت دار که بچا و آفسو	بزرگه بر آتش و به بپشد او و جوارا
بیمار کی و شادی چون نگار من در آید	بنشین نظاره میکنی تو جمایب خدا را
چو جمال او بتابد چه بود جمال خجاست	رخ بچو آفتابش بکشد چراغها را

برو ایدل سبک و زمین پاسبان	
برهان سلام و خدمت تو حقیقتش بهار را	

کفایت ندارد بیا بان	فراست ندارد دل و جان ما
بجای نقش و نقش	که است زین نقشها آن ما
چو دره به بینی بریده سر	که غلطان شود و شوخیمدان ما
ازو پرس ازو پرس اسرار ما	که زویش نوی سر نهان ما
چه بود که یکش پیکش	شود وی با نهان ما

سپوین از قوس پیکل مپولت جواد
 چنکر دانه گردی بسنگ آفردام را
 مان غامت را چو دشتیای غام را
 زان کوش چنکر دانه گردی بسنگ آفردام را
 توشن کوش چنکر دانه گردی بسنگ آفردام را
 دقت اندک سے بزرگ اندازی دام را
 سے بزم نذل بزم کن ہم فغان را
 بگو خاص شگشتی دور مان کن عام را

عاشق خموش خوشتر دریا چو شمشیر
 کایندہ در خموشی گوید ترا نشا نہا
 ایضاً
 اسے حاضران قدس عاشقت دودا
 در علقہ سودے آورد و جان را احدا
 کوہ از غمت بشکافند و ان غم بزل ابرو

یاسا چھنتی مستک لولا کس
 اصغر خدی سن حزن ایش بی سن بکا
 تجرخی سوچی بالوالا سن متعلق عین الولا
 الصیدیل او صنف فاکل فی جو صنف الفری

فالتوت ویض جالغ لانت کت کتھا مستما
 قولو الا صحاب الحی رفق الارباب الودا
 لمن لیب من کل علی العرش استوا
 فاصومش باقی را بجز از ماطق الکرم خو

فافهم من ایجا بر سن کل مکرو علفا
 در سہش مانند مرداں ہر ہوانہ گام را
 رو بدیرا نیست کن فہم نس را ہم نام را
 باکلند عشق حق زو تر فرو کن بام را

اسے پس در بزم زنداں کوش کن بیجا مرا
 تا تو در ہستی مقبی جملہ نفسی جملہ نام
 بام خانہ چوں جہا بست از جہا آفتاب

مان سوال درویشاں حسین
 چوں متوثر تر نہ چوں گل متطرا لہا
 عشق اسل تھافت و تلویم نا جو شہ
 او صیدیل آوردہ واکر دہ استلا لہا

جانا از دغا لی کن تا بدو ارباب لہا
 پابل صورت نشہ سخن جہا لہا تفصیل لہا
 پابل سخن نشہ سخن جہا لہا تفصیل لہا
 سگر شہا

ای صبح غبار لبیکه گزشتی
 کز غنچه کسند به شکری را
 ای سانی دل ز کار دارانیم
 وقت است پره شراب کانی را
 کز است کین مراد لبیکه را
 زینت نیست چرخ جلال حریفی را
 جلال است و کز شراب کانی را
 جلال است و کز شراب کانی را

که غنچه را گفت نه پیر پیر بود و دیار دور
 کز فوق شمر آخر شتر خوش میکشد تر حالها

و من کلامه ایضا رحمه الله

ای صبح غنچه لبیکه گزشتی
 کز غنچه کسند به شکری را
 ای سانی دل ز کار دارانیم
 وقت است پره شراب کانی را
 کز است کین مراد لبیکه را
 زینت نیست چرخ جلال حریفی را
 جلال است و کز شراب کانی را
 جلال است و کز شراب کانی را

ای صبح غنچه لبیکه گزشتی
 کز غنچه کسند به شکری را

ای سانی دل ز کار دارانیم
 وقت است پره شراب کانی را

ای صبح غنچه لبیکه گزشتی
 کز غنچه کسند به شکری را
 ای سانی دل ز کار دارانیم
 وقت است پره شراب کانی را
 کز است کین مراد لبیکه را
 زینت نیست چرخ جلال حریفی را
 جلال است و کز شراب کانی را
 جلال است و کز شراب کانی را

ای صبح غنچه لبیکه گزشتی
 کز غنچه کسند به شکری را
 ای سانی دل ز کار دارانیم
 وقت است پره شراب کانی را
 کز است کین مراد لبیکه را
 زینت نیست چرخ جلال حریفی را
 جلال است و کز شراب کانی را
 جلال است و کز شراب کانی را

ای صبح غنچه لبیکه گزشتی
 کز غنچه کسند به شکری را
 ای سانی دل ز کار دارانیم
 وقت است پره شراب کانی را
 کز است کین مراد لبیکه را
 زینت نیست چرخ جلال حریفی را
 جلال است و کز شراب کانی را
 جلال است و کز شراب کانی را

آغواقی حیاں پیر کن آس ساغر پیش را
 زان سئے کہ ز دل خیزد بارح پیا نید
 آں بادہ انگری مرآت عیسیٰ را
 خمار ستازان بادہ چہما آزیں بادہ
 آں بادہ سجز یکدم دل را نکند خرم
 یک نظر آزیں ساغر کار تو کند چون زر
 اینجالت اگر باشد اغلب بسحر باشد
 ز نهار کہ یار بد از دوسوہ نفریب

آں بہر دل را آں بہر دین را
 مخو کند جوشش مشخیمہ ایں را
 ویں بادہ منصور سی مرآت یاسین را
 تاشکنی آں خم را ہر گز نشی این را
 ہرگز نکشد غم را ہرگز نکشد کین را
 جانم فدا بادا ایں ساغر زریں را
 آں کہ بر آندازد او بستر و بالین را
 تاشکنی از رستی مرعہ سلطین را

گر زخم خوری بہر دور خشم و گریہ
 زستم چکند در صفت و ستہ گل و نسیم

بروید اسر قیاس بکشید یار مارا
 بمن آرد یک دم صنم گیر پادشا

سلسلہ
دیوان مولوی
رحمہ

ہر دم وعدہ کرنا شد بشریہ بادشاہا	دگر او وعدہ گوید کہ دم دگر بیا تم
بکشد سب کو خانہ منسوب خوش قارا	بترانہائے شیریں بہانہ نگار گیس
بزرگہ پر آتش و بہشت و او ہوا را	دم گرم سخت دارد کہ پچا کوئی افسوس
بنشین نظارہ میکنی عجب شایب خدارا	بیمبار کی و شادی چون کار من در آند
بچ بچو آفتابش بکشد چرخ اغمارا	چو جمال او بتابد چہ بود جمال خجراں

ہر دایہ دل سب کو زمین و بس سمن	ہر دایہ دل سب کو زمین و بس سمن
ہر دایہ سلام و خدمت تو حقیقتی ہے ہمارا	ہر دایہ سلام و خدمت تو حقیقتی ہے ہمارا

کتاب سے تیار و بیابان ما	کتاب سے تیار و بیابان ما
جہاں جہاں نقش و نگار	جہاں جہاں نقش و نگار
چو درہ بہ بینی بریدہ سرے	چو درہ بہ بینی بریدہ سرے
ازد و پرس ازد و پرس سر را	ازد و پرس ازد و پرس سر را
چہ بود کہ یک گشتش پلید	چہ بود کہ یک گشتش پلید
فراز سے مدار دول و جان ما	فراز سے مدار دول و جان ما
کہ است زین نقشہا آن ما	کہ است زین نقشہا آن ما
کہ غلطان شو و سنجیدان ما	کہ غلطان شو و سنجیدان ما
کز و بشنوی سر نہان ما	کز و بشنوی سر نہان ما
شنودی نہانہائے خان ما	شنودی نہانہائے خان ما

کز شید چال و آینه والا
 کز شید صفت شد آشکارا
 کز شید چو بود زمین ازین
 کز شید چو بود زمین ازین
 کز شید چو بود زمین ازین
 کز شید چو بود زمین ازین

چه بود که سوخته پدید آمد
 چه گویم چه دانم که این داستان
 چگونه زخم دم که هر دم زدن
 چه کجاست چه بازان بهم سپرد
 چه بماند سرای بهشت و فلک
 صانع حق و مین نماید ترا
 گهر بار از آن کجسر حمان
 بروشت از حد امکان
 پریشان تراست این پریشان
 میان هوای کتمان
 بگذارد وصلت سیران
 جمال شهنشاه و سلطان

و منه ایمن

خورشید رخت چه گشت پیدا
 نه رخ کو چو سایه انگشت
 بهم زده بهر گشت موجود
 به گشت شتاین حقایق
 آن چه بود مین آن موج
 هر جزو که بود مین کل شد
 آن چه بود مین کل
 ذرات دو کون شد هویدا
 زان سایه پدید گشت اشیا
 بهم هر پدیده گشت پیدا
 بنمود هزار سرو بالا
 آن موج چه بود مین حیا
 پس کل باشد سراسر ایما
 اشیا چه بود لکال انما

کز شید چو بود زمین ازین
 کز شید چو بود زمین ازین
 کز شید چو بود زمین ازین
 کز شید چو بود زمین ازین

این کتاب به مناسبت شصت و پنجمین سالگرد تاسیس
کتابخانه مرکزی و اسناد و کتابخانه ملی جمهوری اسلامی ایران
تألیف و تصحیف گردیده است.

ایضا
کیست که نبایدم راه خرابات را
چشم من در او حال طاعت را
وقت ستی دشت و دوقی خرابات را
چاشنی خازن دل جو جو طاعت را
کاش بچشم نبشت عالم خیم کمال
منه جو خرابات را
مکتب

ماد میان قصیم قصال کن آن ساینرا
 در چرخ اندر آرد غصوفی آسماں را
 خنداں کند جهان را حیران کند خندانرا
 وقت شمار کرد هر شاخ بوستان را
 لاله بشارت آرد و مرید و مرغوان را
 صحرایان نهاده و میانجی نردبان را
 و لها چو رونمای قیمت دهر زبان را

تا یک سیه منس وید
 زنده جارتا بسیرت بر کسیرت
 وادم ویدم پانزده وچا دستا
 خاک سگان دستا چیرت
 تا بیرم از خاک سیه بیرمیا دستا

شیخ الحداد شیخ روحی
 گنج مزین یاد و دود و این دل
 نافه دم گزیده قشنگ زکامات را
 زمین در ترک کن بزل شمشیر
 وقت و اشارات را نطق و عبارات را
 ایضا

ایضاً منہ رفع اللہ مقامہ

آمد بهار محرم و آمد نگار ما
چون درین غریبی چونی درین سفر
اما بمشاک و نم و سبزه قرار نیست
سوز و بیدریغی که بر آس چشمان داشت
شده و در گذارش سودا شناس چو ما
هر چه سخت مستی مستی مکن بگیر
بیا چو آفتاب بر آتش بگیر نرود
چون صحرای تنه با شکر و کسای ما
بر خیز تا رویم بسوی دیار ما
مارکشان کشید بسوی دیار ما
آرام عقل مست و دل بیقرار ما
شد آفتاب از رخ او یادگار ما
کارزد بهر چه گوئی شمر و خوار ما
در کش بردی چون دستم شهریار ما

تاوانشود چو کاس در پیش تو دمانها
 بجنگ کعبه کو دوزخ و کعبه کعبه
 تاوانشود چو کاس در پیش تو دمانها
 بجنگ کعبه کو دوزخ و کعبه کعبه
 تاوانشود چو کاس در پیش تو دمانها
 بجنگ کعبه کو دوزخ و کعبه کعبه

بہارِ نبویؐ کو نہ کی میرا کیا بے جا ہوتا

بہشتی غلامی بیکار
چند روز داند گری بسنگ آفرین را
جان فداست را بود و گشت این قمار
ز نال و نوحش بچہ زدن و زنیانم را
شکر آرد و نام دل بیکار دام را
وقت آمد بسے برادر ناگداری دام را
سپہر نزل بریں کن ہم غفلان فنا
وہو غافل شگشتی دور مکن غلام را

ایضا

ماشوق غمخوش خوشتر دریا بجوشش خوشتر
کایده در غمخوشی گوید ترانہ ہنر
ایضاً منہ رحمہ اللہ

ہاں سے طیب عاشقان سوائی میری بچو
اسے یوسف صد تخمین بختی چو من
تجہی موعی بالواسن تعلق بین الاولیاء
اصغر قدی من درن ایسہر بین من ہکا
اصیبیل اوصفہ فاکل فی جوت الفری
فالقہر منہ مضطلع لافست کر فہما
تو لوالاصحاب لھی رنقا لارباب المہیا
فمن لرب محسن عل عطیہ العرش ہوتا
اسباب عشرت راست شد ہر چہ لم ہیچہ شہ
ہرگز مبینی در جہاں مظلوم ترین عاشقان
گر مرد و فریادے بود ہم ماییت دادے بود

لسا جانان قدس را عشقت دودا لہا
در علقہ شود سے تودو جانان را حالہا
کوہ از غمت بشافہ دال قبل از ہر چہ

وہو انفس التھانی موعی موعی

یک نظر غمخیز یافتہ از فضیلت انفس لہا
آغاز عالم غنیمتہ با بیان عالم دلہ
خشتہ چو بکوت با کلمہ آرام باز ہوا لہا
تو شمس آتشین شکر آرد شش حق
فان حال آں در شش شش دایں لہا
ہر دمہ لعلیں بقال در دشتاں بسیں
چوں متوقر تر خواہی گل شکر لہا
عشق اسرار فہدہ اوست لہو ہم با جوشہ
اوصدہ سبیل درودہ آکرہ است لہا
آجیاست سبیل سخن کجایہ مہم سن لہا
جان از خود غالی کن تا بر دایہ لہا
پایل صورت شد سخن آجیاست تفصیلہا
پایل سخن شد سخن تفصیلہا
سر غنیمتہ

غاموشش باقی را بچو از مناطق الکرامہ
ما نفسم من ایجا بر من کل مکروہ

اسپہر در بزم زندان گوش کن اینجا مرا
تا تو در ہستی مضمی جملہ نفسی جملہ نام
ہم خانہ چوں حجابست از جمال آفتاب
در پیش مانند مرواں ہر ہوا نہ گام را
رو بدیر یافت کن نفسم را ہم نام را
با کلام عشق حق زو تر فرو کن بام را

ہر دمہ لعلیں بقال در دشتاں بسیں
چوں متوقر تر خواہی گل شکر لہا
عشق اسرار فہدہ اوست لہو ہم با جوشہ
اوصدہ سبیل درودہ آکرہ است لہا
آجیاست سبیل سخن کجایہ مہم سن لہا
جان از خود غالی کن تا بر دایہ لہا
پایل صورت شد سخن آجیاست تفصیلہا
پایل سخن شد سخن تفصیلہا
سر غنیمتہ

جی

ومن كلامه ايضاً رحمه الله

گوہر کنی جو ہر روز گوہر ہندی دیکھتا رہا سلطان کنی ہے ہر اقبال شاہ سلطان

آبشکنده پر پیچ و خم چوں گل لب خندان ما

بِسْپَارِ پَرُو دَوْمِ شِمَارِی رَا

پہلے میں نے یہ سنا تھا کہ یہ ایک بڑا بڑا آدمی ہے جس کا نام ہے "پہلے میں نے یہ سنا تھا کہ یہ ایک بڑا بڑا آدمی ہے جس کا نام ہے"

چو بخت ازین بخت بدتر نشود / چو بخت ازین بخت بدتر نشود
 چو بخت ازین بخت بدتر نشود / چو بخت ازین بخت بدتر نشود
 چو بخت ازین بخت بدتر نشود / چو بخت ازین بخت بدتر نشود
 چو بخت ازین بخت بدتر نشود / چو بخت ازین بخت بدتر نشود

غش باش غش باش درین صبح باش / غش باش غش باش درین صبح باش
 غش باش غش باش درین صبح باش / غش باش غش باش درین صبح باش

رستم ازین نفس دیوانه بیا مرده بلا / رستم ازین بیت و غزل ایشه دیوانه
 رستم ازین بیت و غزل ایشه دیوانه / رستم ازین بیت و غزل ایشه دیوانه
 قافیه و مغلطه را گو همه سیلاب بهر / قافیه و مغلطه را گو همه سیلاب بهر
 اے غشی مغز منی پرده آن لغز منی / اے غشی مغز منی پرده آن لغز منی
 آینه ام آینه ام مرو مقالات نام / آینه ام آینه ام مرو مقالات نام
 دست فشام چو شجر حرج زانم چو تله / دست فشام چو شجر حرج زانم چو تله
 من ششم خسته کاوه عارف گوینده کو / من ششم خسته کاوه عارف گوینده کو

و من کلامه ایضاً

نه بر غیرت آموخت آدم اسمارا / نه بر غیرت آموخت آدم اسمارا
 بر لبه غیر بود غیرت و چو غیر نبود / بر لبه غیر بود غیرت و چو غیر نبود
 دمان پیراست همان غموش را از راز / دمان پیراست همان غموش را از راز
 بوسه های پیالے ره دمان بستند / بوسه های پیالے ره دمان بستند

بیان صبر کس عاشق چنان پیوسته / بیان صبر کس عاشق چنان پیوسته
 که بنفک است میان میان کوه کوه / که بنفک است میان میان کوه کوه
 خردمند و خردمند و خردمند و خردمند / خردمند و خردمند و خردمند و خردمند
 اگر چه واقف باشد کجاست کجاست / اگر چه واقف باشد کجاست کجاست

من حیات و ممات / من حیات و ممات
 من حیات و ممات / من حیات و ممات
 من حیات و ممات / من حیات و ممات

در آس ادب نتوان یافتن / در آس ادب نتوان یافتن
 در آس ادب نتوان یافتن / در آس ادب نتوان یافتن
 در آس ادب نتوان یافتن / در آس ادب نتوان یافتن

سبک دین کی عادت چکان
 چپ دلا کے سلطان کی تہ تیغ
 سبک دین کی عادت چکان
 چپ دلا کے سلطان کی تہ تیغ
 سبک دین کی عادت چکان
 چپ دلا کے سلطان کی تہ تیغ

چہ کہ بشتیہ پراز ورشته و حور
 چہ کہ بشتیہ پراز ورشته و حور
 چہ کہ بشتیہ پراز ورشته و حور
 چہ کہ بشتیہ پراز ورشته و حور

ومن کلامه ایضاً

رست را لکر کا جبکست خواب ما
 رست را لکر کا جبکست خواب ما
 رست را لکر کا جبکست خواب ما
 رست را لکر کا جبکست خواب ما

ایضاً من

کل ہمہ تن خدمت نراره و مان تنہا
 کل ہمہ تن خدمت نراره و مان تنہا
 کل ہمہ تن خدمت نراره و مان تنہا
 کل ہمہ تن خدمت نراره و مان تنہا

ایضاً من کلامه
 ایضاً من کلامه
 ایضاً من کلامه
 ایضاً من کلامه

عقل با ہم بر دست دل بگیر
 عقل با ہم بر دست دل بگیر
 عقل با ہم بر دست دل بگیر
 عقل با ہم بر دست دل بگیر

دیوان شمس الحق رومی
 دیوان شمس الحق رومی
 دیوان شمس الحق رومی
 دیوان شمس الحق رومی

عشق نیرہ درال چہرہ ما و غیب
 عشق نیرہ درال چہرہ ما و غیب
 عشق نیرہ درال چہرہ ما و غیب
 عشق نیرہ درال چہرہ ما و غیب

زیر اکہ منم نے من باشاہ جهان تنہا
 زیر اکہ منم نے من باشاہ جهان تنہا
 زیر اکہ منم نے من باشاہ جهان تنہا
 زیر اکہ منم نے من باشاہ جهان تنہا

بے شک و شکست
 بے شک و شکست
 بے شک و شکست
 بے شک و شکست

ایضاً من کلامه
 ایضاً من کلامه
 ایضاً من کلامه
 ایضاً من کلامه

چہ کہ بشتیہ پراز ورشته و حور
 چہ کہ بشتیہ پراز ورشته و حور
 چہ کہ بشتیہ پراز ورشته و حور
 چہ کہ بشتیہ پراز ورشته و حور

ایضاً من کلامه
 ایضاً من کلامه
 ایضاً من کلامه
 ایضاً من کلامه

چونیکه بار میل کرده غبار و مر
 و کیف غمگون نبات با گلزار و مر
 و لکه ایضا رجمه الکمد
 و میان بید و چو شش رگزار و مر
 عاشقان را با چال شش چوین و مر
 عقل گودش بنهند اوین و مر
 عشق کوه راه است و در اتم من با و مر
 عقل با کار بید و اتم من با و مر

آں چه باشد که کند کان میت خوش
 قند رفیعنا فیعل اللہ مایش
 غار او سر راه گلهما بود
 ار المسان فی کشف الغشا
 هر چه گشتی و شنیدی پوست بود
 لیس لب العشق لیس قدف
 که بقشر پوستی قلخ بود
 ذوالباب فی التجلی قدشا
 من شمش کردم شمش خاش و مر
 عافتا من شروش قد و مر

عشق دید و فلسدی با و مر
 عاشقان ریش او و مر
 عاشقان بر دل او و مر
 عقل گوید پنهان کند غنا و مر
 عشق گوید عقل او و مر

و هست را بنهون راه در آرد مر
 تا بکف رهنه ناس باز و مر
 انگه نه نه هر دوی راه دو صد قافله
 من سر و پاکم کنم دل نه جهان بکنم
 هر دم بازی نو عشق در آرد مر
 چونکه نشینم بکج خود بدر آرد مر
 اول امر دم او بی پراند جو باز
 تا که چه گیرد بمن بر که گمار و مر
 ننت من به چو رعد کینه من به چو آب
 قطره چکه ز ابر من چو بغش و مر
 زمین از بامداد داران آں بگرد و مر
 تا که ز رعد و ز باد بر که بار و مر

دیوانه عشق و مر

همه کس که در دین با کانت آں و مر
 بی عشق کن غار بی راه و مر
 تا بیانی در و درون خود عشق و مر
 شمس تبریزی تو فی خورشید و مر
 چو در آمد قنات و مر

و الفضا که قدس الله
 داد دهنی و مر
 بایه دهنی و مر
 بجز خداوند و مر
 هم و مر
 تیغ و مر
 نوره ای و مر
 تافت و مر

سست خوش شاد تویم منحصرا
 عالم گیر باد بدویم منحصرا
 یقین منم که از حق خود را دارا
 می کشد از شکر دل بخت خوش است

تمام توئی مسکن سیخ را
 نیم دلم را بچو از دکه او
 لبخند آید چشم تو صند عهد را
 روح دهر مرده پوشیده را
 بیخودم دست دیر آگند هجر
 دهر نمکو گویم افسانه را

خواهم که این خرم مرده را گوهر کنی
 در دما مرا صاکنی ای در دما
 آواز مرده سر بر من آن تو تو ز آ
 گرد هر خنجر پشی مرا چون شکر بجا
 گزول غوغا شوی پنهان خور خور
 باز آید رسو وطن چون بشنود
 این جان از آن کمال در در ز دست طاعت

خاموش گردم نیز با کس بگویم غافل
 شد شمس تبریزی عیاں بر صفی الزمان

می کشد از شکر دل بخت خوش است
 می کشد از شکر دل بخت خوش است
 می کشد از شکر دل بخت خوش است
 می کشد از شکر دل بخت خوش است

بزمی از گردن خنجر شکر
 و مشقه الضیاء
 این چنین که این قیام دانارا
 این چنین که این قیام دانارا

این چنین که این قیام دانارا
 این چنین که این قیام دانارا
 این چنین که این قیام دانارا
 این چنین که این قیام دانارا

بخت بد تو را بدست دیا مرا / چو بخت بد تو را بدست دیا مرا
چو بخت بد تو را بدست دیا مرا / چو بخت بد تو را بدست دیا مرا
چو بخت بد تو را بدست دیا مرا / چو بخت بد تو را بدست دیا مرا

ز هر که که بد دست یسج دیا مرا / ز هر که که بد دست یسج دیا مرا
را کند بیکه پرده خشم و صفرا را / را کند بیکه پرده خشم و صفرا را
بر آفتاب بر افلاک شمس تیریزی / بر آفتاب بر افلاک شمس تیریزی

بهر خنجر پیرایه یسج دیا مرا / بهر خنجر پیرایه یسج دیا مرا
بش تاب آفتاب و آفتاب دیا مرا / بش تاب آفتاب و آفتاب دیا مرا
پر کن ز هر که که بد دست یسج دیا مرا / پر کن ز هر که که بد دست یسج دیا مرا

شاه باش ز هر که که بد دست یسج دیا مرا / شاه باش ز هر که که بد دست یسج دیا مرا
کاسد کند این صبا صد خمر لعلی را / کاسد کند این صبا صد خمر لعلی را
پنهان نتوان کردن مستی و طرب را / پنهان نتوان کردن مستی و طرب را
نشسته شده و جویاں جویاں سجای را / نشسته شده و جویاں جویاں سجای را

چون رعد غامش چو تپنده این شش / چون رعد غامش چو تپنده این شش
در صبر و فنا بیکش طوطی خطابی را / در صبر و فنا بیکش طوطی خطابی را
آه که آن صبر سرشته نهد بار مرا / آه که آن صبر سرشته نهد بار مرا
نهری خوبی و دین آتش تیر نطرش / نهری خوبی و دین آتش تیر نطرش

بخت بد تو را بدست دیا مرا / بخت بد تو را بدست دیا مرا
چو بخت بد تو را بدست دیا مرا / چو بخت بد تو را بدست دیا مرا
چو بخت بد تو را بدست دیا مرا / چو بخت بد تو را بدست دیا مرا

دله ایمن
ای میرا کب بخت آن چشمه روان را
چو چشمه ها کشاند ز هر که که بد دست یسج دیا مرا
بخت بد تو را بدست دیا مرا

۱۶

یہاں ملاحظہ فرمائیں

ماہنامہ عاشقِ مجاہد
پور علی گڑھ

الأول في القصة
في كتاب يا مبريط

توکل اس من ایلم

عاشق کبیل نقاد
صفحات ۱۰۰

لما تهاجروا
مستحقين

تھا جلیم

24

بسن اولی لادت بودیم پاسه که بان
 وز ظلمت رجهما از بهر شکر طابرا
 ماصونیان را ایمیم طبل خوابش ایمیم
 پاشنده دار یارب این کاسه را و خوانرا

جانا قبول گرداں این عشق چو سے مارا
 بنده او مرید عشقیم بر گیر موئے مارا
 شمس غور و پیاله در ده منے چو لاله
 تا گل سجود آرو سپهائے روئے مارا
 مخمور مست گرداں امر و زخمیم مارا
 رشک بهشت گرداں امر و زخمیم مارا
 ماکان نر و پیسم دشمن کجاست زربا
 آتش طراز گشتم گردن وراز گشتم
 سے آپ زندگانی مارا ز لود و سیاحت
 سرخوے ماندانی از لطیف باد و آبجو
 سر کجے بریزی ماسیر و پر زگر دیم
 زیر انگوں زماوی در سر کدوئے مارا
 کنون حلال بادت بشکن شبنم مارا
 بهنجو ز خویش کرده است آں باد و آبجو
 زبیر انگوں زماوی در سر کدوئے مارا

ایضاً منہ
دیوینت یارن بندہ ڈرپہڑا

مردود پیش از اندر زود دیدید را
مردود پیش از پیش از جان شکم دیدید را

کتابخانه عمومی
مکتبہ اسلامیہ
کراچی

که چو داد سبکست پی که کشیدند
شماره جوان شود در بر جان

دیکم هم مبین تا که حلقه میسین
پیش از کشیده میل نفس را کشیدند

نیا دیکند عاشق گفت بویدار
انما و او طعنت آورد بدیدار

که خبر تو را که گفتم بنده
تو در میان این دو طرفه ای عجیب

چون که با او طریقی است خود میداند
چون که با او طریقی است خود میداند

ایام خیر ان کجوران کشت
 و کجی خیر نبیند بر دین زنده
 بدین عشق کز اندیش چون در تیر
 شیره نافع کند بین لب و کبیر
 لیست چون شعله است تفتن غم
 ببال را از تافتن خوش غم دور
 هیچ دم هر روز از لبه خوش شیند
 از لبه خوش شیند لبه خوش شیند

شنی جنون او خوشتر با فزون او
 ای است خود خویش دهر است خود
 چون که نهفته لب گزیده غم گزیده را
 طبل زند بدست خود باز دل میدرا
 ومن کلامه رحمه الله
 گفتش خدمت رسان ز تنی آنم پاره
 کا و بتابش ز کرد مر سنگهاست خارها
 مینماید آنکه هر که لب گزیده از غم
 نیندازد آنکه لب گزیده از غم
 من پیغام کردم سوخته استاره را
 که کردم غم پیغمبر بدین خورشید
 بگو کردم که این طفل لم ساکن شود
 مع لای شیره ما را از گریه لب و لسان
 یصلت بوده آخر داول طالع
 چند رانی در غریب این دل آواره را
 من خمش کردم و لیکن از پی دفع خمار
 سایه سارست گردان تر گس خماره را

من ناداشت بدم کار در آوردم را
 ش خورشید زل پرورش جان و جهان
 به شطخ فلک مات مرا بر دوزخ
 به مستی تو گشته ام به بخت
 ن غریب مرا که در غریب و جهان
 طوطی اندیشه او پیچوشکر خوردم را
 به صفت کل لشکر بخت و سپهر و مرا
 اسی ملک آن تخت ترا سخته این دور
 بحر محیا از بخورم باشد در خور و مرا
 فردی تو چون بخت از تنگی فردم را
 من ناداشت بدم کار در آوردم را
 ش خورشید زل پرورش جان و جهان
 به شطخ فلک مات مرا بر دوزخ
 به مستی تو گشته ام به بخت
 ن غریب مرا که در غریب و جهان

ایضا من
 دلم بستم مهر و دینم فکرا
 دلم بستم مهر و دینم فکرا
 دلم بستم مهر و دینم فکرا
 دلم بستم مهر و دینم فکرا
 دلم بستم مهر و دینم فکرا
 دلم بستم مهر و دینم فکرا
 دلم بستم مهر و دینم فکرا
 دلم بستم مهر و دینم فکرا
 دلم بستم مهر و دینم فکرا

دیوان مولوی روم
 عشق و کافر و قضا و کافر و کافر
 اسب سخن پیش را که در کافران
 گرچه که خود سر به جان آید که در
 ایضا من

۱۸
 من ازین فانی عالم بختی بانی آید
 که در گذرگاه هر دین فانی تو آید
 و منم
 اسے تو بختی بیتی آن روز قیامت را
 اسے تو بختی بیتی آن روز قیامت را
 دیوار و در قلم نشوید و دیوانہ
 من بر سر دیوارم ازین علامت را
 بانی است که در گذرگاه تو آید
 خورشید چال او بدیدہ علامت را
 اسے تو بختی بیتی آن روز قیامت را
 در کش قدیمی بانی بگذر علامت را
 چون دیدن شانی لغز و نت کرنت

نماز پروردگار کردن زبردستی را
 هر خط ز سرخ کناد و حجری را
 غم نیست اگر ره بود لاشه خری را
 کے آہوی عاقل طبلد شیر نری را
 کا زوی چو خورشید نیست دیگر را
 کا و راست کند چم کثری کز تگری را
 نتوان دل جان داوان ہر خرقی را
 وز بہر زبردستی و دولت دہی آمد
 اکسیر خدائے است بدان آمد اینجا
 جانہائی چو عیسی بسوئے چرخ برآید
 با عقل ندرایم یکے ذرہ و گر نہ
 یے عقل جو سایہ پستاید و ست دیم
 روحا جب آنچشم شواہجہ چو بارو
 ای پاک دلال با جزا و عشق مبارید

قاموشش کہ او خود یکشد عاشق خود را
 تا چند کشی دامن ہر بہینہ سے را

کہ سزا نیست سلح را بجز از تیغ زانرا
 چکند عورت سکین سپر و گردن و سنا
 کہ وی از رنگ کشیدن شکستہ است
 کہ بد آنجا ست جاری بگی امن مان
 سوئی آن دور سفر کن چو کنی دور نرا
 چو چنان صید بیای چنی سو و ویرانرا
 بغر و شید کمان و زرہ تیغ و سنا
 چکند بندہ صورت کمر عشق حذارا
 چو میان نیست کمر را یکجا بند و آخ
 تو بر انسا یہ بندہ کہ شجر را کنت ما خضر
 بنظر بخش نظر کن زیش بلبلیہ تر کن
 سوختی چون بشتابی تو چو خورشید تباری

و من غمناکار
 با نسیر الخیار روح البقا
 اجتنب روحی و حدی بالحقا
 انت روح اللہ فی اوصاف
 انت کشف الخطا بجر الخطا
 انت کشف غم غمناکار
 انت کشف غم غمناکار
 انت کشف غم غمناکار

ان موسیٰ کوری بیکہ
 اکملہ الامال من عین اللہ
 عالم محسوس کما و اعلم
 عالم محسوس کما و اعلم

چشمه سبزه گل رخ
 جبهه کنان دولت پاینده
 حلقه دو صد خلق را بایستد
 روز وصال با بایستد
 هیچ مبارکت از این
 عاشق زخمی دشت دشت
 میل لبست آن که ناله
 بسرخ دشت چیدگان
 دم ده آن ناله
 سبب کین کین
 بیست و ناله
 و من در ره ابکاره

لبت ابرونا آدم پیری به
 هجره نار هوسا قهره
 خده نار لطیفه نار ناله
 مطفئ آتشان نارین راس
 و من در ره ابکاره

گرنه تپی باندی پیشتر این جو بهیا
 ختم که در ایداده نیت است ختم از پا به
 هست تپی خار هانیت در دو کل
 با طلب آتشین روی چو آتش بدین
 بر رخ او پرده نیت جز که سزای او
 آهوی آن زگرش صید کند چو کمان شیر

مفر تهر زبان شمس حق بے زبان
 توئی تپو عشق است با تو کن این تو بهیا
 چند نهانداری آن خنده را
 بنده کند روی تو به شاهر

دیوان مولوی روم
 چندان برآمدن نامها چندان نامها
 تبار کم از تبار هر منگدی من زنگها
 بر مرکب عشق تو دل میراند وین بکشت
 زان هر قدمی بکند و زانوی آن حاشا
 بنام تو فعل دشت بر کوی هر غلظت
 بیا این تپانیت دانه چو منگدند
 کاین دولت و قبال با نشتان چنگها
 ایضا است
 این نشیند آنداه سحر مارا
 تا حرم درگاه است حشر مارا
 یون رخ زنداند و دیدن کیم
 اسد و قمر بنگد و در قمر مارا

سحر و تم

و لعلها نور اللهم قد

و اما را که دیوانه سور و دیوانه

و در دمی خدام بد بر بالاس

و زین شیدا قریطی زین شیدا

و زین دمی و زین شاه قریطی

مهر در دست روح تو کز و شکافند خلعتها
مگر دریا غفرانی کز و شویند زلتها
و یا گنجینه رحمت کز و پوشند خلعتها
که در تو سرنگون آید تا آنها و فکرها
از و افتاده یعقوبان بدام جاد و ملتها

شب قدرت جسم تو کز و یابند و ملتها
مگر تو نمیدانی که طالعها در و باشد
مگر تو لوح محفوظی که درس غیب و گیرند
و یا آن روح بچونی کز نیها جمله بی
عجایب یوسفی چون مکر عکس اوست و خد

و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی
و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی

و خورلف خود رسن ساز و چه با نشان بر اندازد

کشد نشان در بر رحمت را نداشتان ز جیرنها

بدست عشق دست آور و جهان بپوشش را
بیاد نشی در جهان بسوزانیدش را
نداند مجرب دل دمی خود و جانشش را
در سیه پای پایان خنیشش را
که شیر اندی چاره مران آمویشش را
فرود آمد عقل قبال و میو سیدش را
پدره بریزیان را قول بلی گویشش را

خوش است این عشق در جام شناسا کشش را
چون درستی هست و درستی باشدش را
خدیو روح شمس الدین که از بسیاری فست
چو جاش دید این غلم چو قوابه شد اشکته
اگر چه شیر گری تو دلا می ترس از آن هو
چو آن تیغ حیات آگینه زمر مرگ اگر و
در آن روز یک در عالم است آمدن از حق

و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی
و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی

و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی
و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی

و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی
و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی

و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی
و زین شیدا قریطی زین شیدا
و زین دمی و زین شاه قریطی

چون نداری خلاص شو
 یار بی بی جمال چوین را
 در ده آن جالبم بیستی
 باده خواران بیچرخ را
 کیمیا بی عشق بدو دارد
 صد هزاران طریق قانون را

بگوشه فروشش نگرین را
 اگر کل در سرست نشوئے
 اگر چه دشمن با جان ندارد
 بسوزان دشمن جاندار مارا
 بیا اسه شمس تبریزی ز تبریز
 بد آتش خورده دیدار مارا

چرا باشد دل و دلسوز مارا
 که خورشید را فروشد ابر آمد
 تو مادر مرده را بشیون می آموز
 بدوزان خرقه مارا بدوزان
 همه کس بر عدو پیروز خواهد
 همه کس بخت گنج اندوز جوید
 ولیکن عشق رنج اندوز مارا

از برائے صلاح مجنون را
 از برائے علاج باخبری
 باز خوان اسے حکیم افسون را
 در فلک و زنبید افیون را

و من
 اسے جان و قوام جلب جانبا
 دیوان مولوی م
 جان بخش و روان کن دهانها
 با تو زنیان چه باک داریم
 اسے سود کن همه دنیا ہمارا
 فریاد ز تیرہا سے غرق مات
 در لعل تیرا کون کسان ہا
 بکشاہہ یعنی آن دہا ہا
 اسے دادہ بدست مالک ہا
 بکشاہہ بد آن دہا ہا
 گز انکہ ز در میان ہا
 بلبس ہا ہست این میان ہا
 دینیت شراب نشانیت
 پس شاید چیت این شانہا

سوی نیم قرقر اسے شکر گریب
یوسفی از چاه و زندان چارینیت
م

ایکسپریس

کامیاب شد از
کلیک احمدی

کے لیے یہاں سے سفر

ہفت روزہ

نہیں ہے یا نہیں

پس زندہ کیست این کما ہنہا
بیزار شدیم ما از آہنہا
کے گنجد در دلش نہا ہنہا

ورنوز کمان ما بروئے
بگذا ره نما نہائے دنیا
جلنے کے فتادور شکر پر

پانچوں دل بے یار یا بیانی سر پر یا
پانچوں لب لعل صلائے میتر بند
گر پانچوں خار و مریا
پانچوں زشمش الدین یہاں پر نہ بند
سو کے تیر زید یا میر سر پر یا
حرف

آن کا و قدم ترا زمین شد
کے یاد گذر آسمانها

ایکے تلخے فخر کج روا نے مرا
از تو بجا خم رسید قبلہ از آنے مرا
پیش نہد ہر چہ است گنج نہانے مرا
گویم از بہنا ہمہ عشق فلا نے مرا
کے بغیر یہ شہاد و ملت فانی مرا
گوید سلطان غیب است آنے مرا

ایکے بہنگام در راحت جائے پورا
آہنجہر دست دہم غفلت نیست ہم
گر کرم لایزال عرضه کند ملکبہا
سجدہ کنیم من جان رو بہم من خاک
از کرمست من نیاز میکنم در وجود
از مدد لطف تو این شتم از انک

۱۰۰

پیرشدم از غمت یک چو تیریز را
نام برم باز گشت جمله جوانی مرا

گر تو عود می سوز این مجربیا در بر اندت زیام از در بیا

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

الحسن بن علی ابی طالب
در مقام صفت ابی طالب
بیا برام آید علم ابی طالب
و له العلی

بجان تو که شایسته در میان کائنات
نیز عجب گویم و در اندیشه

نیز شایسته تو بر سر کوه و دریا
بیا برام آید علم ابی طالب
و له العلی

لباس حرف دریدم سخن را کردم
تو چون به نه نه تر تر قیامت بخت

کو همه لطف که در روی تو دیدم بهشت
گر چه از شمع تو میسوخت چو پروانه و لم
شب پیش رخ چون ماه تو چادر منی
جان ز ذوق تو چو گریه لب خود میلبید
سینه چون خانه ز زور پر از شعله بود
دام شب در دجانه های خلاق بر بود
آنکه جا نه ای که تو به در حکم و بیند
اند ر آن دام مر از اطلیدم به شب

البشر و ایا قوم بد افتخار
افر جواد جاء منقذ الرضا
قال لا تا سوا علی ما فاتکم
ذامناخ اوقفوا العراست

بدر صدر و در عالم بشیرین
که باقی بر داند فاذا وقت انقذ
نیت ملک میاید که در هزار ملک
و در ایام غرض از عید انشا الله

دیوان مولوی روم
اگر خجل شده زین و شمشیر
بیشده که همان کامیاب است بایند
بر اسکی عشق شمشیر
چو منور خنک شود ناله منور
چو جود منور نشد که امید و انج
باز ایام بگشاید خوش سودا
بسیار و خوش که در ناز غیب

۴۶
که نامشاده ای می که او گوی نیست
تزیب باد و دودم اگر است تو نیست
بدوش نقیله او را پس به لعلی تو نیست
پیش تو هست منی کا نهیت باست
فناش هرگز که در محرم بقای نیست
بقا ندارد عالم دیگر بقا دارد

سوئی بحر و چوماهی و بصید و درناهی
 چو طریق بسته بود دست و طبع گسته بود
 چو صحرای درشتیدی چو قلم بسرویدی
 زلف چنین شترانی ز دم چنین خطابی
 ز غنائی حق پرسته ز نیاز خود بخت
 بکش آبر ازین گل نو که جان آفابی
 صلوات بر تو آرام که فرزده یاد قرب
 دو جهان ز نفع صورت چو قیامت شیم

چو گویدیت چه خواهی نو بگو ای کز
 تو بر آسمانها بکشا طرین و ندب
 چو ز قلیب رسیدی چه کنی صانع
 عجبست اگر بماند بجهان و مویب
 بر شاهل جوامع شنه در قنایک
 که نماند روح مطلق چونند او بکل
 که بقرب کل بگرد همه جز و یا مقرب
 سو جانان نازین سو جسمان تیر

و من
 و دیوان مولوی روم

و من

دیوان مجلوی دوم

حرف التاء

چو گوهری نو که کسر اکشف بهای تو نیست
سنزای آنکه زید یسرخ تو زین تبر است
نثار خاک تو خواهم بپردی دل جهان
مبارکت هوا تو بر همه مرغان
میان موج حوادث هر آنکه افتادست
بهان چه دارد و کف که آن عطای تو نیست
سنزای بنده بگر چه او سزای تو نیست
که خاک بر سر سنج که خاک پای تو نیست
چه نامبارک مرغی که در هوا نمی نیست
باشنا نه هر چونکه آشنای تو نیست

امروزشه پادشاه در وقت و جا
 نیک بگذراند و بایان امروز در میان
 همین چراغانی شد و غذای چرب باشد
 شود که در میان این بایک است
 که از جوانان نیز بین

چو کہ در میانش ایست
 آن قاصد خوبی چون بر زمین است
 اندم نمی آید که بهتر از آسمان
 چون گفت او در دل آید
 داشت جان ز بوی کافور
 آید که شنیدست در آفرینش
 در آن کوثرینان شد و وفا در آنست
 او را چه نیست خوشبختی که
 او هم چو کار است و سود و زیانست

فراق

طبعی غرض از لی آفریننده چنانچه
که طبعیات بچشم طالع
بیایم ای قیامت بین چشم
زیر آن فاخته دیدم چنانچه
نموش کن سخن طبعیت

ایضاً
آن نفسی که با خود بار خواریدیت
آن نفسی که بخودی بایک آیدیت
آن نفسی که با خود در شکایت
آن نفسی که بخودی در شکایت
آن نفسی که با خودی آیدیت

خامش که تا بگوید حیرت و بے زبان
خود چیست آن زبانها که از زبان زبان

بر عاشقان قریضه بود جستجوی دوست
خود او دست جمله طالب با پیوسته باها
گاهی بجوی دوست چو آب انیم
بر گوش ماهواره دهان او بد مد
باد و دست نشتنه که اید و دست
نقصیرهای تا خوش و اندیشه ریگ
بر روی و سر چو سیل و آن باجوی دست
این گفتگوی ماهکی گفتگوی دست
گاهی چو آب حبس شده در بسوی دست
تا جان ما بگیرد یکباره خوی دست
کو که همزیم ز غفلت بکوی دست
از طبع مست باشد و این نیست خمی دست

خاموش باش تا صفت خویش خود کند
گو مانع می شود سر تو کو مانع می شود دست

برات عاشق نوکن سید روز برات
چو طوطیان خبرمند دست آوردند
بیا که نور سومات خاک را آراست
جهان چو خضر سیر پوش دانی چیست
ز کوه لعل عطا کن رسید وقت زکا
ز دشت کوه بر دیب صد هزار رستا
شکوفه نور حق است درخت چون شکفت
که چو شکر در خاک و درخت است

و آن نفسی که بخودی در شکایت
آن نفسی که با خودی بایک آیدیت
آن نفسی که با خود در شکایت
آن نفسی که بخودی در شکایت
آن نفسی که با خودی آیدیت
آن نفسی که بخودی در شکایت
آن نفسی که با خودی بایک آیدیت
آن نفسی که با خود در شکایت
آن نفسی که بخودی در شکایت
آن نفسی که با خودی آیدیت

عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو
عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو
عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو
عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو
عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو
عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو
عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو
عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو
عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو
عاشق تو یار شو عاشق تو یار شو

کبریا که عزت پند و شرفش در دل آید
 چو شمع تابان در میان کبریاست
 ای شادای عشق که در دل آید
 بیکدیگر در میان کبریاست
 کین دلی باده نازل شود از
 بس از پیچیدگی بس باده خوش
 راز هم میسر کرد آن باغیان
 چو بخت بیاورد وقت است از رخ

درین فراق چو عمری بخت بگذشت
 بوقت مرگ اگر نیز بخت بدست
 غزل را کن ازین پس صلاح دین را این
 از آنکه خلعت نور از غزل فروست بدست

و منه ايضا
 پیچیدگی هر چه خرابات
 دیوان محمدرضا روم

سه روز شد که نگارین من و گریه گون است
 بنچشمه که در آن آب زندگانی بود
 برو خفته که در و صد هزار گل میرست
 فسون بخوانم و بر روی آن پری بدم
 پری من افسوسها زبون نشیند فتنه
 بیابا که مرا به تو زندگانی نیست
 خدای بختد و گیرد و ببارد و ببرد
 شکر ترش نبود آن شکر ترش چو نعت
 سب و بروم و دیدم که چشمه فروست
 بجای میوه و گل غار و سنگ ناست
 آزاد که کار پری خوان همیشه از دست
 که کار از فسون و فسانه بیرونست
 بین بین که مرا بدین چشمه چو نعت
 که کار او نه بهیروزان عقل موزونست

ز عین غار به بینی شکوفه های عیب
 ز عین سنگ به بینی که کج فار و نعت

ای عید غلام تو ای جان شده قربا
 چون فتنه و شکر آید پیش تو کی باید
 تازنده شود و قربان پیش لب خندا
 بر قند و شکر خند و آن لعل سخندانست

مگو فردا که فی التا غیرت فانت
 بجای باده در ده و تون فزون
 که آمد موسی جانم میفانت
 شرب از خون عظم باشد
 که شیران راز عیادت نیست لذات
 نگریم که در دسم نه خون انگر
 که من از فی مستم نه راز نبات
 چو بمانم که در عید زنده گیرم
 نگریم چو بمانم که در احوالست
 میوشان و مهنای بازار ارم
 خرد و نشو اندر خویش چون ذات
 ز تو تا نزد کیست حجاب
 ز تو تا نزد کیست حجاب

عشق اگر محرم است چه عیبت آن شایم
 دیدن پیمان کار صبر و قناعت و وفا
 قتل اگر قافیه است کون خط منزه است
 دوی که در منزهات ملک در پنهان است
 ای گل و گلزار با یکت گاه شما
 شسته اختران خط گواه میسر است
 مست گواه قریح و قوی دهم

بهر کرا بر غم و ترشش پیرے
 نیت عاشق و زانو لایت نیست
 جان خمور چون نگویشد
 باد که حد و غایت نیست

مرغ دلم باز پریدن گرفت
 طوطی جان قند چریدن گرفت
 اشتد دیوانه سمرت من
 سلسله عقل دریدن گرفت
 جرعه آن باد که بی زینهار
 بر سر و بر دیده دویدن گرفت
 باز درینجوی روان کشت آب
 بر لب جو سبزه دیدن گرفت
 باد صبا باز و زان شد بیابان
 برگل و گلزار و زیدن گرفت
 عشق فروشید نیل بهیبه مرا
 سوخت دشت باز خریدن گرفت
 عشق چو دل را بسوخت خویش خود
 دل ز همه خلق رسیدن گرفت

بس کن زیر اک جاب سخن
 پرده بگر و تو نیندن گرفت

یوسف کنایم رو چو با هم گو است
 هیچکس از آفتاب خط گواهی نخواست
 مهر و بلندم راست نشانی هم
 راس ترا ز قد مهر و نیت نشانی است

خلق خوب آید بجان بسازد کس
 فراق دوست اگر اندک اندک نیست
 راز که میگوید به پادشاه
 درون دیده اگر نیمه بار نیست

بهر نفس ایندیش و خوشی تو بهیشت
 نوز کی میسر میکند یکجا میبرد
 گرنه واری نظر عالم بهیشت
 عالم چون آب بوی میاید و بیک

دیوانه بوی دم
 بهر دو بهر دو نو بهیشت
 و سن لطیف اشعاره
 بهر چو در کند تر از دو بهیشت
 بهر چو در کند تر از دو بهیشت
 بهر چو در کند تر از دو بهیشت
 بهر چو در کند تر از دو بهیشت

کجاست که غم زیندگان را ببرد
 ای شادی مشرق ازین کجاست
 کجاست که غم زیندگان را ببرد
 ای شادی مشرق ازین کجاست
 کجاست که غم زیندگان را ببرد
 ای شادی مشرق ازین کجاست

درین فراق چو عمری بختو بگذشت
 بوقت مرگ اگر نیز جست بدست
 غزل را کن ازین پس صلاح دین را
 از آنکه خلعت نور از غزل پوست بدست

سه روز شد که گارین من و گروگان است
 شکر ترش بود آن شکر ترش چو نعت
 بنچشمه که در آن آب زندگانی بود
 سبو بر دم و دیدم که چشمه نعت
 بروغنه که در و صد هزار گل میرفت
 بجای میوه و گل خار و سنگ موت
 فسون بخوانم و بر روی آن پری بدم
 از آنکه کار پری خوان همیشه فسون
 پری من لبس نهان بون شیشه فتد
 که کار از فسون و فسانه پیروست
 بیابا که مرا بے تو زندگانی نیست
 بین حسین که مرا بتیو چشم جیو نیست
 خدای بخشد و گیر و بیار و و بهرو
 که کار از و بهمیران عقل موز و نعت

ز عین خار به بینی شکوفه های عجب
 ز عین سنگ به بینی که گنج قار و نعت

ای عید غلام تو ای جان شده قربا
 تازنده شود قربان پیش لب خدا
 چون قدر و شکرت آید پیش تو کمی باید
 بر قند و شکر خند و آن لعل سخندانست

و منہ ایضاً
 چو بیک جام سے پیچہ آب
 دیوان مولای روم
 بجای بادہ در دہ تون فزون
 کہ آمد موسیٰ جانیم یقائن
 شرب از خون خضم بارش
 کہ شیران را بیدار دیت لذت
 نگریم کہ در موسم نے بارش
 کہ من از فی ستم نے بارش
 چو باند کم در حید زندہ گیرم
 نگریم چو بوز خان کرد اموات
 بیشان و صہنای بازار اہم
 مجر دے شواند فروش چون ذات
 خود تاپند کہ کیسے جس آمد
 فائدین را خود نواز شکست
 و منہ ایضاً

این نقل ازین که حافظ اینست
 و آن باده طلب که با تو است
 بماند بهم بوی دلفش و رنگش
 باقی بهم بوی رنگش تا است
 غاشش شود ز پاسبانیش
 چون هستی و این کتاب است
 و منه ترجمه الله

و منه ایضا

باز به سیدیم ز خانه دست
 باز به سیدیم ز بالا دست
 جگرستان خوش در فلان دست
 دست زبینه اشمن دست
 بای و دریا بهم هستی کن
 دیوان مولوی دم

ایک رویت چو گل زلف تو چون شمشاد است
 تقدیری که نه نقد غم شست آن گشت
 کار او دارد که موخته کار تو است
 آسمان از زمین زانبر است و معلوم
 روی بنما و خمار و جهان را بشکن
 خسروان خاک کفش را بختاناج کنند
 جانم آن بخت نمکین تو باشم شاد است
 غیر پیودن باده بس تو باد است
 زانکه کار تو یقین کار که ایجاد است
 کاسان همچو زمین کام تر از منقاد است
 نه که امروز خماران ترا میعاد است
 هر که شیرین ترا دل شده چون فریاد است

ببند بر دل خود دست دل من که خوش

این چه وقت سخن است و چه که فریاد است

این ره که من آدمم که ام است
 یک لحظه ز کوسه یار دوری
 اندر همه ده اگر کسی هست
 صغوه نه کجا رهد که سیرغ
 آواره میا دلا در مینوس

تا با زروم که کار خام است
 در مذهب عاشقان حرام است
 والله که اشارتی تمام است
 پاسته این شکر دامت
 آنجا بنشین که خوش مقام است

چونکه سیرغ تو از افراشت
 زبیر زبیرت خرابات ما
 خب بگون شست و تو بخت
 پیر خرابات چون آن سوزید
 بزمی تمام آمو از باجم است
 دست جبار و در یکجای که زانو
 دست جبار و در یکجای که زانو
 دست جبار و در یکجای که زانو

و منه
 است فاده است کبوی است
 است فاده است کبوی است
 است فاده است کبوی است

در سینه تو چو کیمیاست که زین آتش پاک است
 ای تنهای پاک خفته در پستان گل
 زانکه در پستان این سرور میانی
 زین سوزن زین آتش قش قش گفتش

نور تو چشم من بیا به دهم چشم
 غم المکاران
 بستی چشمی بی خوابت
 خوابت این حرفها را جوابت
 تو بیداری که با خندان با چشم
 یک چشمی است رخسار باست

کم شدن در کم شدن این من است
 پایاده میروم در کوه دوست
 چون بکشم صد جهان واپس کنم
 من چو اگر جهان کردم چو دوست
 شمس تیریزی که فخر اولیاست
 سین و ندها نش یاسین نیست

هر نفس از عشق می رسد از چپ و راست
 خود ز فلک تریم و ز ملک فروز تریم
 خلق چو مرغایان زاده ز دریا جهان
 بلکه بدیداریم جمله در و حاضریم
 آمد موج است کشتی طاق شکست
 درج عطا شد بدید غرقه در بار رسید
 صورت تو ویر کیت این شد و این میر کیت
 چاره ره پوشها هست چنین جوشها

یادماندگان عشق از چو بال
 دیان به بند چون غواص دریا
 کبرهای مجزیه با ندها
 و لکه ایضا

دیوان مولانا روم
 خفایم کن بختیات جمله لطفت
 خطایم کن خطای تو هواست
 تو چو آتشین در خواب می کن
 که ما را چشم و دل باری باریست
 بکش سر ما را بده چشم ساقی
 بیشتری که آن بقطره آبست

بنفایان گویند که تو با داکو زینت و زوی پادشاه
 بر آن زینت زانکه زینت تو نیز است
 باز اگر گویند و خوش بیا دکان است
 چنانکه در مسند تو بارون توهاست
 بدانکه در مسندش زانکه زینت است

ایضا منته
 بختک خاین من نیست
 بختک من سر طره پرین است
 بدبختی آنی که بکند دلا است
 که در مردم طریقه میرد است
 تو دوستی و تر به عزت بسیار

کار من اینست که کاریم نیست
 در تنک این موج چه خوش نگر
 بربل بجز تو مقیم مقیم
 باد هات از کوه سکونت برد
 ملک جهان گیر چون آفتاب
 بر سر کوی تو مرا خانه گیر
 همچو شکر با گلت آمیخته
 خویش من آنست که از عشق او

دیو اولوی روم
 دست بخت خودم ز زنی خوب است
 دست بخت بس بیستایان است
 چه جای بخت که در بدبختی است
 خدایه خدای که در بدبختی است
 ز سر گناه و در بدبختی است
 بجز بدبختی را جانشین نیست

چیت فزون از دو جهان شهر عشق
 بهتر ازین شهر و دیاریم نیست

ستیزه کن که ز خوبان ستیزه شیرین است
 وفا طبع نکند زانکه جور خوبان را
 بهانه کن که بتنازه بهانه آیین است
 طبعیت او سرشتش عادتش و دوست
 هزار وعده ده آنکه خلاف کن همه را
 که آن شراب که از ده صد آتش است
 بجان پاک عزیزان که چو زهر است

بجز بدبختی را جانشین نیست
 بجز بدبختی را جانشین نیست
 بجز بدبختی را جانشین نیست
 بجز بدبختی را جانشین نیست

چون گوی گفت کس کشای بنیاد
بیکه چوین صیقل ناکه بیکه چوین
درین تو بیدوم گم یکم بیدوم

وین کلامه

روشنی مبین کنک شب بخت
آدن کار اگر در دجوان آدن
بیکه چوین صیقل ناکه بیکه چوین

بگر بکنتم چیت کز و جان نبر و کس
گفتم که در اینو ہے شهرم که بیاید
اے مزدو که آن غمزه غماز مر جبت
دستار بود از سر مردان بگر و برد
چون آهوازان شیریدم به بیایان
اینجان گران چون بسکی دید پیرید

پنهان شدیم چیت چو صد بار بر ایافت
آنگس که در اینو ہے شهرم که بیاید
معے بخت که آن طره طرار مر ایافت
دستار سر و گوشه دستار مر ایافت
این شیر نرے صید بکهار مر ایافت
کار ظل گران سنگ بکهار مر ایافت

بیکه چوین صیقل ناکه بیکه چوین
چون گوی گفت کس کشای بنیاد
درین تو بیدوم گم یکم بیدوم
بیکه چوین صیقل ناکه بیکه چوین
چون گوی گفت کس کشای بنیاد
درین تو بیدوم گم یکم بیدوم

امر و زنه گوش است نه هوش است نه گفتار
کان اصل هر اندیشه و گفتار مر ایافت

دیوان مرلینا روم

آمده ام که تا بخود گوش کشانمت
گل چ بود که طالع می ناطق امر کل تو یے
صید منی شکار من گر چه ز دام بسته
زخم پذیرد پیش رو چون سپهر شجاعی
از حد خاک تا لبشیر چند هزار منزلت

بیخود و بیدلت کنم در دل خود نشانت
گر دگری ندانست چون تو منی بدانت
جانب دام باز رو و در ز روی بدانت
گوش بفرزه مدۀ ما چون خامنت
شهر بشهر در ره است بر سر خامنت

این لکن اگر بنوشتم ترا صد لکن است
نیک گذر کن که صفت را در این لکن است
کز عشق غمش ذیذره دهن است
در بهمان فتنه بی بود در دهن است
فتنه جو بکین فتنه صفت است
بس کن آخر چوین گفت با پیوست

وین

صلای بزم سادات اثر باریات
کذره های تم طلقه قربانیت
صلای پیره و نیشین که فردا است
صلای سیاه زلفین اگر که فانی است

نیت

لیا تم زبیل ما ز شکم
 هزارت بود نام و فانی غارت
 یکتا بود نام و فانی غارت
 دلفی چنین یاد می نام ز دوست

دله ایمن

آن روح را که عشق شوقین
 ناپوده به کبودن او غیر عارضیت
 گویند عشق چیت بگوشه ای
 هر کوزه ای قرار نیست ایستاد
 عاشق شوقین است دو عالم بر مدار
 هیچ الطاف شاه بسوی ناز نیست
 عشق است عاشقت که باقیست تا بید

دیوان مولوی دم

زبست نیست بروست تخته ملک
 هزار دل صفا اندرون دل مات
 خیانتی حیات آفرین بود اینجا
 زرد بان درون هر نفس معراجم
 هزار ساله زانوسوی نفی و اثبات است
 شتاب کن که بنا خیر با بس فالت
 از آنکه شاه حقایق نه شاه شتات
 بناها پر از خون نگر که آیات
 در آن هوا که خداوند شمس زیت
 نلاف چرخه چرخ است و مساوات

بنامی رخ که باغ و گلتم از زو است
 بشنیدم از هوا تو آواز طبل باز
 یعقوب دارد آسفها همیر نم
 بالعد که شهر بیتی مرا جس میشود
 زمین هم با ن سست غما و دم گرت
 جانم ملول گشت ز فرعون و ظلم او
 دسبج با چراغ هم گشت گرد شهر
 گفتم که یامی نشو و بسته ایم ما
 بکشی لب که قند فرا دم از زو است
 باز آمدم که ساعد سلطانم از زو است
 دیدار خوب یوسف کفانم از زو است
 آوارگی کوه و بیابانم از زو است
 شیر خدا و رستم دستانم از زو است
 آن نور که موسی عمرانم از زو است
 کز دیو و دلو لم وانم از زو است
 گفت آنکه یافت می نشود آتم از زو است

دل به جز این سینه خیز شام نیست
 آن که بیجا زار و دیر که خزان
 گلزار عشق را بداد ز تو بهانیت
 آن گل که از بهار بود یار و غار
 آن می که از عصب بود و نجاییت
 تا که ناکامی مشوق موده را
 جان زاندا گر که او را نمانیت
 بنقد قلب زان تو از غایت
 این که ناکامی مشوق موده را
 جان زاندا گر که او را نمانیت
 بنقد قلب زان تو از غایت

و من عطر المصطفی
 چون بود این که نقش و نگار نیست
 اندیشه را که گشت کو شوق نیست
 این که ناکامی مشوق موده را
 جان زاندا گر که او را نمانیت
 بنقد قلب زان تو از غایت

چون زینت پوش بختی سبکافان
چون زینت پوش بختی سبکافان
چون زینت پوش بختی سبکافان
چون زینت پوش بختی سبکافان
چون زینت پوش بختی سبکافان
چون زینت پوش بختی سبکافان
چون زینت پوش بختی سبکافان
چون زینت پوش بختی سبکافان
چون زینت پوش بختی سبکافان
چون زینت پوش بختی سبکافان

کار ندارم جز او کار که دو کارم است
طوطی گو یا شدم چون نسکر شام است
پیر بلک بر زخم چون پر و بالم از دست
جان و دلم ساکنست چونک دل جانم
بر مثل گلستان زنگ زرم حسن است
خانه چشمم چرا سجد که خلق شد
در رخ مهر کس که نیست داغ غلامی او
دست بدست جز او کس پارد و دلم
چونکه تو مغلس شدی سنگدل بر روی
شاه مرا خوانده است چون دهم پیش

لاف زخم لاف لاف زانکه زیدارم است
بلبل گو یا شدم چون گل گلزارم است
سر فلک بر زخم چون سر و دستارم است
قافله ام اینست قافله سالارم است
بر مثل آفتاب تیغ گهر بایم است
زانکه بر وز و لبش در و دیوارم است
گر پدر من بود دشمن اغیارم است
زانکه طیب غم این دل بیارم است
باید ز من خواه زانکه محزون و بیمارم است
منکار و چون شوم چون همه قدارم است

گفت خمش چند چند لاف بود گفت تو
من حکیم ای عزیز گفتن بسیارم است

بله آنکه بخوردی سحری باده که نوشت
بی روح آمده نادیده از ان چشم خورشید

بله پیش آنکه بگویم سخن را ز بگوشت
که بیک جریه پیر و همه طاری و هوشت

نوید را چو بلندی خوشی را پند
شش خدب کربان کند از دست
و من محمد است
بیا زنگی از یاد و چون است
بیشتر سجد که همه شان

دیوان مولوی دوم

بهر بخش گشتم تبار زنده کند
نوی آن سنگ گو یا بیان در دست
ز پیش آب و گل من بیدارم در دست
خود بگفتن من سجد که کن این شد

بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید

بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید

بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید
بناوه رود در آن سجد مانند تاباید

بناوه

ای موده که تو زید خان را بگویند
 دیو که عشق زنده دل مرده شو نیست
 درمن دوسره عشق نتواند بیان عشق
 دیو مر از عشق تم گفت که نیست
 اول بداند عشق نه اول است
 هر سو نظر کن که از نسوی سو نیست
 با تو میاید آن زید که تو سواد
 از فارسان جمله چون گوشت
 آن عشق میفرزد قیامت هم کنند
 زبان باد که در تو دم و سبک نیست
 زانی زبان میاید نیک که الکت است

ببازید یکبار همه جان و جهان را
 بر آن درشت نخبید که اونا ز غماید
 همه شهر بشورید که آوازه در افتد
 چهره ز راست چهره در آچین و ز قبا
 بخور شید بازید که خوش تیغ کشیده
 بر آن یار بگریید که از یار بریده است
 که دیوانه دگر باز در زنجیر بریده است
 مگر نامه اعمال ز آفاق بریده است
 بگوید دیوها و دگر هیچ مگوئید
 چه جائی دل و عقل است که جان زبید

این خانه که پیوسته در و چنگ چنان است
 این صورت چیت اگر خانه کعبه است
 فی الجمله هر آنکس که درین خانه رست
 چون روزه قیامت که کبر سر کش نیست
 این خانه چنانست و هم آنجا است که چنانست
 اجزای جهانست نشان ز بهانه دار
 شامت در آستانه مشین خانه در ترو
 سوگند بجان تو که جز دیدن رویت
 از خواجهمهر سبک که این خانه چرخانه است
 وین نور خدا چیت اگر دیر نهانست
 سلطان زمین هست سلیمان نهان است
 از ذوق ندانی که خلاست خانه است
 نه زیرونه بالاونه شش سوز میانه است
 مارا رخ چو ماه نشان بخش نشانه است
 تار یک کند آنکه در اجاش ستانه است
 گر ملک جهانست فوسنت و فغانا

دیوان مولی روم
 زان می گاه که کنایان سرکش
 بس کن چو از دست ازین خنجر
 باری مر از شتی آن از دست
 منته ایضا

نقشه جهان که جانها جانب است
 خاک طراز زبانه عشق از دست
 دل شال زوبانه با چوین
 از زمین تا آسمان با چوین
 سینه چون آینه با چوین
 آب از دل پاک آینه با چوین
 سینه چون آینه با چوین
 آب از دل پاک آینه با چوین
 سینه چون آینه با چوین
 آب از دل پاک آینه با چوین

بدرستی که نوبت به جنت است
 بیخون شکست که بیایان است
 چه که در کمال است از دست
 دامن سوار گشته و دست از دست
 در زینتی و سکه سلطنت از دست
 فرعون دار لاف عدلی از دست
 و آنکه قهر و بیجی عزت از دست
 اندر تمام شر که طاعت جلال است
 الا الله و ذلالت رحمت از دست
 وین کلامه

هر که خواهی شناسی شناس
 چونکه طبعت خود کند نامش بر بندش از نام
 پس ترا آینه کرد و این دل آینه چنانک
 هر دمی در و نماید رو آن کاو کمالست

چند گوی که چه چاره او مراد تان
 چند باشد غم آنست که ز جان غم هر دو
 گر تو عاشق شده عشق تو بر جان پس
 اینقدر عقل نداری که بینی آخر
 گر نه اندر حق ازرق زیبارو است
 چونکه از دور دلت همچو زمان میلزد
 آتش دیده مردان تقی غیب سوخت
 شمس تبریز اگر نیست میقیم اندر چشم
 چشمه شهنشاه از ویرین هر دینان چیست

از جهان برون نیاید به جانان از دست
 ز نار نام بریده و ایمانت از دست

قدس الله سره
 یار و آید بر مخلصان دست است
 دیده غلبه میکند نیست غلط است
 گاه به هر خوش شود که همه آتش شود
 تقیما با سنجیب یار مرا خوش دوست
 نقش قفا که نیست با کف
 پشت ندارد و خوش آید از دست
 دوست را که خوار سر تو آید از دست
 مغرانداری که نکند ازین پادشاه
 ایندوس عشق آید و پادشاه
 در کل مصلحت از مغرور پادشاه
 هر که بگوید نام در طلب است
 هر که بگوید نام در طلب است

پیش در دهن بزرگ دو شاخ چو پیا از دهان
بهر گشت اوجان ابد گریزند
جان پیر در این حق پیر ز ادم
تا پیداست دل آن حق پیر ز ادم
شیشه بر دل گشت پیر توان شد

و کم ایضاً

مفخر تبریزیان شمس حق آگه بود
کز غم عشق تنم بر صفت شو مست
حلقه آن جدا و سلسله جان کیت
زلف چلیب پاوشن آنت ایمان کیت

عاشقان در جستجو از نونش نیست
دیبهان بوییده خزاویش نیست
این جهان و آن جهان یک گویست
در حقیقت کفر دین در کیش نیست
ای دست عیسی دم از دوزمن

در دل با صورتیت العجب این نقش کیت
پنهان بودهای خوش از سوتان کیت
دل چینی بر بهان باش را و میهان
بنده او شو که او داند جهان کیت
غم چکند کسی داند غم از کجاست
شاد اید گشت آنگاه اند شادان کیت
عوضه دل بیکران گم شده و در جهان
آندل دریا صفت سینه تابان کیت
آدم کاین و تسان با تو در گونش ند
پس تو بدانی که این حلقه آن کیت

دیوان مولوی روم

نقد سخن را همان سکه سلطان مجوی
کای زر کامل عیار نقد تو از کان کیت

مگر ایندم سز ز لعلین تو از زان شد است
که چنین مشکتری همی ارزان شده است
مگر از چهره تو باد صبا پرده ربود
که هزاران قمر از غیب نشان شده است
آفتاب تحت امروز همانا که تباقت
که هزاران دل از لعل بد نشان شده است
عاشق آخر چه روتا با بد دل نهند
چو کسی کز کرمش تن بهگی جان شده است

من غلام آسمانم در زایش نیست
گر بگوئی پس و من نه پس مر
در یکو شیشه شیشه را کبر
دست بکشاد من خود را کبر
مرم این شیشه خرابین شیشه
خیزد بدیشند جلالت به

و من کلام
عشق کسانست که نده شیشه
که ز جادو چنین درویش نیست
که ز جادو جادو جادو جادو

کبریا چنانچه در خفا از خود
 از چنانچه چنانچه در خفا از خود
 از چنانچه چنانچه در خفا از خود
 از چنانچه چنانچه در خفا از خود

هزار تو به وسوگند بشکند آندم
 که ساقیان دلارام طبل جن زنند
 چو یار مست و خرابست روز و نظر
 بغیر رندی وستی بگوید که چه کنند
 ز بسکه خرقه گر و که ده پیشین ده فروش
 کتون بگوید خرابات جمله مرتههند
 بگیزد برب جانے قنیه کانه
 نواز تن تن تن تن که جلد تو تهنند
 منقیم چو بگین شو جلقه عشاق
 که غیر حلقه عشاق جلد مستی تهنند
 بجان جمله مردان که هر که عاشق نیست
 همه زنند نگه کن فرو تنان چه تهنند
 بجان جمله جانها که هر کش آنجان نیست

و منبر بر دالدار
 و منبر بر دالدار
 و منبر بر دالدار
 و منبر بر دالدار

دیوان مولوی دم

خموش باش که گفتی ازین سیه رحمت
 همیشه یاه گلیمند اگر چه سیم تهنند

چون که بفرشتی نری هم تو تو فغان شود
 نوای کنی نوای کنی مرده دل زننده کنی
 کار کنی کار کنی جان تو این کاره شود
 مرم سفور در جهان فشان بندار کن
 یوشکند بند تر امانت اداره شود
 چون که یسلمان برود و در پشته شود

یاران و سحر خیزان تا صبح که در یابند
 تا ذره صفت مارا که زیر دبر یابند
 آن سخت که باشد کاید بلب جو
 تا آب خور دانه خود عکس نمر یابند
 یعقوب صفت که بود کز پیر بن یوسف
 او بوسه سپر جوید خود نور بصر یابند
 یا تشنه چو اعرابی در پنهان فکند دو کو
 در دلو نگار بنی چون تنگش کر یابند
 یا موسی آتش جوئی کار و بدرختی
 آید که برد آتش صد صبح و سحر یابند

که بگوید لعل پر آبسته که اداره شود
 که بگوید لعل پر آبسته که اداره شود
 که بگوید لعل پر آبسته که اداره شود
 که بگوید لعل پر آبسته که اداره شود

افغان ده که باغی که عشق او
سم و باغی که حدیث برکت
ز افغان دل را ز در دانه
تا طوطای شوق و شکار
دل به کجای دیده تیرا
کایتزای خاک زندن زینت
وله قدس الله سره

گر دشت این سایه خنجر خورشید حقیقت
نمی چو حجم که دشت سحر استار شود

دیوانگان بند می زنجیر با بریدند
گوئی قضا دلی ز دیوانگ بل شنیدند
تا که نفس سکنند چون مرغ بر پریدند
یار چه با ده خورند یا دشت لعل چیدند
من خویش را کشیدم ایشان را کشیدند
اورا در که بنید جزدید که دیدند
یکسانی عیان شد آشوب آسمان شد
می تلخ از آرزمان شد خیکش از آن دیدند

بی ابروی غبار در آینه نظر کشند
شاهان روح چون سرازین کی کشند
کو صبور عشق تا سرازین گور کشند
از نور عشق من وجود تو در کشند
آنانکه بر براق بصیرت سفر کشند
بر پاسه لولیان طبعیت نه کشند
اجزای نامبرده درین گور کشند
مس است شهوت تو و اکیس نور عشق

عشربستین کی سلا دادید
دوختی است بر قفس دولت دادید
چون شکلی که دل اغشته این تیر نه دادید
که ظریف و لطیف و نیکو مقداری دادید
دانه پندین چو در دانه آخر نکند
دوای سوزنا بدید

که سبک از دشت و دشت
دست در دشت و دشت
که بر پرده و دشت
چون در خانه ندانید که زاده و دشت
چون مسو و قلب یکدین باز دشت
چون یوسف بدین کسب
نوش لبان جگر دشت
کف از دشت و دشت
باز دشت و دشت
دشت و دشت

بچہ کی بات نہ کرے چہ بچہ کی بات نہ کرے
 بچہ کی بات نہ کرے چہ بچہ کی بات نہ کرے
 بچہ کی بات نہ کرے چہ بچہ کی بات نہ کرے

شمس تبریز در آمد بچسان عذر نہ ماند
 دیدہ روح طرب را بر خوش بسپارید

آب ز نیدر اہر این کہ نگار میرسد
 راہ دہید یار را آنمہ دہ چہار را
 خاک شدہ آسمان غلغلالت و چہا
 تیر و اندام و دوسوے نشانہ میرود
 باغ سلام میکند سرو قیام میکند
 خلوتیان آسمان تا چہ شراب میخورند
 مژدہ دہید باغ را بوی بہار میرسد
 کز رخ نور بخش الوترت میرسد
 عنبر و مشک میدمد سخن یار میرسد
 ماچہ شستہ ایم بس شدہ ز شکار میرسد
 سبزہ پیادہ میدود و غنچہ سوار میرسد
 روح خراب شد عقل خراب میرسد

چون برسی بکوے ما خامشی است سکوا
 زانکہ ز گفتگوے ما گرد و غبار میرسد

ہمہ را بیا و مودم ز تو خوشتر م نیامد
 سر خندہا کشادم ز ہزار خم چشیدم
 چہ عجب کہ در دل من گل و یاسمین پژو
 دوسہ روز شاہیت با چشم غلام و چاکر
 چو فرو شدم بدریا چو گوہرم نیامد
 چو شراب سرکش تو بلب سرم نیامد
 کہ سمنبر لطیفہ چو تو در برم نیامد
 بچہان ماند شاہی کہ چو چاکرم نیامد

دیوان مولوی روم
 چو در قادی از آن پس ز دور
 امیر دست دراز است دیکہ نیامد
 شکوہ میکند دیکہ میگفتند
 ہر آنکہ در کوشش آید و بار میگردد
 ہر آنکہ در شہ از دیر و زود میگردد
 ہر آنکہ در عیال میگردد و دیر و زود
 ہر آنکہ در عیال میگردد و دیر و زود
 ہر آنکہ در عیال میگردد و دیر و زود

بکہ قاف اگر کہ قاف
 بکہ قاف اگر کہ قاف
 بکہ قاف اگر کہ قاف
 بکہ قاف اگر کہ قاف
 بکہ قاف اگر کہ قاف
 بکہ قاف اگر کہ قاف
 بکہ قاف اگر کہ قاف
 بکہ قاف اگر کہ قاف
 بکہ قاف اگر کہ قاف
 بکہ قاف اگر کہ قاف

دل من کار تو دارد دل کار تو دارد
چو نیکیست در کمر و بار تو دارد
خدا و ملائکت به در و در تو دارد
الهی مهر تو دارد و اگر تو دارد
خدا خود و فرشتش به در و در تو دارد
مردم سر بر دست اگر کار تو دارد
مسلطان مستقیم تو دارند
دل نصد صفای که سر دارند تو دارد

نخبط است سخنهای آن زن
منودی بتو آهها که او سپرد
منودی بتو کاوش شیر اچنان گیرد
منودی که چگونه شکار را بشکند

تو پندار که تا به غم دستار تو دارد
بر آنجا که زمانه کشایان دکان
تو پندار که روزی سر باز تو دارد
تو از آن روز که زادی داشت و داد

دیوان مولوی روم

هله بشدار که در شهر دوسه طارند
دوسه رندند که بشیاردل میگردند
سرد هاند که تا سرندی سرند
یار آن صورت غیب که جان کشت
صورت آن دوسه دشمن صورت هاند
همچو شیران بدر اند و بخت
خود فروشان یک با دیگر می درنگ
همچو خورشید به روز نظر می بخشند
دلبر اند که دل برند پدیده برشان

بکلیه در روزی دل طار تو دارد
بن جیج گیسو خور و از ناز تو
همه دوسه اس غلبه دل بجای تو دارد
تجاش خلق تو نیز نیش از تو
که نه دشمن عطار و غم دیدار تو دارد

مردی کن و از حدتشان مردم شو
ز آنکه این مردم دیگر همه مردم خوانند

چون درخت شبنم که جلین
بهر کجا خطیب بخواند بر دشت
بایدم او و بدین کاین
مرد جهان باید چو اولیای

دل از کینه نشیند که از دلها خیزد
 بپایان خوشی که از دلها خیزد
 درین بازار عطایان در هیچ جا
 نرسد که از دلها خیزد
 بیکه غلبه یابند و پنداری کنند
 در بر و در شانند و پنداری کنند
 نه بشیند و نه بشیند و نه بشیند
 نه بشیند و نه بشیند و نه بشیند

عالمی بخشیده بهر بنده خدا
 کیست آن کاندرد و عالم کند
 اگر بقدر چاه نام او بری
 قهر چه را صد علیین کند
 کافر و کلاه عشق او زند
 کفر او را جمله نور دین کند
 غار عاشق در ره عاشق نهان
 تا که جمله غار را نسوین کند
 تو بیند رانی که هر که مرغ اوست
 از سعادت بهیضه باز دین کند

دل گردون غل کند چو نه نهد نشود
 چو رسید بر غمزه ات همه قدامت نشود
 چو تو دلدار شئی کنی و د جهان جلد دل شود
 چو جهان را تو دل دوی همه دلهای جهان شود
 ز خیال نگار من چو بخند دهرار من
 رخ او گل نشان شود و نظر گرم گلستان شود
 رخ یارم از غوان رخ زارم چو زعفران
 رخ او چون چنین بود رخ عاشق چنان نشود
 همه گرگان بن شده همه دزد او چو پاسبان
 چه بردوز و زین کله چو خدا پاسبان شود
 ز رفیقان گلستان دم از زخم خارین
 که رفیق سلاح کش مددکار و ان شود
 خمش ایدل که اگر کسی بود از صدق و طلب
 جهت صدق طالبان خشیها بیان شود

این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک
 این دورنگ مخالف از یک

چشمه جگر چرخ غمش اوده داد
 چوپاره پاره در اندام طغیان
 بد آن طمع دلق خون باره پاره
 بد نهان و به گشت شکر و خجسته
 شکر بکن به گشت شکر و خجسته
 شکر بکن به گشت شکر و خجسته
 شکر بکن به گشت شکر و خجسته

درینا درینا که درین فغان گنج
 میا د ا مباد که سر خویش بگیرند
 زهی عشق زهی عشق که بس سخت کاست
 سماع است سماع است از اسو که نتو
 خوشید خوشید خوشان بنوشید
 بدیدار تها نید با تار عیانید
 چو غفیل غفیل هنر ارا ن یکجه چیز
 درین بحر درین بحر همه چیز بنگیند

اگر چه چرخ غمش اوده داد
 بگرداند از سر خویش بگیرند
 اگر چه چرخ غمش اوده داد
 بگرداند از سر خویش بگیرند
 اگر چه چرخ غمش اوده داد
 بگرداند از سر خویش بگیرند

دهان بست دهان بست ازین شرح دل
 که تا گنج نگر و دیده تا خیره نماید

دیوان مولینا دوم
 شادمانی از دواضافه نماند
 کوب موسیقی یک باجای خوش بنماند
 شادمانی از دواضافه نماند
 کوب موسیقی یک باجای خوش بنماند
 شادمانی از دواضافه نماند
 کوب موسیقی یک باجای خوش بنماند

بیا که ساقی عشق شراب خواره رسید
 امیر عشق رسید و شرابخانه کشاد
 چو آفتاب جلالش بجایان دوتا
 شدیم جمله فریدون چو تاج اودیدیم
 خبر بر بر بیچارگان که چاره رسید
 شراب همچو عقیقش بنگاره رسید
 زحل ز پرده هفتم بی نظاره رسید
 شدیم جمله بخت چو آن ستاره رسید

فی الحقیقه و الحقیقه
 دیوان مولینا دوم
 شادمانی از دواضافه نماند
 کوب موسیقی یک باجای خوش بنماند
 شادمانی از دواضافه نماند
 کوب موسیقی یک باجای خوش بنماند
 شادمانی از دواضافه نماند
 کوب موسیقی یک باجای خوش بنماند

چون شمس مانند دھرم کو کشد
چون شمس بجای آید
چون شمس بجای آید
چون شمس بجای آید
چون شمس بجای آید
چون شمس بجای آید
چون شمس بجای آید
چون شمس بجای آید
چون شمس بجای آید
چون شمس بجای آید

خامش کہ در فصاحت عمر عزیز بود
در روز غمخوشتان چندے چریڈا
اسے شمس حق تیریز در گفتنم کشیدی
روزی دو در غمخوشتی دم در کشید باید

فی المصاحب

جان پیش تو ہر ساعت میریزد و میوید
از بہر کیے جان کس چون با تو سخن گوید
ہر جا کہ نہی پائے از سر خاک بر وید
از بہر کیے سر کس دست از تو کجا شوید
روزی کہ پیرد جان از لذت بے تو
جان داند و جان داند کہ دوست چه
یکدم کہ خار تو از مغز نشود ساکن
صند نوچه بر آرد سر ہر موہی موید
من خانہ تہی کردم کہ ز رخت تو پرواز
میکاہم تا عنقت افزاید و افزوید
جام ز پے عنقت شمس الحق تیریزی
بے پائے چو شہیتہا در بحر ہی پوید

این بندہ آوارہ باز آمد و باز آمد
دیوان مولوی روم

ہا نوید نباشی کہ ترایا بر براند
گرت امر و زبر اند نہ کہ فروات بخواند
در اگر بر تو بندد و صبر کن آنجا
بسر صبر تیرا و بسر صد نشاند
نہ کہ فصاحت و سخن جو ہر شمس بہر
نہ کہ کشتہ خود را کشتہ آہنگاہ کشاند
و گر او بر تو بندد و بہر در ہا و گذرا
رہ پنهان بکشاید کہ کس آنرا نہ داند

چون شمس تو در روز گداز آمد
چون شمس تو در روز گداز آمد
چون شمس تو در روز گداز آمد
چون شمس تو در روز گداز آمد
چون شمس تو در روز گداز آمد
چون شمس تو در روز گداز آمد
چون شمس تو در روز گداز آمد
چون شمس تو در روز گداز آمد
چون شمس تو در روز گداز آمد
چون شمس تو در روز گداز آمد

کاز اگر گداز آمد و محرم راز آمد
زہر آب ز دست و کز قلم گداز آمد
ایک تو از شمس دیوان عالم و العبد بجا آمد
کس دور و جان عالم و العبد بجا آمد
کس دور و جان عالم و العبد بجا آمد
کس دور و جان عالم و العبد بجا آمد
کس دور و جان عالم و العبد بجا آمد
کس دور و جان عالم و العبد بجا آمد
کس دور و جان عالم و العبد بجا آمد
کس دور و جان عالم و العبد بجا آمد

[illegible]

ایدل چورین جوئے پس آتے میجوئے

تا چند صلا گوئیے هنگام نماز آمد

یار چو اشتران مرا باز مهار میکند
جهان دهم بخت او همیشه جان او
شست ویم چو پایمان جانب شمشیر
آنکه قطار بر رازیر فلک چو اشتران
عده هم نیزند و دل زنده شده است
آنکه خمیر دانه را علت میوه میکند

لطف بہار بشکند ریج خمایہ را

گرچہ چھ جفاوی کنون سوئے خمار میکینہ

ملولان همه رفتند در خانه بنیدید
بر عیقل ملولان همه جمع بنیدید
بمعراج در آید چو از آل سولید
رخ ماه یوسید چو بر بام بلندید
چو او ماه مشکاف رشتا بر چو آید
چو او حجت و طریقت یکنه بلندید
ملولان بچهره رفتید که مردانه و زنیاره
چو فریاد و چو شهادت کوه مکنیدید

منه تانده سید جوان
روز و ماه و سیر
شماره و شماره
شماره و شماره
شماره و شماره

في السلوك الذوق

دشمن نند با یکدیگر در هیچ پاید
دانی که گیت نند دران در عشق ناید
گری شیر خزان تیری قی یار
ری جلند زان در عشق گیت ناید
دوراه بنیز نند بدین هم زبانند
پایست یکا کرده دایره راه را نشانند

نفا

بهد از سمل گلی کاشو با یکی نذر
 یا تو بنویس پیوسته یا بود و آن نذر
 منکر بنایش بکنند و عسل و سب
 یک قطره آن عسل و یک قطره سب
 چون از دهانت تاب لب اندازد
 کا و تو و خالیر و آنکه همان عسل
 یک گوهری پویا جویند و گوشت
 کف که دو کف زمین در دود و سب
 اخی همان پای پوشیده با دشت
 هر قطره آن دود آنکه باصل داشت
 اگر چه زبانه اند در عالمی روشن

دل سجد تو خواهد سحر چه سود کند
 بشیرم خم چو خشی بصر چه سود کند
 چو برگ و میوه نباشد شجر چه سود کند
 جهان مثال درختی است برگ میوه
 شجر چو روز قیامت دراز گشت و
 چو روح من تو نباشی ز روح مثال
 ز شمس مغر تریز آنکه نور نیافت
 وجود تیره او را در چه سود کند

جز لطف جز خلوت خود از شکوه آید
 جز زنگهای لکشت از بوستان چه نیز آید
 جز طالع مبارک از مشتری چه بینی
 از دیدن جماله کا و حسن آفریند
 ما یم و شور و شستی و می پرستی
 مستی تو مست تر شوبه زیر و زبر تو
 چیز ز ماست باقی مردانه باشی
 چون گل ردیم بیرون زینجا هار تو
 ایشه صلح دین تو بیرون مشور و شور
 جز لوت کشش گردن خود از قمر چه آید
 جز بزرگ و جز شکوفه از شاخ نر چه آید
 جز نقد های روشن از کان نر چه آید
 بالنسبه یک نظر کن کا ند ز نظر چه آید
 زینسان که ما شد ستیم از مادر چه آید
 بخویش و بخیر شو خود از خبر چه آید
 در ده می روانی زین مختصر چه آید
 مجنون شویم مجنون زین خواب غور چه آید
 بنما فرشتگان را تو که ز بشر چه آید

دیوان مولوی روم

مانیشش خزان از عالمی جا
 هر حالتی تو پرست اندر کان قباب
 زود ز شانه خویش سر از کمان رسد
 هر چه صدف ز ساق قطره بدو بدو شد
 هر چه چو پیا و راغواش کاشان شد

در جگر چو پیا و راغواش کاشان شد
 در دوزخ چون جوشید آن شانی
 در عالم جان اند سپاه نسلان
 در پیشگاه ملک پادشاه شد
 در جگر چو پیا و راغواش کاشان شد
 در دوزخ چون جوشید آن شانی
 در عالم جان اند سپاه نسلان
 در پیشگاه ملک پادشاه شد

گر آنکه زنده عاشق بسبب یکیش
 گشت کشته را درم او جان پیش
 گشت کشته را درم او جان پیش
 گشت کشته را درم او جان پیش

کدام لب که از دلو سے جان نیايد
 کدام دل که در روان نشان نمی آيد

دین جهان کهن جان تو چرا روید
 بدست خویش چو در شمع خود فشانی
 شکسته قرن نگر صد هزار ذوالقرین
 دهان و دست بآب فاکه میشود
 دوسه قدم بسو بکس عشق کس نگذا
 ورے عرش هزاران هزار ابوالاست

بهر دمی در درونت ستاره ناید
 در گلو اثر سے ز آسمان نمی آید

این عشق جمله عاقل و بیدار یکیش
 همان او شدیم که همان همی خورد
 چون یوسفی بدید چو گرگان همید
 مادل نهاده ایم که دلدار یے کند

بسیار از این که درم او جان پیش
 گشت کشته را درم او جان پیش
 گشت کشته را درم او جان پیش
 گشت کشته را درم او جان پیش

دیوان مولوی موم

فیه الشوق
 بی تو بگری نشد با درگرمی نشو
 هر چه کنم عشق تیران بگری می نشو
 اشک و آن هر صحرای اندم فیر آرد
 در نه کس را زدم فیر آرد
 یکسر موزن من نیست که اندم فیر آرد

این عشق جمله عاقل و بیدار یکیش
 همان او شدیم که همان همی خورد
 چون یوسفی بدید چو گرگان همید
 مادل نهاده ایم که دلدار یے کند

علم تو چو مشرق ابل چو مغرب
شوی آسمان دیدگاه آسمان نماند
ره آسمان در دشت پرستی ز کجایان
در قیامت تو قوی شدی ز دنیا نماند
نورین جهان این سر ز کجایان نماند
پود و پوده را بی تو جهان نماند
دل نشان ایست و دامن نماند
تو ز بام آبت چو کنایه دوان نماند
تو ز لوح دل نه خوان تمام یمن نماند
منگ تو در بام که بخت زبان نماند

در غزلم جبر و قدرت است ازین دو بگذر
ز آنکه ازین بخت بجز مشور و تشری
چو کار زار کند شاه روم باشد
چگونه باشم خرم چگونه باشم شاد

جهان عقل چو روم و جهان طبع چو
میان هر دو فداه است کارزار و نه
شما و هر چه مراد شماست در عالم
من و طریق خداوندیست و ایجاد
با اختلاف و دشمنیست این طریق
چو اختلاف مقرر ز نشورش اصداد
و یک ملک مقرر نصیبه خرد است
که امن و خوف نداند کلوخ و سنگ
چراغ عقل درین خانه نور می زند
ز پیچ پیچ که دارد لقب باعی یاد
فرشته رست بعلم و بهیمن رست بجهل
درین میان یتنازع بجا ندم و دم
گه بهیمنش علم سوے علیتین
گهیش جهل بهیمنی که هر چه بادا باد

هله عاشقان بگویند چو جسم و جان نماند
دل و جان بآب حکمت نخیابان شود
دلتنان بخرخ پر و چو بدن گران نماند
هله تار و ان بمرست سو خاکدان نماند
جز عشق هر چه بینی همه جاودان نماند
نه لهر که در بهیمن است که عشق جان آ

فیه الارشاد
ماده زمان عتیشیم که ساهایم
دیوان مولوی روم
و در آن مخلصان که بیاغریه
ما از آن سوختگانیم که از لذت عشق
آب جوان ببلند می آید
چوید از وزن هر خانه که از مدح
از فیاض صفیان جمله درگیرند
ما بیداریم خاک غریبان شکست
زین بهیمنیست مایه از سبب پیوسته
هر که در این جبهه کشته جلا جلا شد
زین بهیمنیست مایه از سبب پیوسته
در جهان را تا با ده اهریمن

مجلس ششم

بیکه دست می خالص بیان نوشتند
آب ماییم بهر جا که بگر دو چرخه
پس این پرده ازرق صنم مهری
ز احترامات دزد تریح و خوست بپند
تو دورای و دودلی و دل آهنا

بیکه دست و گریز چم کافر گیرند
عود ماییم بهر سو که محسوس گیرند
که ز نور رخسار انجم همه زیور گیرند
اگر او را سحر سے گوشه چادر گیرند
که دل خود بپند و دل دلبهر گیرند

خمش اسے عقل عطار که درین مجلس عشق
حلقه زهره تب است همه تسخر گیرند

بیکه دست و گریز چم کافر گیرند
عود ماییم بهر سو که محسوس گیرند
که ز نور رخسار انجم همه زیور گیرند
اگر او را سحر سے گوشه چادر گیرند
که دل خود بپند و دل دلبهر گیرند

دیوان مولوی روم

درد جانها سو سے مامون میرود
چون بیا مد چو نشد و چون میرود
چون همه ره خاک با خون میرود
گر چه باد بیا سے گلگون میرود
جان فرعون لی تعار و ن میرود
کام لطیف و پاک موزون میرود
دین و گرجان سو کامدون میرود

صاف جانها سو سے گردون میرود
چشم دل بکشی و دور جانها نگه
جامه برکش چون که در رایش وی
لاله خون آلود میر وید ز خاک
جان عرشی سو عیسه میکشد
سو آن دل جان من پر میزند
ز آنکه اندل و ن حق چیز سے نخوا

بیکه دست و گریز چم کافر گیرند
عود ماییم بهر سو که محسوس گیرند
که ز نور رخسار انجم همه زیور گیرند
اگر او را سحر سے گوشه چادر گیرند
که دل خود بپند و دل دلبهر گیرند

وله الی

بیکه دست و گریز چم کافر گیرند
عود ماییم بهر سو که محسوس گیرند
که ز نور رخسار انجم همه زیور گیرند
اگر او را سحر سے گوشه چادر گیرند
که دل خود بپند و دل دلبهر گیرند

دل من تابد علو از آتش سودا
 از آتش کبود دند که علو او دارد
 هر دو جان از آتش تو من خیره فرودان
 هر چون که گزدان که کشتی تو دارد
 از دم در نیکبانی ز به بام در آیم
 که نهی جان لطیف که تماشا تو دارد
 بد و صدام بر آیم بد و صدام در آیم
 حکم آید و عالم سر حواسی تو دارد
 خوش ای عاشق بیخون خوان شو تو دارد
 که جهان دانه بذرده غم غوغا تو دارد
 سکه بتر زرد ایدل سکه شش انگشتی

بگر صفت خویش بشو جی قلوبش
 میر امید که عمرم شد و یار نیامد
 تو مراقب شو و اگر که و بیکاه بنا که
 چو درین چشم در آید شود خشم چو دریا
 نه چنان گوهر مرده که نداند گهر خود
 تو چه دانی تو چه دانی که چه کانه و چه چا

تو سخن گفتن بلب بلب خو کن بلب خو کن
 که نماید لب و دندان چو ز دنیا گذر آید

دل من را تو دارد و سر سودا تو دارد
 سر من مست جمالت دل من مست جفا
 ز تو هر بدیه که بزدم خیال تو سپردم
 غلظم گرچه خیالت بخیالات نماند
 گل صد برگ بدیش تو فرو ریخت ز
 سر خود پیش فکده چو گنهگار ان عمر

رخ فرسوده ز روم غم صفای تو دارد
 گهر دیده شاکر کف دریا بے تو دارد
 که خیال شکستیت فرو سیاه تو دارد
 همه خوبی و ملاحات ز عطا هاست تو دارد
 که گمان برد که او هم رخ رعنا تو دارد
 که خطا کرد و گمان برد که بالا تو دارد

دیوان مولوی روم
 چو خیانت بتو یکدفعه خاسته تو دارد
 فتنه کشی و الا اعمال
 درشت و برگ یکدفعه خاسته تو دارد
 که تو جبر چو جباری ترا جهان روید
 که تو جبر چو جباری ترا جهان روید
 که تو جبر چو جباری ترا جهان روید

[illegible]

بدیدم پوپا نویسته افتاد
 ز صورت تو حکایت کنی یاد
 که هر یک زبیکه تو ترسیده ییاد
 دلم نزار که داشت پیرانه شمر
 ز سر خیم توشت آن همه گاه کناد
 نشسته ایم دل عشق کالبد پیریز

هر چه آرید اگر مرده بود جان یابد
 بکشد اندر خزینه همه خلعت پوشید
 و دستهار همه در دامن خورشید زید
 همه جمعیت از آن زلف پریشان
 الله الله که همه زوچنین جان آر
 مصطفی باز بیامده ایمان آر
 همه جمعیت از آن زلف پریشان

هر که دل دارد آینه کند آن دل را
 آینه هدیه بدان یوسف کنان آید

رسید ساقی جان تا خمار و خواب بود
 ز به صبح مبارک بر صبح غمز
 شرابی و دولت ندیم سلطان
 شراب را تو نه بینی دست لبی
 عقیق و زاهد ثنابت قدم بدم چو کوه
 اگر که هم هم ناز و از تو صد دارم
 وجود تو چو بدیدم شدم ز شرم علم
 بهر کجا عدم آید وجود گم گردد
 مثال جان بزرگ نهان کجایان
 گرفت ساغر زرین هر سبک کناد
 ششاده جام شراب ز مار کوع و سحر
 و گرنیارم گفتن که در میان چه بود
 نه بینی آتش دل را و فغانها پرود
 کدام کوه که باد تو اش چو که نر بود
 و گر که هم همه در آتش تو ام که دود
 ز عشق این عدم آمد جهان جان بود
 نهی عدم که چو آید از وجود افزود
 مثال احمد رسل میان کبر و بهود

دیوان بولوی دوم
 یکجای شراب و گرمی و آن شراب
 بگشت بگردنی و بگردانی
 همه چشمت ز خیم و خنق تو چون باد
 بیاد عشق تو ز دریم هم بدیدیم
 تر است جمله دلایت تر است جمله دل
 کلون و سنگت داند بهار از ناز
 ببار از زمین پس منقلب شست
 زبانه زلفش دلم تو خوش شست
 زبانه بست کیف شست شست شست
 باز شیب به با شکتا منجبت
 عاشقان با یکدیگر منجبت

فی التمجیل والاشحاح
 باز شیب به با شکتا منجبت
 عاشقان با یکدیگر منجبت

کدام که کاه کاه ادم چو که بزود
کدام که کاه کاه است پیش یاد ادم
کدام که کاه کاه است پیش یاد ادم
کدام که کاه کاه است پیش یاد ادم

وله ایضاً

کدام که کاه کاه است پیش یاد ادم
کدام که کاه کاه است پیش یاد ادم
کدام که کاه کاه است پیش یاد ادم
کدام که کاه کاه است پیش یاد ادم

میان باغ گل سینه های بود دارد
که کاه کاه است پیش یاد ادم
کدام که کاه کاه است پیش یاد ادم
کدام که کاه کاه است پیش یاد ادم

دیوان مولوی روم

شش تبریز دست ماگرد
دلها فارس غزما و من گردد

بنقد خاک شوم بگرم چه خواهد
که راه بند شکستن خدا نشان
شود دمی همه خاک شود دمی همه
شود دمی همه بار و شود دمی بخیر

چند مراد که اگر عشق خود دارد
چرا مقیم باشد چو با جیس گل
که یکیشانی بانی ماه روبرو دارد
خزانه جان مقدس فداست اینجا
که او یکس با امر شرع بود دارد
که او یکس که با به غیری
که او یکس که با به غیری
که او یکس که با به غیری

که او یکس که با به غیری
که او یکس که با به غیری
که او یکس که با به غیری
که او یکس که با به غیری

کدام خانه فروخت درین گمان باشد
 چو بگذرد انشانت این گمان باشد
 ز یاد یوسف جان را چو افغان باشد
 دیوان چو بی زینب زلف افغان باشد
 که با دوست تو در جلاسلان باشد
 فی معانی الحشویه

هزار بار چمن را بسوخت باز است
 چه عشق دارد با ما چه جستجو دارد
 وجود ما و وجود چمن بد و زنده است
 زهی وجود ظریف و لطیف کا و دارد
 بگیرد امن لطفش که ناگهان بگیرد
 و لے مکش تو چو تیرش که از گمان بگیرد
 چه نقشه ها که بسازد چه حیلها که بسازد
 بنقش حاضر باشد ز راه جان بگیرد
 ز لایم کانش سخوانی نشان دهد بکانت
 چو در مکانش بجوی بلامکان بگیرد
 در آسمانش چو مه زاب تنها بد
 در آبی آسمان بگیرد
 گریز پای چو با دم ز عشق گل گل کاو
 زیم باد خزانے ز بوستان بگیرد
 چنان گریزد از تو که گزویی نقشش
 ز لوح نقش پیر دل نشان بگیرد

بروز مرگ چو تابوت من و آن باشد
 گمان مبر که مراد این جهان باشد
 خنازه ام چو به بینی مگو فراق فراق
 مرا وصال و ملاقات آرزمان باشد
 مرا بگور سپاری مگو و داغ و داغ
 که گور پرده جمعیت جهان باشد
 فروشدن چو بدیدی بر آمدن ننگ
 غروب شمس و قمر را چو از یان با

ایضا منت
 صوفی چو بیدار شد ساقی تو را دارد
 منته اگر خواب شد منته

شده ز عشق بجای که عشق نیر زنده
 رسید عقل چو به که عقل بی بی
 چو از پشت نیا بد از انجان باشد
 هزار جان و دل عقل گسیخته بیند
 دیوان مولوی دم

چو عشق با تو باشد روز نش زنده
 چو یار چشم ز لبت دست بال کشین
 و لے هر سر کوی تو چو یک و اند
 هر آنکه مالش دارد از آستان غایت
 غلام خفتن ایدم که کس خفته ماند
 چو در درونه قیاد می یافت و نه

این آهوی شیر افکن است
 کا دانه و جهان بیرون هم دارد
 رفت اندل سودا سوداگر دارد
 کا دانه و زمین سودا سوداگر دارد
 گریانود عاشق بیاراد دل پند
 در سر بود عاشق سر کا دگر دارد
 در عشق دو عالم را من نبرد ز کد
 در عشق دو عالم را من نبرد ز کد
 این بخش پیچم کام و جلاست
 امروز دلم عشق است زود آمد
 امروز دلم در دل زود آمد
 امروز دلم در دل زود آمد

چشم خوشست محمور شد چشم جهان بخار شد
 چون زلف تو زنجیر شد دیوانگی باچار شد
 کس نشود و منون کس چون واقف اسرار شد
 ایضا هار زان بها چون غارت بلغار شد
 جان خانه گل و قند مین نوبت دیدار شد
 ایجان چه فغم میبیدی امین فغم تو لیلار شد
 چون شد چهار شب تنق نههار و انار شد
 تو صافی من در ده ام صاف دردی ندارد شد
 کز طعم آن خوش گشت کز قاصد دلم بهار شد

از وصل همچون روز تو ز جگر عالم سوز تو
 وز عشق مکر موز تو بس ساده دل تیار شد

امروز بجمال تو سیاه و گدازد
 امروز بجمال تو سیاه و گدازد
 امروز بجمال تو سیاه و گدازد
 امروز بجمال تو سیاه و گدازد
 امروز بجمال تو سیاه و گدازد
 امروز بجمال تو سیاه و گدازد

بالسلوک
 اگر ساخته بی زانند شایسته
 در ساقی تو پای در جلا چو باد
 در ساقی تو پای در جلا چو باد
 در ساقی تو پای در جلا چو باد
 در ساقی تو پای در جلا چو باد

این بخش پیچم کام و جلاست
 امروز دلم عشق است زود آمد
 امروز دلم در دل زود آمد
 امروز دلم در دل زود آمد

انتقل بباشی مردانش
 با آنکه بی خط و تکل
 من رانده آنم گشت
 گامی بر نهان گامی چشم
 و بیاد دل زلفش چشم
 ز نظر اندیشه صد گونه
 آن عشق عجب با چشم
 آن عشق عجب با چشم

بمیر شوی و سامان از مرصع کبر خالی
 آنکه سر بر آری از کبریا چه باشد
 بس کن که تو چو کوهی در کوه کان زربو
 که را اگر نیاری اندر صد اچ باشد

به بندگان صفاجرمی صفامد هید
 چومی دھید بدیشان جدا جدا مد هید
 در اینچنین قدیمی چه چنین علم بود
 بدوستان خدا جز می خدا مد هید
 بر نهنگان ره عشق را قباد مد هید
 بر نهنگان ره عشق را قباد مد هید
 چو سیح باد صبا بی گد و نشان سید
 بجانشان خبر از وعده صبا مد هید
 شراب حاضر و مشوق مست و عاشق
 بهانه رانه پذیرم بهانه تا مد هید
 شراب ز آتش و مازاده ایم از آتش
 اگر حرف شناسید جز ما مد هید
 بر آس زخم چنین غازیان بود مرهم
 کس که زخم ندارد بدو دوامد هید

چون دل نکشاید و آتش طلی باشد
 آنکه درون دل آتش طلی باشد
 رو برود دل پیش تا دلبر بیانی
 وقت هم آید بیام شبی باشد
 جانم که جدا کرد و جویا خدا کرد
 افکاره باشد او دل بجهی باشد
 آن دیده که بین ایوان ایوان کرد
 صاحب نظر باشد با درون قریب باشد
 آنکس که چنین باشد با درون قریب باشد
 در ساعت جانم درون قریب باشد
 بیانش و بولک آید در آتش پیکر باشد
 جانم که بولک آید با آتش پیکر باشد

خاموش

عاشق بختیارے آن یار قیامت مبارکباد
 عینہ بیکندہ قیامت مبارکباد
 عینہ بیکندہ قیامت مبارکباد
 عینہ بیکندہ قیامت مبارکباد
 عینہ بیکندہ قیامت مبارکباد
 عینہ بیکندہ قیامت مبارکباد
 عینہ بیکندہ قیامت مبارکباد
 عینہ بیکندہ قیامت مبارکباد
 عینہ بیکندہ قیامت مبارکباد
 عینہ بیکندہ قیامت مبارکباد

خاموش کن و ہر جا اسرار کن پیدا
 در جح سبک روحان ہم بولہ ہے باشد

آن ماہ کا وز خوبی بر جلمہ میدواند
 سوے شمانوش او بر رویندہ سطر
 نقشش زر عفرانت و نقش سرجا
 سبخی و عشق و نفی ما از کجا و خلقی
 بیدست و پا چو گولی سو و نیم غلطی
 چون این طرف دویم چو گالش حلقہ
 ہر سو کہ مست ہستم چو گان او پرستم
 گر ز آنکہ تو مولی با تحفگان بندہ سر
 آہنجا کہ شمس دینم پیدا شود ز تیریز

اے عاشقان شمار اینجام میرساند
 خط خوان کہ بہت اینجا کاین سطر خواند
 ہر حرف آتش نو در دل ہی نشانند
 ایک او گرفتہ خلق مارا ہی کشانند
 چو کان زلف مارا این سو ہی دواند
 سو خودم کشانند این سر گیو کہ دواند
 در عین نیست ہستم تا حکم خود برانند
 زیر آفسر دگانرا ہم خواب دارانند
 بالند کہ در دو عالم بیدرود رنماند

فی آہنار الطلب

عاشق شدہ ایدل سعوات مبارکباد
 از ہر دو جهان بگدز تہار و و تہانہ
 از جا و مکان رستی آسخت مبارکباد
 تا ملک ملک گوید تہات مبارکباد

کتاب بالامالت مبارکباد
 پرمات بر دیدہ پرمات مبارکباد
 فاش کن پنهان کن باز نگار
 کلا عجیب بر دی کالات مبارکباد

دیوان مولوی دوم

چشم ہی پر گزان بار پیر
 دل مجید ہما دلداری پیر
 این بہار ز سبک سلیمان ہی پیر
 این بلبل از نواحی گدز اری پیر
 حلت مجرب جانے در زانکہ غلطی

بغوش خوش آنکس از غریب پیر
 آن چشم آنکس از غریب پیر
 از جہ آئینہ دزدان گنج پیر
 از جہ آئینہ دزدان گنج پیر

عاشق

از اختیار از انجمن بار
 سز خوار چرخ بگردانند
 در دلبسته بار از نو بیکسانند
 در تندیسم بار از خاکی نمایی
 در غلام خود از انفسه نمایی
 در محبت ایکنه در بار از انجمن
 در شریعت بودم خندون
 در دوق در شند است از انجمن
 در یکبار و دوبر و خندون
 در یکبار و دوبر و خندون
 در یکبار و دوبر و خندون

فانش و صبح گو که صفات بشتر گنج
 در خواش است تابش خورشید بجا

زیر صفات خالق جبار میرسد
 قاموش کاین حجاب ز کفمار میرسد

در تخیل حکیم سنایی غزلوی

گفت کس خواب سنایی برود
 قالب خاک یزمین باز داد
 ماه وجودش بدر آمد زابر
 پر تو خورشید جدا شد ز تن
 صافی انگور بجایان رفت
 شد همگی جان مثل آفتاب
 مغز چون غزا است چه غم پوست بد
 پوست بهل دست بر آن مغز زن
 گر دپے دزدی انبان ترک
 خرق پوشید و سیر مسترد

مرگ چنین خواب نه کاریست خود
 روح طبعی بفلک واسپرد
 آب حیاتش بدر آمد ز دورد
 هر چه ز خورشید جدا شد فرد
 چونکه اهل خوشه تن رافشد و
 جان شده رامده نباید بشمرد
 مغز نمیسد و اگرش پوست بد
 یابش شوقه آن ترک و گرد
 خرق پوشید و سیر مسترد

فی کمال الانسانیت

نہ دیدہ ہر دے زادیدار می نماید

نہ خیریس راشہ دیدار می نماید

گفتار نیست لیکن گفتاری نماید
 ایضا

از سر و دم و لب و کلامی نماید
 و زمانه مراد نکلیس

در گوشت من انجام پیدا توئی
 اندر دل او داری بد توئی

در گوشت من انجام پیدا توئی
 اندر دل او داری بد توئی

آن ناله چین دامن توئی
 و ذات بشتر توئی

زیر فلک طلسم شیار نما ندکس زیراکر ز پیش و پس می ما تو می آید

ششمس الحق تبریزی اندیشمند چو باد خوش

جان تازه کند کاواز صحرائے تو آید

بروح ہمارے مقدس زمین سلام پرید
بجاشقان مقدم زمین پیام برید

بروز وصل چو برقم شباق چو ابر
ازین دو حال متشوش بگو که ام برید

خداے حقیم شاکر بہ پیشین بخورشید
زماہ و شمع و ستارہ و چرخ نام برید

سیاہ کاس شوبدار و مطہج عشق
بسوے خوان کرم دیگہائے غلم

نشان دهم که شما آتش از کجا آید ز برق نعل پهلوان شاه خوشخرام برید

حیات مابد آخا اگر چه مردہ بڑ
حلال گرد آخا اگر چه حرام برید

ہزار بند چو عشق زیا سے جان بخشا
مرا و دست گرفتہ تیان مقام پرید

ز لُوحِ عشقِ نوشیتیم این غزلِ ہارا

لشٹس مخزق تری ازین غلام بریدہ

جانا بیار باد کہ ایام میرود تلخی غم بلدت آن جام میرود

بابا جام، آتشین چو ترازو در آید
و سواس و غم چو دو سو بام بید

از عشق می تانند بدو
یکانش آید بین سکر و سرانند
خاک از شاخها تابان شد
گر خاک از شاخها تابان شد
یکدم زنده زین شد آن پیشه همیشه
شیرین کرد عشقین کار و خیر شیرین
شیرینی که عشقین را از خوشی مجرب کند

این بایست که عظم در شب بیدار
بیشتر از روز باشد و در روز
بیشتر از شب باشد

و

عاشق کسب عشق در شب بیدار
بیشتر از روز باشد و در روز
بیشتر از شب باشد

از آفتاب آب گل با چو دل شد است
خود چرخ کیست تا دل با آن طرف رود
لب خشک بود و چشم تراز در دافرا
رفتند و آمدند بقصد و دیگران
بیرون ز چار طبع بود طبع عاشقی

اجزای با چو دل بر چرخ می پرند
آن جسم و جان و دل مقهور و لب بند
آکنون ز فر و صل نه خشکند و نه ترند
دو آب و گل چو آب گل خود مکدرند
از چار و پنج و هفت دو صد ساله ترند

من وارد دانه فی وارد دانه

باز آفتاب دولت بر آسمان برآمد
باز از رضا رضوان در ها خلد و شد
باز آن شهبه در آمد کا و قبله شهبانت
سرکشگان سود اجمه سوار گشتند
آمدند ای بچون نه از دور و نه بیرون
گویی که آن چه سویت است و سویت
آنسو که میوه را این چنگلی رسیده است
باور و باش تا در دانت نماید

باز آرزو می جانها از راه جابر آمد
هر روم و خاک گردن در حوض کوثر آمد
باز آن چه برآمد که ز ماه برتر آمد
کانشاه یک سواره در قلب لشکر آمد
نیچ پست راست نه پیش از برابر آمد
گویی که کجای روم رود آنسو که این سر آمد
آنسو که سنگهارا اوصاف گوهر آمد
آنسو که بنید آنکس که زور و مضطر آمد

دیوان بلوی روم

از یک لحظه تا خیر می دور
این عالم چون قیامت پای به برگ
چون آتش عشق آید این قیامت دور
شس ای بیزیری دم خور و دم دور
تیران هر صبر است زان سیری دور

و ایضا

از آنکه عشق تو بنیاد عیانت کرد
از آنکه عشق تو بنیاد عیانت کرد
از آنکه عشق تو بنیاد عیانت کرد
از آنکه عشق تو بنیاد عیانت کرد
از آنکه عشق تو بنیاد عیانت کرد
از آنکه عشق تو بنیاد عیانت کرد
از آنکه عشق تو بنیاد عیانت کرد
از آنکه عشق تو بنیاد عیانت کرد

ملایم

چون تو شش کند خفاق خیزد
 تو خون تکرار بریزی
 در دانه گنبد پیش آری
 چون نازد و دوشد طلاق خیزد
 جیت از اتفاق خیزد
 یار گدازد و غم خیزد

ز دست کونه ناید هوا سے سر بلند
 ملا متی نکشی رو سلامتی گزین
 نه عشق در اے غلطی است این سجود
 بزور عشق بروی تو گوی نین میدان
 چو جمله سوخته شد شاد باش خوش
 در آتش عشق و بسوخت هر چه جزا
 چنانکه اندر پنیر علی حیدر کند
 دین پرده هستی خدای بر کند

فی المحاضرة

جان جهان چو روی تو دور و جهان گنج
 گرتوستم کنی بجان ار توستم را بود
 چون همه سو تو رست کیست و ر و لبه
 چون همه رو گرفته ر و اگر کجا بود
 آنکه بدید و تو در نظرش چه سر شد
 گنج که در زمین بود ماه که در ماه بود
 با تو برهنه خوشترم جامه زن بر و کم
 تا که کنار لطف تو جان مرا قبا بود
 هر که حدیث جان کند ما و تو نمایش
 عشق تو چون زمره گریه از آردا بود
 هر که رخ چین بود شاه غلام او شود
 گر چه که بنده بود خاصه که در هوا بود
 این دل پاره پاره را پیش خیال تو هم
 اگر سخن از وفا کند گویم کاین فابود
 چون در مابعد از غم خانه شرع او شود
 شاهد من رخس بود رگس او گوا بود
 از تیر نه شمس دین چونکه مرا نعم بید
 جز بتریز و شمس من جمله وجود لا بود

دیوان مولوی روم
 این چنانچه
 از نیم که از مزاق خیزد

چون تو شش کند خفاق خیزد
 تو خون تکرار بریزی
 در دانه گنبد پیش آری
 چون نازد و دوشد طلاق خیزد
 جیت از اتفاق خیزد
 یار گدازد و غم خیزد

چون زینت است سیمای چرخ
چون زینت است سیمای چرخ
چون زینت است سیمای چرخ
چون زینت است سیمای چرخ

چون زینت است سیمای چرخ
چون زینت است سیمای چرخ
چون زینت است سیمای چرخ
چون زینت است سیمای چرخ

به از صوری اندر زمانه چیز نیست
آیا بخوبیش فرورفته در غم کارے
چو غنکوت زدوده لاجاب اندیشه
چو تو گوئی گفت تو گفت او باشد

بیان حکمت اگر چه چرخ
بیان حکمت اگر چه چرخ
بیان حکمت اگر چه چرخ
بیان حکمت اگر چه چرخ

فے شکر الورد

میرسد یوسف مهری همه اقرار مید
جان بد آن عشق سپارید و همه شود
جمع رندان حریفان همه یک رنگ شدیم
تا که از کفر و ایمان نماز سرے
اول این سوختگانز الفتج وریا بید
در کیمین است خردینگر و اچو پست
هر چه جنس است برین آتش عشاق
آتش عشق و جنون چون بزند بر ناموس
خاهنار بگذارد و در آن مخلقه روید

دیوان مولوی دوم

بکن بر من که آن جاب کند
نورینال که کشف جاب پنداری
بیفتش که بر لبه کمان جاب کند
شان زایت حقیت ایمان جاب کند
و سلف زوقی قیاس آن جاب کند
ز شمس یزیر ز پادشاه قضا جاب کند
مراغه ایست که جان از کمان جاب کند

الرد از غم وینا بعد توانی کرد
نشاط و عیش بیان غنای توانی کرد
الرباب بیاضت بزمی در غنای توانی کرد
معمود است در اصفای توانی کرد

4

۴
گویند ای خاکستری خاکستری
کے خاک در آن کے خاکستری
نہ زبیدی بجان گوهر
این زاده ایمان نرگیا کمان در و گاه
یمن تیری مگر گزیده شب غافل
لاشعرا غریب کون سننا شد

والقائم

منها گز عطا حال تو فرمان آرند
این دل خسته حُرچهره جان آرند
عاشقان نقش خیال تو عینِ خوا
اگر بایست که آید به گریان آرند
خنگ آرد و خوش آید در کربان

دیوانی نظم

تقدیرات ختم بدین گشتیگر که در عالم بود
تقدیرات ختم بدین گشتیگر که در عالم بود

درون بحر معانی نگذرد آن گهر
مگر که درد و غم عشق سوزند در تو
اگر بحسب تفکر فرو کنی سر را
مقربان فلک افتد کنسبت تو
ز منزلات هوس گر بر روی گاه
ویسکن این صفت هر دو آن چالا
چو عارفان بر از خلق و گوشت نشین
بدین صفت که تو در بند جامه های
چرا تو خدمت آن پادشاه نمی کنی
که قدر و قیمت غم در ایها توانی کرد
بدر واد غم دل را و اتوانی کرد
گذشته ها به بقا راقضا توانی کرد
اگر به پیر بقا افتد اتوانی کرد
نزول و حرم کبریا توانی کرد
تو نازنین جهانی کجا توانی کرد
مگر که خوسه خود از خلق و اتوانی کرد
چگونه که دل اندر خدا توانی کرد
که پادشاهی از آن پادشاه توانی کرد

نے البراجیم

یگاہ شد یگاہ شد خورشید چاشند
ساتی بسو جام رو کیا سبان برام و
ای شاد آن رخ کجای بدین رخ اور
چون غرق در یابیند و در یابین سر می نه

قد سبقت تحت يدك
شيوخ نو جوانا کندها بجای
کافر و بدین سلمان از بند
کونان چو از این غی ز خوآن بند
سبب جزا کیل یا غی از
شیرین طاقت از روز و فوآن بند
شیرین طاقت از روز و فوآن بند

سلام و خدمت کردم اگر گفتند
میبرسم چو بیدار چو بیدار

والضیاع

کر ز عشق گریزان نشود
باید کرد زود و پشیمان نشود
والخدمت همه بجان نشود
بر سر سینه شمشیر بپوشان نشود

نگار کعبه جانست اگر بمیدایند
که جان وی است با عالم اگر شما بسید
هزار نکته نوشته است عشق بر رویم
چه ساغر است که هر دم بجاقتان آید
که عشق باغ تماشا است اگر لعل شود
چو آب و نان همه با بیان ز بحر بود
چو مرغ و قفسم بهر شمس تریزی

بهر طرف بگردید رو بگردایند
که جان جمله جهانهاست اگر شما جانید
ز خون من که اگر عاشقید برخوایند
شما کنید چنین ساغر که مر دایند
هواش مرکب زیت اگر فرومایند
چو ماهیید چو عاشق لب نایند
ز دشمنی قفسم بکنید و برمایند

فیه العشق والهجته والارادة

اگر مرا تو نخواهی دلم ترا نکند ارد
هزار عاشق خواهی بجان دل نکند
ز عشق عاشق مفسد عجب قدیلمان
عجب مدار زمرده که از خدا طلبند جان
عجب مدار ز کوری که نور دیده بگوید
ز بس دعا که بگردم دعا شده او جوید

تو هم بصلح گریایی اگر خدا بگمارد
که تا سعادت و دولت که بتخت آرد
که آنچه رشک شهنشاد گدا میدارد
عجب مدار ز تشنه که دل آب بپارد
ویا ز چشم سیر که اشک غم بت بار د
که هر که بنیدر ویم و عا بنظر آرد

دیوان مولوی روم

یکده کننده و دوسلمان شود
رو بدیل ایل دسجی باسیگر
قطره بدیر یاده و مریحان شود
چینش هر زنده باصل خود است
هر چه بود بدیل که آن نشود
جان دل از یزدنیل و مس شود

ممنعت دلم و جانان شود
فاد که هرگز زده عاشق آید
عاقبت الام کلستان شود
ناظره زباندن و جمع با آید
داده ضمیر پویشان شود
ساقی و ایوانی

زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است

دوست

چه پادشاه است که از خاک پادشاه نشا
 برده برگزیده و مرده حیات دهد
 چو باد را فسرانده ز باد آب کند
 نظر مکن جهان خوار کاخ جهان نیست
 ز کیمیا عجب آید که ز کدوس را
 کس که بے قلم و آلتی به تنجانه
 هزار پیل و مجنون بر آماج غایت
 گراهنست دل تو ز خیمش گری
 ز دوستان چو پیری ز بر خاک و ی
 نه مار آمد و و پشت و بار مساخت
 درون گورتن خود تو این مان بگر
 چو سینه باز شکافی در و نه نمی هیچ

اسد درین خاک حریفان همه بکنند
 یاده عشق علی که دو همه افتادند
 سیادت من دامن تو نمودم
 دیوان لوی روم

تو دیده داد و دم که این گران سبک
 من عمارت نینچیم بر کعبه جبر
 اسد خراب انست تو هر که درین نیاید
 دشمنان دامن چون ماه پیش ده کی

والیضامنه

پنبه ز گوش و در کن بانگ نکات سیر
 آب میاه در مر و کاب حیات میر
 دل نماند و عشق و چو نی نماند
 چه چون باز نظر از عجز نه دوخته اند
 گر و مر و خاک و در نه انشان جانند
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است

ما بر و بان سوات مراد ماوند
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است
 زانکه زنده فخر را عشق در کمال است

١٠

و ایضا
نکات
گرد و غبار
مردود
بیکر
دوستان

دیوان مولوی روم

نظر عشق دیدن به جادو داشته
 فلک زنی کند حق کیش طاغی
 فلک آنم که جینات خیالت دارند
 بفر چون مرگ و زنده را
 نظر مے الحی یک خط کج باشد
 سر نخل دو درخت باشد

نہ شہید بود و ملک شد کی بود
یہ تو زمین بود و خاک شد کی
نہ درون قوت قوتش بود و درون
سہم نیک و درونش و ماند و درونش

تن زدم یکدم لغره زمان میگید
باده عشق تو خواهم که دگر یابا دند
فیه الحقائق و المعارف الذاتیه

پیش از ان کا ندہ جهان باغ و زواریں
تا بہ بند او از لاف نام حق نیز دیم
پیش از ان کا بن نقش دل آب گل شمع
بہان خدا سے ساقی گزراہ جاوید سید
ساقیا این سبحان آب گل رست کن
بادمان ماگیر ایسا قی ار نہ فاش شد
نے کمال الشوق

اسی آندل کہ بد و از تو نشانی نرسد
 سبب آنروز کہ بے نور جمال گزد
 اے آندل کہ ز عشق تو دور آتش نہ بود
 سخن عشق چو بیدر دلود بر بندہ
 یریم دل نشود حاملہ ز انوار سچ
 مردہ آن تن کہ بد و دولت جان رسد
 بیج از مطیع تو کاسہ و خوانی نرسد
 ہجو ز سرُ رخ شود یکت بکا نے نرسد
 جز بگوشی ہوس و جہر ز بانی نرسد
 تا امانت ز نہانی بہ نہانی نرسد

١٠

مراعتیت با جان که جانان می باشد
مراعتیت با جان که جانان می باشد

هر که تاهان کرد و تو در پیش او نماند
 هر که تاهان کرد و تو در پیش او نماند
 هر که تاهان کرد و تو در پیش او نماند
 هر که تاهان کرد و تو در پیش او نماند

سر تا تخت و تاجت و سلطان
 و گرمی ست خود ختم هم آن
 که قصد ملک من دارد چو و قافان
 بپیردیش من ستم چو و دستان
 برم از آسمان مهره چو و کیوان
 اگر خواهند تا دهنم هم اقامان
 امیرگوی و چو گانم چو دل میدان
 سر راه است و من مجنون مجنبا نذر بخیرم
 مرا هر دم سر شد چو بر خوان من باشد
 اینک آن جوهر که چرخ سبز گردان کند
 اینک آن چوگان روحانی که در سیدارو
 اینک آن گو که روح معرفت کشته است
 هر که از دس خرقه پوشند بر کند خرقه
 خار و گل پیش یکے آمد که دوزخ و قار

ایضا

شوالیل تو در گون کرد که یادمان

دیوان لوی دوم

ستم سر زبانی که در کس است
 هر که از تو چو خاک بر آن آب بید
 که چو شیشه در دل خراب بید
 کف و غار از یکدست گل بید
 همه گلهای زبانی ز دل خار بید
 تو بر زبانی که چو خیزد زبانی
 تو بر زبانی که چو خیزد زبانی
 تو بر زبانی که چو خیزد زبانی
 تو بر زبانی که چو خیزد زبانی

و عشق ماه رویان صد واد و بید
 و عشق ماه رویان صد واد و بید
 و عشق ماه رویان صد واد و بید
 و عشق ماه رویان صد واد و بید

چہ بیکشتنید یا جبر
 از یارب سن بکار باد
 بیازد و جام کسے خلاف
 بر بار ز جعد است

این بار قدح لبالب
 بہر شعلہ کرباہ اوقات
 خوش بیدارید و دیدار
 حسی می نمود سوارہ دیدار
 عشق چو شمع کرباہ
 عشق کہ گفت ملک عشق

ایدل اگر بدلیسیل تو را ستین است
 گر کعبہ است و زمزم و رحمت است
 تاہست ہوش فکرت تاہست مطلق
 زینہا چو فرد گشتی آنگاہ مرگشتی
 خاموش کن کہ آمد شاہ غنی معنی
 فے الوجد والسرور الجمع

دیوان مولوی روم

چون بیدار شد غائب آمد
 تو گفتن بندہ بیدار شد
 کہ بندہ بیدار شد اقبال آمد

دگر بارہ سرستان زشتی در سجود آمد
 سر اندازان و جاننازان گربارہ بخت
 بدین اجزا سے خاکی را کہ چاہا زہ پند
 نذر درنگ عالم و یکتابہ دیدہ
 نصیب تن ازین رنگ نصیب چارین
 بسوز ایدل کہ تا خامی نیابد بوزا
 ز صفت بگنجت شاہدستہ و خودور زہ

ومن

گفت تو بامی دم زور و زنی
 گفت کہ دل نہ است در غم
 گفت کہ دل نہ است در غم
 گفت کہ دل نہ است در غم
 گفت کہ دل نہ است در غم

بر شعلہ

که چو دعاے رسول سکو سما میرود
که نکبتان جان بهجو صبا میرود
سنبل و گل میدمد جو سے وفا میرود
تن بفنا میرود دل به بقا میرود

پوست بر روی پستانک پیش نهاد می شود

[illegible]

三

طبل

بهر صلاح دل بین با همه بدید بایست
که چو خورشید عجب ز سحر بیدار
و منته

نشان بدین طریقه بجا بیاوراید
که در هر لحظه از نشانه طهارت
چو وصل بکتاب سحر را باز آید
که بتو دل سخن در شکار باز آید

طیلس قیامت زنده صور شمر می روند
ساتی پیرنگ دلاف ریخت شراب از
بیز که دوران است شاه جهان آن
باز سلیمان روح گفت صلا صوح
رغم حسودان وین کور یه لولین
از پله تا طهرمان فضل ز دم بردن

وقت شد ایام دگان حشر مؤبد رسید
رقص جل کرد فاف عیش مجد رسید
چون نظرش جان است عمر مؤبد رسید
فتنه بلقیس اصع مژده رسید
کحل دل و دیده را چشم مرده رسید
خیز و بگو مطربا عشرت سرده رسید

چنگ املی کا دار شکر حشر است
چو ملک حسن بگو بهنم
بود که سوسه دلنزد تو در باز آید
بستش چنان برود که بعد از
ز جگر عید که آن جا باز آید

فیه الوجد والذوق

دیوان مولوی روم

چو سحرگاه زگلشن بت عیار بر آمد
ز دود و صد روضه رضوان ز دود و صد حیرت
ز رخ ماه نشان ز لطیفه جمالش
غم چون در و که در دل همه شب و دل
ز پس ظلم رسیده همه امید بریده
تن و جهان از پس پیری ز وصالش چو

چه بسی نغمه متان که زگلنار بر آمد
دو هزاران گل خندان ز دل خار بر آمد
همه را بخت فزون شد همه کار بر آمد
بکف شهنشه و هفت لبس دار بر آمد
مثل دولت تابان دل بیدار بر آمد
همه را بعد کساده چه خریدار بر آمد

این زمان از اینست غم اگر در
بهر آن قبح پر شکر باز آید
سوال که دم زنی که خیزد با شکی
که جان من ز زنی تو زار باز آید
بگفتش چو بماندی تو زنده با شکی
چه عذر آری چون آن غم باز آید

و منته
همان بیدم و قفس نزار
همان در جهان آتش نزار
دین قفس زین بالا نزار
که اندر درون بوی نزار
لی بایست با نثار نزار
که در کف عطا نزار
را بخیزد

۶۱
 این کلمہ تدبیر نبیر خوان فکد
 بر آست کرید و عدل کے برس
 عاشقانہ کہ خیرین عشق خدا کر
 کاسہ گدیز ایشان ہو آب بر
 بہرستان کہ شاد رہنیش
 اخراج کوشش امید جگہ رسد
 چو گل خند چون غار حجاب
 دل لاف زندہ بجا رسد

چون گل و دریاں گلستان
خضر و دود جهان لا

دیوان مولوی ارم

دل تم تشنه چنان ببقای پرورد
دوش در تو آب دیدم و آینه را

گیند کدو در سقین کی دو کا وار

آهوسے بیساخت آنجا بر تنال از تو
 دیدم آنجا پیر مرد کمر فرود جلنے
 دیدم آن آهونگا که جانب آن پیر تا
 کاسه خورشید و ملاز عمر بده در تنم نکست
 چونکه ساغرهای مستان نیک با تو فیر بود
 نان پاره ز من بستان جان پاره نخواهد شد
 آنرا که منم خرقه عیان نشود هرگز
 آنرا که منم منصب معزول کجا گردد
 آن قبله مشتاقان ویران نشود هرگز
 از اشک شود مساقی این دیده تن
 بیمار شود عاشق آما به نمی میسرود
 خاموش کن و چندین غمخواره که چنین
 آن نفس که شد آما تاه نخواهد شد
 وقت آنشد که ز خورشید صیبا برسد
 سوے رنگی شب از روم تو برسد

والمعركه كيندي انهم ذره كبريكا دارد
وتمتوه وجم شتر غفده وشم
فانت زخير لاجان خفقان دارد
و شام اگر شاي ريتي كيهي
كيا كيهي زوار و ان كيهي
و از قهر و ده از لوده و نبالو
گزان و

عقل اینک ان باید علم و ادب بیند
عقل اینک ان باید علم و ادب بیند
عقل اینک ان باید علم و ادب بیند
عقل اینک ان باید علم و ادب بیند
عقل اینک ان باید علم و ادب بیند
عقل اینک ان باید علم و ادب بیند
عقل اینک ان باید علم و ادب بیند
عقل اینک ان باید علم و ادب بیند
عقل اینک ان باید علم و ادب بیند
عقل اینک ان باید علم و ادب بیند

گر طاعت کم دارم تو طاعت خیر
ای کوزه گر صورت مفروش اکوزه
تو وقف کنی خود را در وقف یک مروه
تو نیز سیار یا تیا یا رشوی مارا
آزما که تویی طاعت از خوف مانداد
کوزه چکند آنکس که آب آن ارد
من وقف کس بهیستم که و جابها دارد
زیر که زجان جان تو زیان دارد

شمس الحق تیریزی خورشید وجود آمد
کآن چرخ چه چرخ است آن کجا سیران

آنچه رو تو کند نور رخ خور نکند
هر که بید رخ تو جانب گلشن برود
چون رسد طره تو مشک که دم نزنند
تا بآن حسن که در هفت فلک غایت
تو بهر که دم که نگویم من از آن تو شکن
قیمت فهم نیست این نبود قیمت عشق
و آنچه زلف تو کند شورش محشر نکند
هر که داند لب تو قصه ساغر نکند
چون رسد پرتو تو عقل و گهر نکند
جز که آهنگش خسته لاغر نکند
هر که بید نکشش تو به دیگر نکند
جز که گوهر صما قیمت گوهر نکند

گر چه با خاک برابر کن داد قالب ما
خاک ما را بد و صدر روح برابر نکند

بیرون سبب باشد سر ارجاییها
عجب بود چنانچه کا و جمله سبب بیند
چون تو و فصل یار صدم و دقت بیند
کر کل لب لعل اولدت لب بیند
ارز و کبر بر آنگاه در یکین با اینها
دیوان مولوی دم
باشی شمس از نجاشی
برند سخن جا ناسن سکنه از کج
کاکس طلبک را و کان و فینج
در و جو و مسعود

شمس قلم آتش دهر است
آن کیم قلم آمدن کان زلم
چیز دیگر از خواجه چیر که مر
آن را بهر غم آمد تو بهیست که مر
و ان یوسف سیمین برنگا میر
و از نیا از دنیا و کوا و موس
چونست بدان بودم و جیم
آن کس

خیزد خلیفه کسب گوید
 حیدر خان فکرت چون ملک
 دولت ناکبان گنجین ملک
 پرورش آفرین یار ملک
 میکش ازین کجایین
 سرکین بر کس کجایین
 نقدالت میرسد دست
 ز دو کین یابی دلی مبارک

آنکس که بهی حتم دی من بچرخ او
 از دست کمر و آن بگرفت مراد بر
 از مرگ چراترم کاو آبجیات آمد
 امروز سلیمانم کاگشتیم دادی
 از حد چو بند در دم در عشق سفر کرد
 وقت که می نوشتم تبارق زند بهوشم
 وقت که در نام چون صبح در عالم
 امروز چوننگ گل بر ره گذرم آمد
 زان تاج نکور و یان یاره و کرم آمد
 وز طعنه چراترم سم چون او سپرم آمد
 وان تاج ملوکانه بر فرق سرم آمد
 یارب چه سعادتها کن این سفرم آمد
 وقت که بر پریم چون بان پریم آمد
 وقت که بر غم چون شیر نرم آمد

بند خنده و بزم پرورده درید و دم
 سر کس از دل و لطف جلد و دم
 سر کس از عشق و غمش
 سر کس از غمش و غمش
 سر کس از غمش و غمش

دیوان مولوی دم

بینی دو جاندا زایر دند مرا جاندا
 جای که جهان آسجایس محترم آمد

چشم تو ناز میکند ناز جهان تندرست
 چشم تو ناز میکند لعل تو داد میدهد
 لعل عطاره و اندام مستی بیکرانه ام
 سلطنت است سروری خوبی بند پری
 چرخ سجود میکند خرقه کبود میکند
 حسن و نمک ترا بود ناز و دگر گراست
 کشتن و حشر نندگان لاجرم نفاست
 گر نبود ز خوان توراته از کجاست
 بو که میان کشمش هدیه باشا رسد
 چرخ زنان چو صوفیان چو کز زاهدان رسد

ناز شام چو تو زیند در زبان آید
 بیند این ره حسن و عیبت بکین آید
 پیش در کد را در راه را فرشته جواب
 بنوه گله بکس گله را با یاد
 به الامکان بسوختم غم را با یاد

نماد این کند و نالاش افزاید
 دین چنان زند که غمش افزاید
 دین چنان زند که غمش افزاید
 دین چنان زند که غمش افزاید
 دین چنان زند که غمش افزاید
 دین چنان زند که غمش افزاید
 دین چنان زند که غمش افزاید
 دین چنان زند که غمش افزاید

فرزود

دولہ ایضا
در خانه نشینیت یار که دارد
مستوق قمر و شکر بار که دارد
پس از رخ دیدن خورشید که دارد
بجز پرده بیان طاقت دیگر که دارد
گفتی بجز بات دیگر که ندارد

فرو د آتش من آبرو خبر میرید
خداے داد شمار یکے نظر که میرید
در آشنای و از منگرید چنین
هنر از حاجت و خاندان نظر در اید
همی سپرد بسوے آسمان و ان شای
همی سپرد به اجزای جان و فتنه عشق
هنر چو بے هنرے آمد اندرین دگر
هنر از شیر ترانده اند چه بود کا و

چو شب خطیب تو با هست اندرین هنر
اگر نه فهم تباه است از چه در شمرید
عاشقانه که با خبر میرید
از فرشته گذشته اند بجان
تو گمان میری که شیران نیز
بدو و شاه جان با استقبال
پیش مستوق چون شکر میرید
دور از ایشان که چون بشنیرید
چون سگان از برون در میرید
چون که عشاق در سفر میرید

دولہ ایضا
در خانه نشینیت یار که دارد
مستوق قمر و شکر بار که دارد
پس از رخ دیدن خورشید که دارد
بجز پرده بیان طاقت دیگر که دارد
گفتی بجز بات دیگر که ندارد

بہر شادی شاد از غم غم
 ز دست و کشت از غم غم
 مرا و صبر و صبر از غم غم
 ز نفس و کشت از غم غم
 بہر شادی شاد از غم غم
 ز دست و کشت از غم غم
 مرا و صبر و صبر از غم غم
 ز نفس و کشت از غم غم

بازار بتان از تو خرابست کساوت
 امروز سو و تو کس اسر سرنیت
 بازار کہ دار ددل بازار کہ داد
 دستار کہ دار دسر و تار کہ دارد
 شمس الحق پتیر کہ نقد آمد و پیدا
 از پار کہ گوید غم پیر ار کہ دارد

از بہر خدا عشق و گریار مہارید
 گر با نگ نیاید ز شتابوے نیاید
 آن خارش دل مشرف جان سخت
 ہر وسوسہ بایخت و فکر مجواید
 یا قوت کرم قوت شما باز نگیرد
 العزۃ للہ جمیعاً چو شنیدید
 کہ زلف بچسباند و کہ جیب کشاید
 گلگونہ اورا بجز از خار مہارید

مہا بدل نظر سے کن کہ دل تر ادا دارد
 ز شادی و ز فرج در بہان نیگیند
 بہر دلت نظر سے کن کہ دل تر ادا دارد
 دے کہ چون تو دلا رام خوش تھا وارد
 بہان شش بہت را کہ در دست
 در آمد دل کہ منز لگاہ قیامت
 کہ ہم نیست منتظر میتوان کرد
 زن کردن ایہا باب اسادہ
 کہ ان ہر قطرہ خون میتوان کرد

دیوان مولوی روم
 از انکہ سیاہ قویش نقد دارد
 ز دیت با غم میتوان کرد
 ز زلف مشک غیر میتوان کرد
 بخود و اگر داول زانکہ دل
 بہ بہان بدل میتوان کرد
 بہان شش بہت را کہ در دست
 در آمد دل کہ منز لگاہ قیامت
 کہ ہم نیست منتظر میتوان کرد
 زن کردن ایہا باب اسادہ
 کہ ان ہر قطرہ خون میتوان کرد

شعبہ

دل بگویم چرا بهیچون نکرده
 پشیمان دل بگویم چرا نکرده
 دل بگویم چرا بهیچون نکرده
 پشیمان دل بگویم چرا نکرده

سقیمم بر بهم برخوان و مینوش
 که هر دم عیش دیگر میتوان کرد
 و گر ساغرنداری میبیاور
 دهان را همچو ساغر میتوان کرد
 بیا اے مادر عشرت بجانم
 که جان را بر تو مادر میتوان کرد

و گر در راه تو نامحرمانند
 ترا از جام چادر میتوان کرد

بر دلبر ما سیکسیرا مفزائید
 مانده آونیت کسے ترا از غمخیزد
 و ز آنکه شمارا غل و عین ده است
 آن آینه پاک آید معیوب شمایند
 بسته است مگر وزن اینجانه دنیا
 خورشید بر آمد بلبه بر بام بر آید
 روزن چو کشاده بود خانه چو کویت
 آگه چو بودید ز آغاز و ز انجام
 تلیم شده در خم چو گان آلهی
 در خم جهان همچو عصیرید گرفتار
 چون گوی بنطیید که خوش سیر و با
 گر در طرب شادی و اگر زایل آید
 چون نیک بوشید ازین خم بدر آید

در عشق تقایید شب و روز و خبر نیست
 ادراک شمارا که شما نور تقایید

ز آنکه جز زلف تو نشسته
 نمک حن و جمال تو که در شکست
 در پنهان تو بفرگنده ملک و نه کرد
 بین خوش باش که گنجی است بکار

دیوان مولوی دهم
 وصف آن گنج جهان که در زلف تو

با دماغی بختنا که خجاست
 بیکل یارم که در امیشتد در بر تو

گاه که بیاورد از راه
 گاه که بیاورد از راه
 گاه که بیاورد از راه
 گاه که بیاورد از راه

خبر از ماهی دامی می باشد
 پیاپی در یکا و بیست و یک باشد
 در خور قندم حق ماهی کبیر باشد
 جرات پیچید و دایمی چو پیچ باشد
 با اینمید فراغت گد کجرا را باشد
 میله بود و رحمت نسل کبیر باشد
 وزن ماهی که در اندکان جگر باشد
 پایش رسد و خوش فتن باشد
 گوئی زب غنایت ماهی باشد
 و آن جگر نه نایت ارا و در پیر باشد
 به خنید رگ کوی رشت شجیر باشد

گاه چو کشتی بر دم بر سر دریا بسفر
 هشت بهشت ابدی نظر آتش نشد
 هر که در آید بصفیق یافت مان تلفش
 بهر بهر جمیل بدست شصت و پودر
 گاه مرا سنگ کند بند و بر لنگر خود
 تا چو خوش است ایندل مکن و کنش نظر
 تیغ بدیدم بکفتن سوختم آن بهر خود
 چونکه رسیدم برا و تا چکنم من پر خود
 حارس آن گوهر جان بودم روزان شبان
 دزدنگ در پالک گهر فارغم از گوهر خود

آمد بهار خرم و رحمت شمار شد
 گلزار پر گره شد و جویار پر زره
 اشکوفه لب کشا و که نه کام بود گشت
 هر چوب در تخم چون بزم میگشت
 زنده شدند بار و در گشت گان و
 اصحاب کعب باز خواب ندر آمدند
 سوسن چو ذوالفقار علی آیدار شد
 صحرای پر از بخت و که لاله زار شد
 یکتا دسر و دست که وقت کنار شد
 گره و دو دست سحر کجوب مار شد
 تمام که قیامت بے اعتبار شد
 چون لطف و رحمت بخش خدا یار غار شد

بر بند این دهبان و بیپای باد میش
 کنه باد گفت راه نظر خیر غبار شد

دیوان مولوی دوم
 درون ترک میان کن تا دل بهر باشد
 خدمت شمس دین است ایام سیه و قد و بند
 که دوسه زمین تیر و رنگ بدست
 در مع شمس الدین هم از کیم

ایمان بر کفر تو است شاه چو کن باشد
 یسیر غلبک بیا پیش تو کن باشد
 ابیتولن ایمان خاک پیسته کفران
 بر آتش تو بر دو دمانده شمن باشد
 جانز صفت ایمان ندو بخانق
 دل آتفه غایت به جانفشان
 ایمان دینی نرسد یون نفع و فرزند
 و آتش و دین اچو جاک فرزند

چندین سید و جام احمر
 تحقیق ظاهر المص
 بیانی در نگار دست
 پیوست در نگار دست
 ای بابای جان در شست
 بد آن صلی که کار و شست
 بغری کا و نون پیوست
 بد آن نگار به پایان
 بدین کار که پایت خست
 چو در جوت را نشد آب چو

مرا عشق پر سید که اینجا چه چو نواهی
 سر اسر همی عظیم بدیدی و خریدی
 چو ابر تو بیار و بر دید سمن از ریگ
 ز سود آخیال نوشد تسم خیالے
 همه شیشه شکستم و کف پای نجسم
 حرفیان همی تسم ندیده ره هموار

مطر با عیش تازه از سر گیر
 جنگ بگذار و با حرفیان ساز
 رخ بر آرائی و حور جنت خوان
 چونکه در چرخ آردت باده
 مست شومست کن جریفا زنا
 پر بر آوردم و سپردم
 فارغم چو مرغ اد مرکب
 ایدل از آب کوثر ت پاید
 یک دو ابریشک فرد تر گیر
 جنگ بگذار و جام ساغر گیر
 جود کشتی و مشک بعیر گیر
 خانه بر بام چرخ اخضر گیر
 بار گیر از کیت احمد گیر
 ز آنچه خوردم تو هم بخور پر گیر
 مرکبم را تو رنگ و لاغر گیر
 آتش عشق را تو کوثر گیر

دیوان مولوی دم

بم دکنه گرا شکست منگر
 بهتی بخش دمی بخش بگر
 مثال زینت داند نیست منگر
 تو صافان بین که بر بالاد ویدند
 بدر دی کان به بین نیست منگر
 بهمان برین ز صورتها قدسی
 بدالت صورت که راهت نیست منگر

ساقی عشق و لعقل
 عقل بند بر دانت ایگر
 عقل بند دل فریب جان چوب ایگر
 عقل بند لنگه عیانت ایگر
 راه این هر سه نهانت ایگر

چون

چون ز عقل و جان دل برختی
مرو کاواز خود بر رفت او مژدست
سینه خود را بدست کن پیش دست
عشق کار ناز کان نرم نیست
هر که او مر عاشقانه بنده شد
عشق را از کس میریز عشق پر
نیز جانی منش محتاج نیست
گر روی بر آسمان هستمین
هر کجاکه کار روانی میرود
این جهان از عشق تالف میرود
هین دهاں بر بند خاش چون
شمس تبریز آمد و جان شادمان

آن یقین هم در کمال است
عشق بیدردان نشانت
هان که تیرش در کمال است
عشق کار پهلوانت
خسر و صاحب انت
عشق ابر و رفتانت
عشق نمود راتر جانت
عشق تیکون و بالنت
عشق قبله کار و انت
کاین جهان از تو جهالت
کاین زبان از تو خصلت

چونکه با شمش قرانت اے پسر
عمر که بے عشق رفت هیچ حالش گیر
آب حیات است عشق در دل و جان

چون ز عقل و جان دل برختی
مرو کاواز خود بر رفت او مژدست
سینه خود را بدست کن پیش دست
عشق کار ناز کان نرم نیست
هر که او مر عاشقانه بنده شد
عشق را از کس میریز عشق پر
نیز جانی منش محتاج نیست
گر روی بر آسمان هستمین
هر کجاکه کار روانی میرود
این جهان از عشق تالف میرود
هین دهاں بر بند خاش چون
شمس تبریز آمد و جان شادمان

دیوان مولوی دوم

ایضاً
در کتب کتابخانه
پیشکش کن دو سه جا
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب

چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب
چون که سید بن کتب

چون غلام تو گل گرانم / چون شاد نام تو باد کنگارم
چون شاد نام تو باد کنگارم / چون شاد نام تو باد کنگارم
چون شاد نام تو باد کنگارم / چون شاد نام تو باد کنگارم
چون شاد نام تو باد کنگارم / چون شاد نام تو باد کنگارم

شاد زمانے کی بندم دهن / بشنوم از روح کلا سے دگر
عیش جهان گرد و بر من حرام / بنیم من بیت حرام سے دگر

وہ
دیناں مولوی

مہ تو یار نزار و جزا تو یار گیر / رہش کنار نزار و از و کنار گیر
جہان شکاں گہے دان بہر طرف / در آچو شیر و بجز شیر نہ شکار گیر
ہوئے نفس مہار است و خلق چو شتر / بغیر آن شتر ست را مہار گیر
وجود جملہ غبار است و تابش از دست / بجاہ پشت میا و در رہ غبار گیر
بر آن زمین جہان را کہ مار گنج تو است / تو اش سخن چو طاوس کیر مار گیر
بخت دست بدان ارچہ چشم تو بست / ز گلشن از پے گل گیر و خار گیر

چو خلق بر کف دست نہند چون سیاب / ز عشق بر کف سیاب رشتہ قرار گیر

کرم در آئی و دم بدہ بادہ بیا و غم بہر / ایدل جان بہر طرف چشم چرخ ہر سحر
ہم طرب نہ شدہ ہم طلب نہ شدہ / ہم عرصات گشتہ پر ز نبات و شکر
خیز کہ رستخیز شدہ و ز نبات ریز شدہ / باخروم ستیز شدہ بین بر باد و زخیر

کہ نہاں شود نالہ مخون / کہ نہاں شود نالہ مخون
کہ نہاں شود نالہ مخون / کہ نہاں شود نالہ مخون
کہ نہاں شود نالہ مخون / کہ نہاں شود نالہ مخون
کہ نہاں شود نالہ مخون / کہ نہاں شود نالہ مخون

بہر دان

بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر

بگردان ساقیا انجام دیگر
بجان تو که امر و زرم بینی
اگر بگذره رحمت هست برین
خلاصم ده خلاصم ده خلاصی
اگر امروز در بهمن به بندی
مراد دست اندیشه بسیار
می خام از نگر دانی تو ساقی
بگیر این دلی اگر چه دادم
بده جان مرا آرام دیگر
که صبرم نیست تا ایام دیگر
مکن تاخیر تا هنگام دیگر
که سخت افتاده ام در دلم دیگر
در افیم هر دمی از بام دیگر
که اندیشه است خون آشام دیگر
مر از رحمت دهر صد خام دیگر
گر و کن زود بستان دلم دیگر

بنده نام غلام دوردنوشان
نمی خواهم خدا یا نام دیگر

عشق جانست و عشق تو جانتر
کافر بهای زلف کافر تو
جان سپردن به عشق آسانست
همه مهملان خوان لطف تواند
لطف در مان و از تو در مان تر
کنسته ز ایمان جمله ایمان تر
وز پئے عشق تست آسان تر
بیک این بنده هست بهمان تر

دیوان مولوی تم
بچیک وفاد مهربان
کز غم نه زنی بخت
دانی تو یقین و چون ندانی
کز غم نه زنی بخت
دانی تو یقین و چون ندانی
کز غم نه زنی بخت
دانی تو یقین و چون ندانی
کز غم نه زنی بخت
دانی تو یقین و چون ندانی

بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر
بیک من بے طریقی دوسا منتر

مستوی امروز دست فزون آرد
دیده بخون پیوستم من امروز
مستم داد این دوست فزون آرد
مهر دو دست فزون آرد
میدم یکم یکم فزون آرد
مغای کلند را دم من امروز
میدم درم اقبال تا زمان
مستی در بر او بستم من امروز
مبند آن زلف منی الله فزون آرد
که چون مای دین من امروز

پرده گردون بدر لغت جنت بخور
آب بن بر جگر خویش در کنار
هر چه بر اصحاب حال باشد آون خیال
گرد و آخر وصال چونکه در آید نگار

ومن کلامه
بایتم فدا جان جان باز
دیوان بوی قلم

سیمرغ کوه قاف رسیدن گرفت باز
چشمی که غرقه بود بخون در شقاق
مرغ دلم ز سینه پریدن گرفت باز
آنجشم رو سے صبح بدیدن گرفت
امروز قند وصل گزیدن گرفت باز
چادر کشان ز عشق دودیدن گرفت
از اصبعین خویش نمیدن گرفت باز
افسون و مکد و دست شنیدن گرفت
آندل که توبه کرد و ز عشقش ستیز شد

گستاخ و دیو و جبر و جاد
میست است که جان پاک مار
باشدن خاکسار زباز
ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب

تیر نیز را کرامت شمس حقت داد
گوش مرا بخویش کشیدن گرفت باز
چنان متم چنان مستم من امروز
بجان بر آسمان عشق رفتم
که از چنبر برون جستم من امروز
بصورت گردین پستم من امروز
برون رو کرد تو دارستم من امروز
گر فتم گوش عقل و گفتم اس عقل

ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب
ز آغازه بهر باغ و آب

اے ساقی خوب بند بویہ
 ز بجز دوسرے خمار بنیہ
 بکشتی خستہ قرار بنیہ
 اے حسن تو دایم جان پکان
 در ماندہ کیچے شکار بنیہ
 مخدوم دار اگر بکفتم
 در حالت اضطراب بنیہ

ز انجیر کہ بندہ داد
 پکن قلع و بار بنیہ
 جان پیش کہ دل شکستہ کرد
 اے باریک شہ واد بنیہ
 و الاضیاء

بکشمای پر سخن کر آنسو کے

قشر سخت آنچہ گفستیم
از پوست کہ یافت مغز آنداز

ساقی روحانیان روح شدم شیر خیز
 دوش مرا شاہ خواند بر سر من حکم راند
 بادل و جان یا غیم بیدار چایمیریم
 کشتہ شوم ہر دم پیش لوجہ جدیں
 نشہ ترم من ز ریگت کہ بویکیرید
 تابی دل خوردہ ام ترک جگر کردہ ام
 تاکہ بیند خلق ویدہ رستخیز
 در تن من خون نمائند خون ل زبیر
 باطن من صید شاہ طاہرین گریز
 سر نہادن ز من و ز تو زدن تیغ تیز
 جاکر مردہ ریگ ساقی جان در تنیر
 چونکہ روم در محمد زان قدم کن چنیر

شش خن و دین تباب برین تیر زبان
تاکہ زلف تیز سوز و پردہ پیشینہ

اے خفتہ بیاد بار بر خیز
 ز نہار دہ خسلایق آمد
 می آید آن نگار بر خیز
 بر خیز تو نہ ہمار بر خیز
 اے مردہ بمرگ پار بر خیز

نور اللہ مرقدہ
 مال بابے آئند ز بیاد پیر
 آنچہ رفت ز عشق آہر پیر
 زیر و بالا از عشق پر نور پیر
 راست تو زان قد و زان پیر
 گو ہر شکم تکر از رنگ عشق

از صفای هیچ آندیا پیر
 در میان خون پایا پیر
 پیچ از سودا و از صغیر پیر
 صبر زان دل پر کند پیر
 نور کوہ قاف از غشا پیر
 صد ہاست و بلا عشق پیر
 در نگاہ دواز فر پیر
 چنند کہنی

پس یل او پیر طایف و خوش
دل عاشق بر آید آفتاب
نور آینه نیان باشد
روشن تاندا اندام
پس یل او پیر طایف و خوش
دل عاشق بر آید آفتاب
نور آینه نیان باشد
روشن تاندا اندام

چند گونی شش تیر نیوی کہ بود

چشمہ مجنون بین و اندور یا مہر س

چشم من اندر نگرازی دسانغیریں

وزستم و ظلم آن طره کافر میرا

نقش المی سخوان پس تونز زگر پیر

حال من از عشق پس از مضطربم

ہر سخن عاشقی نکشہ و یکہ میری

سگر تو چومرغے ببال برپروانہ دیر

چون بہ نور آدمی جبر کہ نماز و پیر

مجلس شاهی تراست حجاز امپیر

سوختہ پر خوشتر ہے بیچ تو ان پر میر

برو تو بہ پھر نیز زود آنے پرے میں شکرا

بالطف بنور حق از می و شکوہ میر

جز صلاح الدین صلاح الدین ہیں

نہایت دستاویز زمان فریادرس

دوست دوست و دشمن دشمن
خدا هم دشمنی شد با کس که با او
حریف ماه افتاد از خشمش
مهر روح تو بودی حاجت

خیال

خیل

چندین بار این نقش خود را بر رخسار
خبر بیکدیگر بیاورید و بگوئید
ببینید که کجاست و کجاست
چندین بار این نقش خود را بر رخسار

چندین بار این نقش خود را بر رخسار
خبر بیکدیگر بیاورید و بگوئید
ببینید که کجاست و کجاست
چندین بار این نقش خود را بر رخسار

خیال دوست بیاور و بسوسن جا
که گیر باده قاصد خاص نام مترس
بگفتش مهر روزه است و روزگفت نموش
که نشکندی جان روزه صیام مترس

سکوبش بر آنکه شد زخم خور و پشیم
ز آنکه حوالی غسل نیش زبان بگوئد
رگ و دست گشتان مار بود و در و نهان
بعد و است چو شب جمع و دوم
کان زمره سه مهادیده مار بر کنی
ماه دو هفته مهادیده مار بر کنی
بتیو جهان چه فن ندر نیو بگونه تن نند
جان جهان علام تو یا جهان کنی و
نصرت رشتان تو فتح و طغرتا توئی
هست از حاکمیت گزیده اذکر فرس
شمس تو معنوی بود آن ز که منطوی
صدیده آفتاب نور تو است مقفین
چرخ میان آب تو برد و دان بهیند
ذره بندره طعمه ها صفت ز پیش تو
دست چنین چنین کند لطف که من بهیام
خاک که نور میخورد فقر و زنیات
ز آنکه جهان چو سحر با عشق عصا موسوی
عقل بر طبیعت عرصه بر دمی محس
سجده کنان و دم زمان بر امید هر
آنجبه بهار مید هار و دم خود بخار و نس
خاک که آب میخور و دش شده اید
باز کند و بان خود و سرش بیک

چندین بار این نقش خود را بر رخسار
خبر بیکدیگر بیاورید و بگوئید
ببینید که کجاست و کجاست
چندین بار این نقش خود را بر رخسار

دیوان مولوی دم

چندین بار این نقش خود را بر رخسار
خبر بیکدیگر بیاورید و بگوئید
ببینید که کجاست و کجاست
چندین بار این نقش خود را بر رخسار

دست نهاد بر کلمه گفت صیغون
و نشانی که باشد و بر سر کما
و نشانی که باشد و بر سر کما
و نشانی که باشد و بر سر کما

اینها شمه
 زنجی که بجان از دهنم تار زودیش
 دل مشکبانی دارد زینا زودیش
 در شام و روز و صبح و شب
 هر قطره هر ساق صید از زودیش
 آن دولت علم را آن بیت خرم
 آن دی شگفت در جاکلای زودیش
 آن بادیه می نازد در غلای زودیش
 مگر و نه و از دود جاد زودیش

دل همگی کباب شب سوسن شراب من
 باده منت و هم کزین خنده ز خاک من
 نیست رو آتشی بر لب نیل و براس
 آب حیات میکشد باز کشتا از و براس
 گفتم کبابی پر قوت دل بگفتش
 گفت شراب گر خوری از کف هر نحو
 گفتمم اگر بیامیت من حکیم شرابا
 خامش باش استفا کاین من نجات
 آسجیات از شرف خود زسد بهر علف
 زین سبب است محنتی آسجیات در غلس

دام و گر نهاده ام تا که بگیرمش
 آنکه بدل سیرمش در دل جا پذیرمش
 دل بگذاخت چون شکا باز من خون
 ماه پریم بسوا و شب بچرخ رو او
 در و دم تیر شده چه من چو ز رشده
 زیر و زبر شده چه من چو ز رشده
 تا بسحر بیا بمش چو شکر بجایمش
 خواب شد است ز گشتن خود در نیم از
 آنگه بخت از کفم بار دگر بگیرمش
 گر چه گذشت عمرن باز ز سر بگیرمش
 باز روانند از بهر تان بهر بگیرمش
 چون برسم بکوسه و حلقه دگر بگیرمش
 تا ز رخم چو ز بر دیر سر ز بگیرمش
 گر چو کمر شدم چو ز بر دیر بگیرمش
 بند قاکش میفش بند کمر بگیرمش
 کرد سفر بخواجش راه سفر بگیرمش

ویدان مولوی نام
 بایکد شو صیاد را نشو بدیش
 شش خلق تیر می و خوش شش
 آنکس از دود زار نشو بدیش
 و من اشعاره

گر لب و شکند رخ شکیریش
 در رخس طغنه کند کین شکیریش
 گر فلک مجده بود در جاد شکیریش
 در شام و روز و صبح و شب شکیریش
 زانچه غلغله و عالم می جا شکیریش
 شاه و خورشید و کبریا شکیریش
 هر چه شکیریش شکیریش شکیریش

مددست بر سر است بر سر است بر سر است
 مددست بر سر است بر سر است بر سر است
 مددست بر سر است بر سر است بر سر است
 مددست بر سر است بر سر است بر سر است

حسی که نیست زار جان من
 مانند طبعی که زار جان من
 عشق که جان من زار جان من
 و این که جان من زار جان من

دیوان مولوی روم

تا حق و سکون بیدار از نیکویش
 خدای شریف تو را از کفر و ایمان
 از این تو خود سازد و بگریز از نیکویش
 فریاد او را در آستانه است که گزین
 میا حاصل شود هر روز از هر دست پریش

و من

اگر عطار در پی دایره و نقطه او
 آن جمالی که فرشته نبود و محرم او
 کار بار ملکافی که زبردست شدند

می شمرم من ازین نوع و شودم ز فلک
 که ازینها بگذر چتر و گر میرسدش
 بهیانت محبت پیش با طریقت و شکرش
 هر آنکه از فقر کار آید بی باغ و اینها آید
 همه دیده او در راهش همه صدرا و گلش
 بدین تو طوف پاک را امیر سمنای بی
 بے کوران در دهنینا از کشتن و دنیا
 بنی خست و نشن پنج و چار شش نه
 چو این خاکی و ستم ازیر عاشق تو ستم
 دلا تا چند پریشی بگو باشش تبریزی
 بنده سر تو چو تیریزی بگو باشش تبریزی

گویند که غایتش تو غلامان گزینش
 گویند که غایتش با غایتش گزینش
 گویند که غایتش با غایتش گزینش
 گویند که غایتش با غایتش گزینش

آه با

بی بی صفی که بدم زنده کرد
 گریه یار جان جانیت که درش
 فوج وقت که عشق بادی کشید
 گریه یار زنده کرد زنده کرد
 عشق اگر بودی گفت بدیدم
 بدیدم و صفی شده قیام شد
 جلالت دلان قوت از وی یابند
 با چنین لقمه بی شهرت آن بدش

و سن

اے بسا جان که چو یعقوب ہی رہی خوش
 ہر کسے کا دتر از دے خود فکر کند
 کافر زلف و آنرا کہ تراش ہیرو
 شمس تبریز مرا عشق تو سرت کند

آ یوسف هر ویدیای ماه جانش
 ایمنه درو اینترین افش قیامت
 ایچره و تو بوش آبست روا نش

ہر کہ او بادہ کشد بادہ بآسان کشدش
 آن یار تر شرو را اینوی کشایدش
 زمین ساغر خندان رو جا چنیش
 زمین بادہ خورده او زبان بار و دوش
 او سر کہ چرا آرد غورہ پرچہ بفتشارد
 آن بادہ آنکوری نفزاید جز کور
 پہلو سے چنین بادہ و اقلد کشایدش
 باشد بودش سکتہ در گور نہاید کرد

دیوان مولوی روم
 تمام نقش ما درم آت الی کشیدش
 ای نقش تو درو حاکے نور علیا کشیدش
 ای نقش تو درو حاکے نور علیا کشیدش
 ای نقش تو درو حاکے نور علیا کشیدش
 ای نقش تو درو حاکے نور علیا کشیدش

زمین آب خضر یک کف بر حلق چکانیش
 بشک خندہ گرمی ہر دجان شدش
 و راز آنمژہ جادو بردیا مان شدش
 لشکر دیو و پری جملہ بفرمان ویند
 با چنین عز و شرف ملک سلیمان شدش
 صد ہزاران دل یعقوب چنین نلکہ بدو
 کرد و فر شرف یوسف کنعان شدش

چو بادہ آتش آتش در جوش آتش
 چو بادہ آتش آتش در جوش آتش
 چو بادہ آتش آتش در جوش آتش
 چو بادہ آتش آتش در جوش آتش
 چو بادہ آتش آتش در جوش آتش
 چو بادہ آتش آتش در جوش آتش

نغمی آغوشم چو
 بنیچر اشرار چو
 مسلمانان کجا شناده
 سری دیدم چو شمع اندک
 همه نانش کبریا
 بخت ناکه دست او
 بخت من شمعین شناده
 ز رویش شکسته چو
 سرفراز و شمعین چو
 چرخ نیاید چو
 سکه سبک و درین عشق آتش
 همه بخت سبک الدین چو

و منه ایضا

اگر گم کرد و این بیدار از آن دلدار چویدش	و گماند در مد عاشق بکوه یار چویدش
و گر این بلبل جانم تیر دنا گه امان از تن	ز هر خار کبر سیدش امان گلزار چویدش
و گر سرست دل و زنده بر سنگین	میخانه روید آندم و زان خار چویدش
و گر بهار عشق او شود یاده ازین مجلس	به پیش ز گس چهار آن عیار چویدش
و گر در دوزخ نذوق بد ز دور عشق	میان طره مشکین آن طرار چویدش
بت بیدار و پرفتن که بیداری ریخت او	چنین خفته نیایدش که بیدار چویدش
بهر سیدم بگوید دل ز پیری من آندک	اشارت کرد آن پیرم که در اسرار چویدش
بگفتم بهر ربابه توئی سرگشته اگر	منم در پای کوه هر بدریا با چویدش
ز به گوهر که در یار انور خویش بر دارد	مسلمانان مسلمانان دمان نوار چویدش

دیوان مولوی دم

امداد از گوش مشتاقان نهانش
 و له ایضا

چو پوسف شمس تبریزی بازار صفا آمد
 مرا خوان عفا را گودر آن بازار چویدش

بنگار سے را که میجویم سجان	نمی بینم میان حاضرانش
کجارت او میان حاضرانش	درین مجلس بهیم نشانش

جان من است ادبی نه بدش
 آن من است ادبی بکشدش
 آب من است اذنان من است
 مثل ندارد باغ ایدیش

سرخی پیش بهتری بیدش
 ثقلت او نیست کینش
 دل است او پیش کینش
 هر که زلف او در سر سودا
 مهر کینش انجاسر بهر بدش

وَمِنْهُمَا

مراستین آمد آخوند بییدم چو بزمش
بکار خویش میرفتم چو بزمش
چو نیالان آن گرو بزرگوار
چو بانش درین دنیا بفر
چو تود او یکم بزرگوار
چو دارد دل غایب کیش در زار
و منه

ہر کہ ز صہب آرد صفرا
عام بیاید خاص کیڈش
کاشہ سگ بسا پیش نہ پیش
جانب شادی داد لویدش
خام بیاید ہم پیر پیش
شاخ بنائے تاہر پیش

باد فوجو خور و او تماش کر د او
زحمت برد و تا طلیدش

ولیدید و دادم شنیدم و خواند
بگفتند این کتبی بر پیشانی هر یک
از آن خواب نینده کنش بیهوش گردید

اگر بناور هم فردا سرخوشی نگریه
بد ز دیده است چنان بخت بخت
بنده انداختن توخت تو اندر کشت
که تا تنها طراشید و پستی بی پناهی
عمیق هم چیست این کشتا عقیلم و
که تا بر خوند اخلاص که استادت
که این دل روشن است آن نه بد
که هر دل که روشن چنان است

پریشان باد پوشت دل از زلف پریشان
 الا ایستخونی ز لعل لبے گوهر
 گریبان آورم جانا بغیر کافر زلفت
 پریشان یا زلف آه که تپانها نشو در پیش
 در آن کلبه رخسارش ہی غلیظید درو
 یکی خنلی نویسم من حال خود بر آغوش
 ولیکن سخت پیغمبران از زلف کاش
 بچو آن دشمن بگریز من این را فدا

دیوان مولوی دم

و در حدس سر
وقت بی وقت و خلوت و خلوت
چند را که بگویند و چند را که بگویند
خوارم و بیجا بگویند و بیجا بگویند
چند را که بگویند و چند را که بگویند
چند را که بگویند و چند را که بگویند
چند را که بگویند و چند را که بگویند

اے خواجہ نوفا غلامی
چون چیم کے زینت و سادہ
جانت جهان و جان
سر دینت جهان نو دیدہ
جاریوب نہان شدہ
چون چیم کے زینت و سادہ
چون چیم کے زینت و سادہ

زانسوی چو بگد شمش پنج زلف شمش
تا ساخته اقدام در پاتو ایچوش نم
نے بس کن و نے بس کن خود را ہلہ خرس کن
کاین نیست قرا آتے کش فہم کند اخفش

مانوجہ شب زخیم خاموش
باتو خبر دماغ ہر خام
شب آمد و جوش خلق بنشت
بکچد سماع گوش کریم
چون گشت شکا شیر جانے
بالقش حدیث روح کم گوی
تا صبح وصال در رسیدن
از یاد و تقاے یا میخواب

اے فتنہ بہر دے فزولت
امشب تبر است عشق از دوش

عشق کے زینت و سادہ
چون چیم کے زینت و سادہ
چون چیم کے زینت و سادہ
چون چیم کے زینت و سادہ
چون چیم کے زینت و سادہ
چون چیم کے زینت و سادہ
چون چیم کے زینت و سادہ
چون چیم کے زینت و سادہ

دیوان مولوی روم
الحاشی کلی سرہ فاش
گر میدزدی ز زندگان و زد
اسے دزد کن شب چو بناتش
اما قضا است مات من مات
ہم کا قضا است عاشق من عاشق
فانش کہ ز شب خبر ندارد
آنکس کہ بد و ز نورہ خوش

ومن کلامہ
مخامد من نیست پوتی دوش
یانی بادم کاسیگر و بنوش
مق شدم در شراب عقل برادر
مق شدم در شراب عقل برادر
مق شدم در شراب عقل برادر
مق شدم در شراب عقل برادر
مق شدم در شراب عقل برادر
مق شدم در شراب عقل برادر

عقل

دوست
 دے کر تو سوز چو داری دوان
 چو نشسته تو باشد که باشد ستایش
 چو بخار گر دویس از ارگرد
 دکان تو بوی دلیب تندیهایش
 توی باغ گلشن توی رود ریشی

دیوان مولوی شمس
 کمن دل چو آینه ان از نظای
 بید و دیاری باند و خاری
 عجب چو داری برون عشق
 نما از سراد چو سایه برون
 چو دو چو پلوت ز سایه چاش
 چو یکدم ز بند جال و جال
 عجب میر ملاک ز جان فحاش
 بجان سبب زوش از قوط
 ز نور تو باشد قیاس
 عجب کیم ادب بنیم و لب
 کیم سحر ساز کوید کین
 کیم روح الصدور

کرم کن شیرنگ چند گریزی چو
 چشم کنشش چو شسته تویرین
 بستر سوز رفت دیکت نکه ز حد رفت
 با سمرستان پیچ پیچ مگوز و خوش
 جلوه کن ایماهر و چند کنی رویش
 گوش کنش سوچرخ ای شده چشم پوش

بشنو از جان سلام تا برهی از کلام
 بنگر در نقش کن تا برهی از نقش
 قمرین مه دو مرغ خندان و چشم لکش
 سلیمان با دست خاتم که چشم جلد خوبان
 بر آیین و اندا کشاوی گنج اسما
 چو لب احمد بر خواندش نقل و پیچ
 سو تو جان بشا بدوش شمع که ره یاب
 شراب کس کیما و سنه مخمور عشق را
 با قبال بغیا بکش جان از قابل کن
 اسیر درد و حسرت را بده پیغام لاتا
 بدان هاروت و ماروت و سجده از اقبال
 همه دیوان و پیران را بفرستد سلاسل
 مثال سخن عطینا کن محرم و سایل کش
 چو بر خواند و الا الضالین او را در دلال کش
 چو تو رشید ترا جوید چو ماهش و مغان کش
 دقیقه والی و فن را بدیش فکر غافل کش
 قبول خلعت شود در اسیر نفس قافل کش
 قتل حسن و عشقت را ازین قتل قافل کش

کلمه روح الصدور

سایه باران چنان کن فانی موند
 بیکش طاعت خوشدینخ از نویش
 آه من خسته که بر سوت زهر لعل است
 سایه باران باز و مبدل ز گویا
 میخ دل زانود که تو بخاک نشانی
 پیر خست و دیار کیش از من خویش
 تنگ است جیب خنجرین گفت علی
 تاج را که هر خویش نواز جویش

ایضا من
 ایسیان خنجرین
 جیب خنجرین
 دست و دستم
 دیوان مولوی دم

باز در آمد طیب از در بخور خویش
 بار دیگر آن جیب فت بر آن ضرب
 شربت و چون ربود گشت فنا از وجود
 نوش و رایش نیست و ربودش را نیم
 این شب هجران دراز با تو بگویم چرا
 غفلت هر دیکه از رخ خود رحمت است
 شک که خورشید عشق رفت بر جل
 شک که موسی برست از به فرعون
 باز سیل جان رسید و دیو پر جمع شد

ساقی اگر بایست تا کنم این را تمام
 با ده گویا بنه بر لب منور خویش

تو منی من تو ام اید دست من بر خویش
 سر و پا گم کن از فتنه بی پایت
 آنکه چون سایه جلالت ز شخص تو نم

جان ز نیم لب است نه ز لب گشت
 ممکن از کار تو دست یکبار تو
 خشک لبم در تو چو قری گویش
 عشق کلام آتش است و کلام دل
 چاکری ادخس است و کلام دل
 جان من جان عشق شدی کلام عشق
 جان من جان عشق شدی کلام عشق

سایه آن غل لب
 سایه آن غل لب
 جان صفاتش
 از تو مایه زین بود و دری گویا

و من زحمه السدر

که در دامن شمع اندر صید است
که در دود کون بخند زدن غلازل

دله قزل

باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش

باز هر دو ده گویان در حلقه مناش
و آنکه بود محرم تا حشر بخپاش
تا کفر به پیش آرد صد گوهر باش
آتش فتد اندر مبرهم زندا کاش
آنجا چو زند کوشش آنجا چو بودا
بیدست بر چوگان گوی از سر سدا

هنگام صبح آمدیمغ سحر خوانش
هر جان که بود محرم بیدار کنش آندم
میگو سخن بسته در کوش دل آهسته
یک برق ز عشق شده بر چرخ زندا گه
آنجا که عنایت با خنجد و لایته
آنجا که نظر باشد هر کار چو ز باشد

باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش

شمس الحق تبریزی کا و هر دل بیدار
می آرد وی آرد تا حضرت سلطان

بدو شکانه اول تمام شد کارش
خراب کرد خراب است بیکارش
چنان فتاده که خواهی بیا و بردارش
ز شعله ها تو بسوزی ز سوز اسرارش
که سیل سیل و انست اشک بارش
ز اشک بنده بینی بوقت قمارش

تمام اوست که فانی شده آمارش
مرا و لیت خراب خراب ره عشق
بگو عشق بیا که فتاده می خواهی
سیاه پیش در دوش بدین که تیرم
و اگر بگیرد آتش بسوزد من آ
حدیث موسی و سنگ عصا و چنم آ

دیوان مولوی روم
شکسته سن بختی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش

باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش
باز گشت دیم خوشی نال پر جان خوش

بازو بکشد که چنانچه در دنیا خوش
 بهر زان خاقد من سبب گرفتار خویش
 پیش من اگر خوشتر باشد بهر شوم
 چون تو اوم میسر شود که خوش
 زانوی بکشد که چنانچه در دنیا خوش
 بهر زان خاقد من سبب گرفتار خویش
 پیش من اگر خوشتر باشد بهر شوم
 چون تو اوم میسر شود که خوش

بغضی او که روان گریز پاسبی مرا
 حریف مرغ و فاکر دوانه و دواش
 بسے بهانه روانه نمود تا نزد
 کشید جانبی قبال کام و ناکامش
 دوا نخواهد آنکس که درد او بشناخت
 نشان نماند آنرا که بشود و تماشش

زهد هدان تفکر چو در رسیدنش
 مراست ملک سلمان چون نقد گشت عیاش
 پیری و دیوندا ندر تختگاه بلینش
 که نخت اول برست بصیرت هاش
 زبان جمله مرغان بدانند و بصیرت
 که هیچ مرغ نماد بفرم خویش زانش
 نشان سکه او پس بهر درست که نقد
 و لیک نقد نیایی چو تو بری سوگوش
 گوی که حلقه زندان بے نشانه توینی
 که عشق پیش در آید در آ و در میباید
 ز تیرا بود آن دل که بر پرید از آنوا
 و گر نه که پست ز مردان که بر کشید کاش
 ز شمس مفر تیر ز باد و گشت وظیفه

چگونه بنده نه باشد بهر مے دل و جان
 چکونه بنده نه باشد بهر مے دل و جان
 خواجہ غلط کرده در صفت با خویش
 مست گمان برده عاقبت کار خویش
 در هوس گلرخان مست ز رخ گشته
 های گریه می روی روی چو گلزار خویش

بهر آنکه غایت هر خط و دست میخاید
 بهر آنکه غایت هر خط و دست میخاید
 کثرم دارین باد و در عشق میخاید
 کثرم دارین باد و در عشق میخاید
 تو را چه چرا که در دست تو بر آید
 تو را چه چرا که در دست تو بر آید
 بنی شکرستان بر دینیت کی اندازد
 بنی شکرستان بر دینیت کی اندازد

دیوان مولوی روم
 گوشت پاره عشق رنگ سکه زده
 عشق زده که پای در لذت کارش
 بداند که عشق چو غبار است و چو خون در دواش
 و لیک نفس غبار تن است آغازش
 غبار جان بود و میر سدد که جان
 که زده ذره بر قفس ملک است اندازش

سرمه جهان پاک اینچنین
بهر پیشانی پیر و پادشاه و پسر
آن آفتاب عشق ز ساندختیار
خاندانش کج گشت و اگر گریه
چرخ شرف و شریفیست
فردا صبح در آفتاب
تجربہ عشق

بیایا که تولی جان جان جان سماع
 بیایا که سرور دانی بهستان سماع
 چو صد هنر ستاره زنت و نزل
 بیایا که ماه تمامی بر آسمان سماع
 بیرون هر دو جهان و چون سماع
 بیرون هر دو جهان است این جهان سماع
 بزیر پاسے بگوید هر چه غیر دلیت
 سماع از آن شما و شما از آن سماع
 کنار دُرّه چو پر شد ز پر تو خورشید
 همه برقص در آیت بی نفا سماع
 بیایا که صورت عشقت شمس تبریزی

کہ باز مائدہ عشق لب و دہان سماع

گویند شاه عشق ندارد و قادر و غ
گویند بهر عشق تو خود را چه میکشی
گویند اشک چشم تو در عشق بهیبه است
گویند آنکسان که ز رستند از خیال
گویند که آنکسان ز رفتند راه راست
گویند بنده را نکشاید و چشم دل
گویند آن کس که یو در سر زشت خاک

دیوان مولوی روم

زنگنه او دیند وایر سر که دیر شرف
گپه دراز که دیند تا سر که کس کند
دیر عطف علی کند تم کو زیم نافع
بجز اگر شو بهمان کشتی نفع اندیم
کشتی نفع که بود عطف دیر نفع
کان دیر دیم یافت چشم اندیم
هفته دست دیر یافت چشم اندیم
دور

انکلیں کے غلو
 بھوکا پیاسا ہے
 ماؤں کوں قہر
 دست کشند
 زود بگو
 بیاورید
 تارک

هم ایستونانم اعتراف
 بچو در این یک غمناک
 قاتلش پوروس خالک
 و مسمی رحمة الله
 بیایک که تویی شیرین شمعان
 دیوان مولوی دم

بید چو خشک ل بود برگ ندارد دوش
 چاره خشک سید نفیخه ایندی بود
 خله حق زام حق واد ثمر مریمی
 ابد اگر رخ زند توره عشق کم مکن
 چو نیکو سیر بری مدحت شمس دین بگو
 وز تبریز یاد کن کورسے خصم ما خلف

تهنه خون خودم آمد وقت مصاف
 تاسر بے تن کند گردن خود ملوان
 تا بخور و خاک ریخت غم خون کور
 ور نه و گاند و لم خون جهیز از خاک
 سلطنت و قهرمان نیست پنهان
 جان چو کبریت را بر چوبه بریدند از
 هر دو یک می شویم تا بنوه احوال باز
 بیزم گوید که تو سوخته شمس سواد سید

بید چو خشک ل بود برگ ندارد دوش
 چاره خشک سید نفیخه ایندی بود
 خله حق زام حق واد ثمر مریمی
 ابد اگر رخ زند توره عشق کم مکن
 چو نیکو سیر بری مدحت شمس دین بگو
 وز تبریز یاد کن کورسے خصم ما خلف

باده نمی بایدم فارغم از درد و مصا
 برکش شیرین تر خون خود و ان بریز
 کوه کن از کله با بحر کن از خون ما
 اسے زول من جنیر و دهنم را گیر
 گوش لغو خاک من بیچ محابا مکن
 در دل آتش روم لقمه آتش شوم
 آتش فرزند ماست لبته دور بند ما
 آتش گوید پرو تو سپی من چلید

یکیش از آتش جان من باشد
 که در آتش جان من باشد
 که در آتش جان من باشد
 که در آتش جان من باشد
 که در آتش جان من باشد
 که در آتش جان من باشد
 که در آتش جان من باشد
 که در آتش جان من باشد

عشق تو جان من در عشق تو جان من
 عشق تو جان من در عشق تو جان من
 عشق تو جان من در عشق تو جان من
 عشق تو جان من در عشق تو جان من

بحر لبش تو جاس در گنجینم
 که هست وضع یمن عشق بر کفان
 منم کما سحر دقت شمس تبریزی
 فدا ده آتش او در دکان این دکان

جان دسر تو که بگوئی بقاق
 در کرم و حسن چرای تو طاق
 دس چو خورشید تو بخش کند
 روز و صبا که ندارد فراق
 دل ز بهر بر گنم از بهر تو
 بهر وفاست تو بندهم لطاق
 که تو مرا گویی روضه سکن
 باشد تکلیف بامال لطاق
 غت بود و حیر و فراق و عیب
 خاصه فرقی ز پس اعتناق
 آن پدر و مادر عفت روح
 هر دو توئی چون شوم اندر تو عاق
 در ترق سینه عشاق تو

ماه رخان قندلبان سیم ساق

از آن کوه قاف آمد عشق عشق
 باز بر آید ز جان نعره و بهیا عشق
 بر آرد عشق سرینال تنگ
 تا شکند ز ورق عقل بدیرا عشق
 نه کشاده است فقر جانب و کپالک
 در شکم طویرین سینه سینا عشق

و منته ابا العبد سبانه
 فرغیت جان شکریا ربین الطریق
 شمع نازده گوی و کبیر عالم عشق
 علامه سانی خوشنویس شکار عشوه او

دیوان مولوی نام

که انگشت پیشات دیاده فریق
 لبش مثل چرخ در ویزون آید
 زماشقی در منتهی زری گینه فریق
 شاد و چه هم او شاد است از بد و نیک
 من و سائل سانی و طاهر عشق
 میا سید و طبع که در معادن روح

در افکند زرش صد هزار عشق
 کمال عشق در این عشق است عشق
 با قلم غلام و دهن و دهن و دهن
 با قلم غلام و دهن و دهن و دهن
 که در دهن و دهن و دهن و دهن
 که در دهن و دهن و دهن و دهن

اینک که در دشت عشق
 در میان کوه و دریا
 در میان کوه و دریا
 در میان کوه و دریا

هر اول روز با بجان صد بار سلام عليك
 دو و دتر اگويد بر سخت فديا كم
 مشتاق تر اگويد بے طمع سلام تر جا
 شا با چو سلام تو با طبل و علم گويند
 من تر كم و ستر تم متنا به سلح بستم
 گويم من ديوانه پر هسته خيلدانه
 آن خط كه برونم عالم تر سلامم پر
 چون صنع و نشان او دار و همه رهنما
 در گفتن و خاموشي آيا سلام عليك
 منصور تر اگويد بر دار سلام عليك
 محتاج تر اگويد ناچار سلام عليك
 در زير زبان گويد بيا سلام عليك
 در ده شدم و گفتم سالار سلام عليك
 پر مالک خود هر دم در نار سلام عليك
 آن خط كه بياي ارم در غار سلام عليك
 اسے موز شبت خوش باد امارم عليك

بس سيل سخن را ندم بس قارعه بر خواندم
 از کار فروماندم اسے کار سلام عليك

بنانه اگر چه جهان را خراب کردی و جنگ
 جهان شکست تو یاز شکستگان باشی
 کنار و پوسه روی رخانت اگر باید
 تعلقی است غمت رنگ ابدین و سه
 خراب گنج تو دار و چرا شود دل رنگ
 کجاست مست ترا این چنین خرابی رنگ
 زرو آیته دل عشق برد از رنگ
 تعلقات نهام میان موش و پلنگ

اینک که در دشت عشق
 در میان کوه و دریا
 در میان کوه و دریا
 در میان کوه و دریا

شمع بخت آمدن بجان بخت
 شمع بخت آمدن بجان بخت
 شمع بخت آمدن بجان بخت
 شمع بخت آمدن بجان بخت

بر خیز ز خواب و ساز کن جنگ
 نے خواب گدازت عشق و گھر
 بدرید خرد هزار خسرت
 اندیشہ و دل بخشم با ہم
 اسے عشق ہزار نام خوش کام
 بے صورت و با ہزار صورت
 اسے مطرب مد عذار گل رنگ
 نے نام گدازت عشق و گھر
 بیکر بخت ادب ہزار فرسنگ
 استارہ و مہر رشک و جنگ
 فرسنگ وہ ہزار فرسنگ
 صورت دہ ترک رومی و رنگ

بکشا سر خویش را و گریہ
 تا سر نہند ہزار فرسنگ

تو یہ سفر گیر دبا پائے گنگ
 بزمین و ساقی بنامد کے
 عقل چو این دید بر وخت و رفت
 مدد خرابات کے را بود
 ہر کہ نہ اندیشہ دلا رام ساخت
 عشق براورد ز ہر سنگ آب
 صبر فر وافتد در چاہ تنگ
 چو کند آن چرخ در نگاہ تنگ
 بادل دیوانہ کہ دید است جنگ
 کا در ہدا از صدر و ز نام و رنگ
 کشتے بر ساخت ز پشت ہنگ
 عشق ترا شید ز آئینہ رنگ

دیوان مولوی دم
 گریہ و بختی تراش و بخت
 باتش چون آئینہ زنگ و رنگ
 دست را بہ چشم خود نہ گوی چشم
 چشم بکشا خیرہ رنگ و رنگ
 و منہ

دیوان مولوی دم
 گریہ و بختی تراش و بخت
 باتش چون آئینہ زنگ و رنگ
 دست را بہ چشم خود نہ گوی چشم
 چشم بکشا خیرہ رنگ و رنگ
 و منہ

غم دمی پیم در سینه دهر لعل
 سحر افندان کم کجایم حوالک
 فاش کن دشته راسخان پیر
 فیضی قوت لایمانی پیران فاک

مهل تابر زنده باوی بر اسرینها
 بنه بر گوش من آنکب چه خلوت شب
 تو ای جنگ عشرت بجنان پنهانک
 از ان اسرار عاشق کش شمشیرهای
 از ان دهل جان افزا شکر یا پنهانک
 بده ای دلبر خندان بر سرم خدیگ سیه
 وایکن هست این منان کی بیدار پنهانک
 که نماز ان همه نهند و اندر خواب نشین

کمن آتش تیر تیری چنین تند ی چنین تیری
 کجایایم ترا این شاه دیگر بار پنهانک

اے نازک و اسپر شپا بسته بخنایک
 رو و رو که نه عاشق این فلک و افلاک
 بر چرخ کجا پروان سترک و آن بالک
 بامرگ کجا پیچد آن زلفک آن پچک
 روزیکه جدا مانای از زرک و از مالک
 اے نازک نازک دل جو که دل نازک
 دل چو دل می یک قد چو قد دالک
 آنکسته چرا باشی و لنگ چرا کردی
 یارب برهان او را از لنگ چنین ترا
 تو رستم دستانی از زال چپی تیری
 بر چرخ همگشته سر منک خوشحالک
 من و دوش ترا دیدم در خواب و بیدار
 سر منم و از ادم زاد بارک و اقبالک
 میگفته و میگفته کاس زهره من بگر
 بگذر ز تخم برادر اختر و در فالک
 از هفت فلک بگذر افزون زحل مشو

دل رحمة الله
 آن میرد و پیشین با برک نازک
 دیوان مولوی دم

در دوشادوی مغرور جان داد
 شش است بالین خاکت بالینک
 میک خور و خفتن کو روین
 تا می پیدایشی بچیک زینک
 چنانکه گفندی تو در ترک سحر
 چنانکه گفندی تو در ترک سحر
 چنانکه گفندی تو در ترک سحر

والنفس

وہم الطاف وفضلتہ از ہم تقریرید
وہم الطاف وفضلتہ از ہم تقریرید
وہم الطاف وفضلتہ از ہم تقریرید

دیوان مولوی روم

میلے لکھتے ہوئے اور لکھنے کے بعد اریا دیل
فائدہ دے دیں اور لکھنے کے بعد اریا دیل
زنگنه

در آئینه شاد و دیدار در چو چاکر

در آن خلقت که جانان را بجام خاص بخوار
و در آن کفایت که باشد در شان پادشاه

چوں مرد خدا بینی مردی کن خدمت کن
در رخ و بلا بینی در رخ منگ و چشمت کن
این همچو نیت این تن و آن منم هم تن
تا چند سخن گفتن از سبک از شینک
شش لختی تیریزی خود اسبجیاتے تو
و ان آب کجا بد جز دیدہ تمکینک

دو چشمم اگر بکشادی با فانی حال
بر آنچه خنقا بوق و گریه گوزینا ل

شماره بنگار از دوری غفلت و نور
چو زور و قصه کنان از دوری حال

رهان به بند ز حال دلم که باب است
خدا هست و اندک اورا چه واقعت چال

مکن اشارت سودت که دل از نیست
مهر کس که همایان شه بد آن پر دبال

جرات همه را از نمک بود فریاد
مرا فراق نکهدای دل دست بال

چو ملک گشت و صالت ز شمس تیریزی

نمانده حلال و نه التفات بقال

حلقه دل زد م شنبه در پیش مل
شعله نور آن قمر مینواز شکاف در
زلف نور و دل پر شده بود کوئی
هانگ رسید کیمیت آن گفت من غلام دل
بر دل چشمم را گذار از پیشتف بام مل
کوره آفتاب به گشته کینجام مل

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطاهرين
الطيفين في سائر عوالم
الوجود روح الامين

لکھنؤ اور کراچی کے قیام کے بعد
بارہ سال کا دورانیہ گزر گیا

کتابیں لکھنا کا اہم نامہ

۱۰۰

از کز دین نماندش که بود در عالم غفلت
 چو سر و پیکر و جان و دین و دین و دین
 از کز دین نماندش که بود در عالم غفلت
 چو سر و پیکر و جان و دین و دین و دین

چشمه و سبزه مقام شوخی در و جفا
 هیچ از نشان بکوی نام نگیرد لعل
 چهره چون زعفران اشک و زلال
 ندر و چرامی شود تا بکند وصف حال
 اشک تم میکند بر صحف خد و حال
 و جهک بدر تمام بر بکام حلال
 ندر که هم لایری انت لطیف الخیال
 هر نظر بر انجمنی بے سخن شرح حال
 خون هزاران شفق طاعت و احوال
 صورت او چون قمر قاسم است چون حال
 گفت که بار و گمن شب بود این حال

شند بے این لولیان در حرم ذوالجلال
 اهل جهان عنکبوت صید همه ترس
 و زدنهای خاندان شاید و غما زکیست
 اشک چرا مید و دنا بکشد آتش
 ندر وی عشق آینه است سیخ مشق و ترا
 یا فرجی و مونس یا قمر الجلسه
 تسکن قلب لوری تسکین هم با هو
 سر بران آفتاب از پس کوه و سخا
 تیغ کشید آفتاب خون شفق بر ریخت
 چشم کشا عاشق بر فلک جان بدین
 چشم بر خواب بود گفتن شتاب است

ز دیدنش که بود در عالم غفلت
 چو سر و پیکر و جان و دین و دین و دین
 ز دیدنش که بود در عالم غفلت
 چو سر و پیکر و جان و دین و دین و دین

جمله سوال و جواب ز دست منم چون زبا
 میزندم او شتاب زخمه که یمنی بنال

و منه

از کز دین نماندش که بود در عالم غفلت
 چو سر و پیکر و جان و دین و دین و دین
 از کز دین نماندش که بود در عالم غفلت
 چو سر و پیکر و جان و دین و دین و دین

خفی

چو نیکو بر بام فلک از پله پله یار تو زدن
 من باز در حریف رسیم
 چو نیکو بر بام فلک از پله پله یار تو زدن
 من باز در حریف رسیم
 چو نیکو بر بام فلک از پله پله یار تو زدن
 من باز در حریف رسیم

چو او مسند و گرساز و زور و سحر نالام
 منم استون آسجد که مسند ساختن
 چو صورت میکشی بر من تو دلی من کادام
 خداوند خداوندان و صورت ساز چو
 گیسو میزانی بی سنگم گیسو به سنگت زخم
 گیسو سنگم گیسو آهن زمانی آتشم جمله
 گیسو گرم گیسو میشم گیسو خود مشکل چو پانم
 زمانی میچرم آسجاد مالی میچرند از من

هیولا بے نشان آمد نشان دایم کجا ماند
 نه این ماند نه آن ماندند انداین که من انم

شب دو شبینه با بیدار بودیم
 حریف غره غماز گشتیم
 ندیم طره طرار بودیم
 بگردن غره خوبی و مستی
 که با یار قدیمی یار بودیم
 تو چون زاده با تو چکویم
 چو اندر مخزن اسرار بودیم
 چو اندر قعر دریا با بودیم
 چو اندر دشت مادر یا نباشد

خمش باش و دو عالم را بگفت آو
 کز اول گفت بے گفتار بودیم

دیوان مولوی دم
 بس کرد و دان گشت کعبه و حنیف
 بر نشان نعره نایم درید و چو
 چو کز آید کعبه و حنیف
 بس نرسید بس کعبه و حنیف
 در اول نشان و حنیف

ز غم چون زدم تا بجا بودیم
 دران بهشت و گشتان نشو و زانو
 ز یک زین خزان زمانه نشو و زانو
 ز یک زین خزان زمانه نشو و زانو
 ز یک زین خزان زمانه نشو و زانو
 ز یک زین خزان زمانه نشو و زانو

و نه قدر

که ای صفا

آتش بداد و سحر از کفایتش دام
چون که باده و سحر از کفایتش دام
چون که باده و سحر از کفایتش دام
چون که باده و سحر از کفایتش دام

بواقبت غم عشقم کشتان کشتان ببرد
شسته ام که امیر تیران پشیده است
جهان عشق زیر لواء سلطان است
جوار مغر آفاق شمس تیریزی
بهشت عدن بود هم بد آنجوروم

دفع مده دفع مده می نروم ناخجورم
دعه مکن وعده مکن مشتری وعده ام
چرخ زاستینزه من خیره و سرگشته شود
لاف زخم لاف که تورا ست کنی لامرا
بر همه کان گرز فلک زهر بار و پنه
هر کسکه راست کسی هر جگر پراشو
جمله سپر با جهان باخلل از زخم بود
آندل آواره من گرز سفر باز رسد
سرکه نشانی چینی کانش مارا کیشی

چون کشتانید این غم را بر سر دل نهاده ام
نام عهد دوست را بر سر دل نهاده ام
زاده اولم نشنیده ام و غم را نهاده ام
من ز خود ز یاد غم را نهاده ام و غم را نهاده ام

دیوان مولوی روم

چون زبلا و کافه عشق مرا اسیر بود
چون زبلا و کافه عشق مرا اسیر بود
چون زبلا و کافه عشق مرا اسیر بود
چون زبلا و کافه عشق مرا اسیر بود

دمن

نعم ای جان که دلت زاده
نعم ای جان که دلت زاده
نعم ای جان که دلت زاده
نعم ای جان که دلت زاده

درین بر قیامت منم ای دل من جاندار دیده میگردی
دلم که بگویم چوئی ای دل من جاندار دیده میگردی
تو ای که زنی از من زدن و زدنم
در شادی روی تو از غم منم
که غم بخورد و تو غم باند که منم
در اجم و در غم که در غم منم
ای چار بگو که در غم منم
که تنم که در غم منم
او نقش تو است لیکن از غم منم
بزرگتر و دل و جانم منم

و جان از دها را بر دیدم
جهان داند که تاسی ها بوم
جهان داند که بیرون ز بهام
بسا شیران که غریزند بر من
بسی من دیده را سر می کشیدم
ولیک آنرا که طوفان ببارد
مگر از قهر طوفان بر آرم
طریق عشق را آباد کردم
بداوم ملک او داد کردم
نقصور بهر استیلا کردم
چو روبه عاجز و متعذر کردم
بسی من قطار ارشاد کردم
فروشد گرچه من فریاد کردم
چنانکه نیست را ایجاد کردم

فراموشم مکن یارب رحمت

اگر غیر تر من یا در کردم

مهر خفته و شمع آما بس که و بیدارم
از قند تو می نوشم با بند تو می کشم
جان من و جان تو گوی یکی که بوده است
رفتم بر در ویشی گفتا که خدایا رت
دیدم همه عالم را نقش گر ماه
هر چند که بیهوشم در کار تو همیشه ام
من صید جگر خسته تو شیر جگر خورم
سنگ دیدن یک جان کن غیر تو بیزم
گویی بدعا او شد چو تو شمع یارم
اے برده تو دستارم هم سو تو ستارم

دیوان مولوی دم
عین الدین ابنون تصنیف
وله رحمه الله

چون سپرد او در پیچ
از دین او جانست
از ساعه او جانست
از دین او جانست
از ساعه او جانست
از دین او جانست
از ساعه او جانست
از دین او جانست

یارک اسیر عشق و فراق شد
 دلش از این کجاست که میخیزد
 دلش از این کجاست که میخیزد
 دلش از این کجاست که میخیزد
 دلش از این کجاست که میخیزد
 دلش از این کجاست که میخیزد
 دلش از این کجاست که میخیزد
 دلش از این کجاست که میخیزد

از شیرۀ او من شیر دلم
 میگفت که تو در چنگ منی
 من چنگ تو ام بر هر رگ من
 حاصل از تو ز من دل بر نه کنی

این شکل که من دارم ایخواجه کرامت
 در آتش اشتاقی هم جهم و هم شهم
 در عشق سلیکامن همدم مرغام
 بین واقعه مدوشتم باهوشتم و بهوشتم
 ایخواجه چه مرغ من نه یکدم و نه بازدم
 زان رنگ چو بیرنگم زان طره چو رنگم
 هم خنم و هم شیرم هم عظم و هم پیرم
 هم شمس شکریزم هم خطه تبریزم
 هم ساقی و هم مستم هم مشهور و پنهانم

این همه با کلام من نیست
 سر زبانت و دوش سبیل یار زار
 گفت چو اینان نمی شناسی
 سن جگر این چنین جگر عاشقانم

دیوان مولوی دم

من بیکان پیر میگویم پیکار از اینها اندم

و من

گنج خزان پچون فلکم
 کمال زنان پچون فلکم
 چو غم پیستی رقصم پیستی

من زان ویم نه مشرکم
 چون دیدم را بخیزد مرا
 آن کان نگ زان بانگ
 بیشتر است یقین در بدین جهان
 بدید یقین این است رضا
 آن کا و لقا داده است رضا
 قافیه گذشت روزی ملک

بس کن آفتاب ز کرم زخم زنگنه
تا بخت دیدار یک روزه است از دورم

مقام

من دق کردم ز کرم زخم زنگنه
تو دهم هم زخم زخم زخم زنگنه

ای مطرب نیار و دست بزن و بگو
قوان مناجات من آن خزانم

یا جوج منم ما جوج منم
حدیث مرا هر چند بگویم
بر بند دمان در باغ درآ
تا کم نه کنی خطاها به حکم

عازان تو اینیدن من آن خزانم
یا منی دین پی کرم طرب دینی
گفتی تو کی گفت سلطان خزانم
هر جا که می باشم هم کلامه دینا منم

تا همه عمر بعد ازین من شبت و ز آخور
می نزد سوگوایم سخت شده ادب
او گفت این چنین کند که بدر خورشید
شکر که عشق شد به میل دل و پیر
گفت حیات باقیم عمر خوش مفرم
همه آتش دلم پهلوی دیده ندم
لذت ناها منم کاشف هر مری
خواجہ مرا توره نما من بچه از پیش
ماه ندانش میکند کز رخ تو منورم
سر بسو دیر و دگر بپای تو مفرم
ز آتش آفتاب و آفتاب است کثرم

دوش چه خورده بگو ایست بچون
لذت ناها تو ذوق پیماها تو
لایتم که می بیاد رده بانگ لصل
گشت قضا هر سر میل دل و پیر
گفتم عشق رایشه است بگو تو کستی
گفتش آبرون زجا خانه کجاست
غازه الاها منم قیمت کالها منم
او بکینه شیوه صد چو مراد برود
چرخ ندانش میکند کز پست گردم
عقل زجا می جود روح مزاج بید
سکه فضول برین هم وز غمیش تو

دیوان مولوی
خزان
گر نوشته می باشم کلام
نم ز کلام فارغ من نه ز کلام
زین با کلام منم کلام
من به کلام سلطان خزانم

تو دهم هم زخم زخم زخم زنگنه
من دق کردم ز کرم زخم زنگنه
تو دهم هم زخم زخم زخم زنگنه
من دق کردم ز کرم زخم زنگنه

بیشتر از هر چیز
 هیچ که در هیچ
 کلامی که در هیچ
 کلامی که در هیچ

و منتهی حله
 و منتهی حله

ومنہ

آدم سرست سحره لبرم
 گر م شد و عریده آغا کرد
 تو بد و پر پیروی و من بصد
 یکقدتم بیت چو جام شماست
 ساغر من تالسب باقی به نیم
 صورت من ناید در چشم سر
 چون بدوم مر بود هم نگم
 چون برم دست بسوئے سلاح
 دشنه خورشید بود و خنجرم

بلد قدیم و گمانی ز حالت
 رودی از هیچ کجایان
 دوست یکجا می آید
 نه چون از کف بودی
 گشت خوش باش از خجسته جاد

و یگان مولوی دم

ماکی را از زلفه کجا آمدیم
 گفتم ای جان تو یابی ازین باها و خداد
 گردین دادیم به یحیی یحیی تا بودیم
 ما بناییم بر ویم اگر دور خانیم
 شاه بااست چه باک که از خنجرم
 بدرون در فیکدم و سبک یزیدیم

بیار باد که اندر خمار خوارم
 بیار جام شرابی که رشک نشیند
 بیار می که امین میم مثال قبح
 استخوان ه جوخه نظر چو داری
 خدا گرفت مرا زان چنین گرفتارم
 بجان عشق که از غیر عشق بزارم
 که هر چه در شکم رفت پاک بپارم
 بروح شاه عزیزیم اگر بین خوارم

ماز در میان بریدیم و چون دردم
 جان بخواهینه صافی است ازین دلت
 که در مانید چو زبرگر دردم
 این دو خانه او و من ل یحیی یحیی
 خدمت باک و شایان که خدمت کردیم

چون

دل من شور گشت وین نیکوید
میداد دل بهر دینشیم
میداد دل بهر دینشیم
میداد دل بهر دینشیم
میداد دل بهر دینشیم
میداد دل بهر دینشیم
میداد دل بهر دینشیم
میداد دل بهر دینشیم
میداد دل بهر دینشیم
میداد دل بهر دینشیم

چون تبلید رخ تو بر فزل شایم
چون تبلید رخ تو بر فزل شایم
چون تبلید رخ تو بر فزل شایم
چون تبلید رخ تو بر فزل شایم
چون تبلید رخ تو بر فزل شایم
چون تبلید رخ تو بر فزل شایم
چون تبلید رخ تو بر فزل شایم
چون تبلید رخ تو بر فزل شایم
چون تبلید رخ تو بر فزل شایم
چون تبلید رخ تو بر فزل شایم

بجان عشق نه از بهر عشق دانه دوام
نیخورم بجلال و حرام من سوگند
بجان عشق نه از بهر عشق دانه دوام
نیخورم بجلال و حرام من سوگند
بجان عشق نه از بهر عشق دانه دوام
نیخورم بجلال و حرام من سوگند
بجان عشق نه از بهر عشق دانه دوام
نیخورم بجلال و حرام من سوگند
بجان عشق نه از بهر عشق دانه دوام
نیخورم بجلال و حرام من سوگند

هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق
هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق
هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق
هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق
هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق
هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق
هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق
هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق
هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق
هزاره بر کف جامے برابر آمد عشق

بیار باده خامی که خالی است طن
در ای فهم حریفی کیسم هم با عشق
بیار باده خامی که خالی است طن
در ای فهم حریفی کیسم هم با عشق
بیار باده خامی که خالی است طن
در ای فهم حریفی کیسم هم با عشق
بیار باده خامی که خالی است طن
در ای فهم حریفی کیسم هم با عشق
بیار باده خامی که خالی است طن
در ای فهم حریفی کیسم هم با عشق

چو کم کنیم من و عشق نویشتن در سے
بیاید آتش تبریز شمس دین که سلام
چو کم کنیم من و عشق نویشتن در سے
بیاید آتش تبریز شمس دین که سلام
چو کم کنیم من و عشق نویشتن در سے
بیاید آتش تبریز شمس دین که سلام
چو کم کنیم من و عشق نویشتن در سے
بیاید آتش تبریز شمس دین که سلام
چو کم کنیم من و عشق نویشتن در سے
بیاید آتش تبریز شمس دین که سلام

اے تو ترش کرده روزنا که تبر سایم
ترش نگردم از آنکه از تو بهر شکرم
اے تو ترش کرده روزنا که تبر سایم
ترش نگردم از آنکه از تو بهر شکرم
اے تو ترش کرده روزنا که تبر سایم
ترش نگردم از آنکه از تو بهر شکرم
اے تو ترش کرده روزنا که تبر سایم
ترش نگردم از آنکه از تو بهر شکرم
اے تو ترش کرده روزنا که تبر سایم
ترش نگردم از آنکه از تو بهر شکرم

در دل آتش روم تازه و خدا نشوم
هیچوز سرخ از آنکه جمله زر کا نیم
در دل آتش روم تازه و خدا نشوم
هیچوز سرخ از آنکه جمله زر کا نیم
در دل آتش روم تازه و خدا نشوم
هیچوز سرخ از آنکه جمله زر کا نیم
در دل آتش روم تازه و خدا نشوم
هیچوز سرخ از آنکه جمله زر کا نیم
در دل آتش روم تازه و خدا نشوم
هیچوز سرخ از آنکه جمله زر کا نیم

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 أجمعين

کشتی نوحیم در طوفان روح
 راه حق تنگست چون سم اینها
 اختر بانیست در دور و قمر
 هست عالیت در سر کما
 روز خرم گاه ما گوی خوش
 لاجرم بیدست و پامیر ویم
 مانند مثال رشته نیکامیر ویم
 لاجرم فوق تریا میرویم
 از علی تار با علی میرویم
 گزیده کوری بین که بینا میرویم

زین سخن خاموش کن با من بیا

بین که ما از رشک ما میرویم

نوش خوشی تو و لے من نهر چندم
 ز خوشدلی و طرب ر جهان نیکم
 درخت اگر نه بدی پایگل مراحتی
 همیشه دامن شادی کشیدی شوخ
 شکری لبی لب را بکام شیرین کرد
 چنانکه پیش جنونم عقول حیرانند
 سرده ماندی گان بریر سایه بود
 بخواب دوش کر ایدید ام منیدم
 و لے ز چشم جهان هجور و ح پنهانم
 کزین شکوفه گل حسرت گلستانم
 کشد کنون کف شادی بخوشین ما
 که غرقه گشت شکری اندر آفتابم
 من از سر دگی این عقول حیرانم
 ندید شعله آفتاب تابانم

دیوان مولوی روم

گرم نوزد و نوزد تو که بود و خام غلام
 این خشم دیدم در ده پادشاه غلام
 چون اندم در شدم فاشه شام ز غلام
 یکم هزاران بودم غلام غلام
 باده دهم غلام غلام غلام غلام
 باده شد غلام غلام غلام غلام
 باده شد غلام غلام غلام غلام
 باده شد غلام غلام غلام غلام

وله روح المصروفه

من اگر

دین غیر تو نفس بود
 من زدم و دلفاق و زدیوم
 من ایمنی پویشتر دلم
 من شکر در گذران کیترم
 من طاق شد ز بختی توین
 من دگر بت ایفرم

و من

چه نزدیک است جان تو بکاف
 که هر چه میزست که اندیشه بداف
 این نزدیکتر دادم نشان
 میان نزدیک و دیگر در نشان
 بدو دیتی یا اندر میانه

من اگر پر غم اگر خندانم
 بوسه پائے ملک تاج من است
 رنگ شاخ گل و برگ منت
 گر خرابست جهان و در محور
 روز و شب غرقه شیر و شکم
 جز که برخاک درش نشینم
 نظری هست ملک ابر من
 عاشق دولت آن سلطانم
 اگر م تلج دهی نستانم
 در گل یاسمن و در سجانم
 من خراب و یم این سیدانم
 ز آنکه من بلبل اینستانم
 جز که در جان و دوش نشانم
 گر چه با خاک زمین یکسانم

دیوان مولوی دم

زربا خاک در آسختنم
 باش در کوره روم در کانم

بهتم شد بلند و تند بیرم
 تو دمانم گرفته که خموش
 ز آن ز عالم ربود ام حلقه
 پیر مار از سر جوان کرده است
 جز پیش تو من نمی میرم
 تو دمان گیر و من جهان گیرم
 که بدست تو است زنجیرم
 لاجرم هم جوان و هم پیرم
 راست رو خضم دوز چون تیرم
 چون کشاد من از کمان تو است

من شوی گاو کند نیام
 بیان خاندان همچون شونم
 با ملت سر و چون زاده ام
 چنان زیم که دران چوبس غر
 درم تو سابق چون ستانم
 جانم باشت تجارت
 که بدی بهر جانے عدد جهانم
 درین خانه هزاران مرده بیند
 پیشه بسته است اینجا نام
 یک کف خاک گوید استخوانم
 شوی تیران و تار عشق آید
 که چیم که زنده جاودانم

ازده ام که سر زخمی من ز زخمی زده ام
در تو بگویم که سر زخمی من ز زخمی زده ام
ازده ام که ز زخمی من ز زخمی زده ام
در تو بگویم که سر زخمی من ز زخمی زده ام
ازده ام که ز زخمی من ز زخمی زده ام
در تو بگویم که سر زخمی من ز زخمی زده ام
ازده ام که ز زخمی من ز زخمی زده ام
در تو بگویم که سر زخمی من ز زخمی زده ام

چو به تیر ز سر سد جان سوخته شمس افق و دیم
همه اسرار سخن را به نهایت برسانم

هله رفیقیم و گرانی ز جالت برویم
چون که تو ترا ندیده خوش باشد
دل خسته بتو دادیم و خیالت برویم
و آنم ابرو سه مانند بالالت برویم
ز شکر خانه مجموع خضالت برویم
ز آنکه ما این پروبال از پروبال برویم
هر چه داریم هم از عزه جلالالت برویم
هر کجا بروا اصلی بسوخته وصل آید

شمس تیر ز شلوخ دست اراز صبا
گر شمال است و صبا هم ز شمال برویم

ازین بند و زین دام زین بند و زین دام
با قبال جوان تو ازین بند و زین دام
قلب پیر و جوان ازین بند و زین دام
زین بند و زین دام زین بند و زین دام

ازده ام که ز زخمی من ز زخمی زده ام
در تو بگویم که سر زخمی من ز زخمی زده ام
ازده ام که ز زخمی من ز زخمی زده ام
در تو بگویم که سر زخمی من ز زخمی زده ام
ازده ام که ز زخمی من ز زخمی زده ام
در تو بگویم که سر زخمی من ز زخمی زده ام
ازده ام که ز زخمی من ز زخمی زده ام
در تو بگویم که سر زخمی من ز زخمی زده ام

دیوان کوی دم
ازین بند و زین دام زین بند و زین دام
با قبال جوان تو ازین بند و زین دام
قلب پیر و جوان ازین بند و زین دام
زین بند و زین دام زین بند و زین دام

باز ایامی که در حرم و در محراب
 و در پیشگاه و در پیشگاه
 و در پیشگاه و در پیشگاه
 و در پیشگاه و در پیشگاه

باز ایامی که در حرم و در محراب
 و در پیشگاه و در پیشگاه
 و در پیشگاه و در پیشگاه
 و در پیشگاه و در پیشگاه

باز ایامی که در حرم و در محراب
 و در پیشگاه و در پیشگاه
 و در پیشگاه و در پیشگاه
 و در پیشگاه و در پیشگاه

باز ایامی که در حرم و در محراب
 و در پیشگاه و در پیشگاه
 و در پیشگاه و در پیشگاه
 و در پیشگاه و در پیشگاه

دیو دلی از زلف تو ما شادانم
 یون پندیر دل افشانه ندانم
 دیو دلی از زلف تو ما شادانم
 یون پندیر دل افشانه ندانم
 دیو دلی از زلف تو ما شادانم
 یون پندیر دل افشانه ندانم

چکنم نام و نشا ترا چو ز تو کم نشود کس
 چو تویی شادی عیدم چه کو بخت سعیدک
 نه بدرم نه بدوزم نه بسازم نه بنوم
 چه کس آید آنرا که خریدار تو باشی
 چو مراد یور بودی طریقم یاد تو بود
 چو جبر تو در آیم بجز آج آب حیاتم
 بخدا یا ز سفیدم که بشا هست ای دم
 چو بسازیم چو عیدم چو بسوزیم چو عودم
 چو ز تو بزم نه بیا بدنه شش الحق والدین
 بفرز و زمه او بفکک جهد و بهاوم

امروزها خویش زیگانه ندانیم
 در عشق تو از عافیه و غل بریتیم
 در بلخ بجز عکس رخ دوست نبینم
 گفتند و پندام بے دانه نهانت
 مستیم بد آنسانکه ره خانه ندانیم
 جز حالت شوریده و دیوانه ندانیم
 در شلخ بجز حالت متبانه ندانیم
 بادام خوشیم اے پسر از دانه ندانیم

اگر یکدیگر بیاییم بیاییم
 من خطی بیایم کی خطی بیایم
 من خطی بیایم کی خطی بیایم
 من خطی بیایم کی خطی بیایم
 من خطی بیایم کی خطی بیایم
 من خطی بیایم کی خطی بیایم

خون است از مردم مردان شریف
بناستند که در میان شریف
بناستند که در میان شریف
بناستند که در میان شریف

رها کن تا که چون ماهی گدازان غش باشم
که تا چون منکاهم من مردان این خیرم

گر تو هستی بر آبی که ما ستانیم
یوسفانند که در بان ل پروردند
در بر انداختن قیمت خود در شکند
منت را با غم و اندیشه تدبیر چکار
هر که از صدر خبر دارد او در پلانت
من نخواهم که سخن گویم آمانائی
یکز نامم بهل ایجان که خوشانه خوش
بس کن ار چند بیان طرق ازار کان است

ما به ارکان بچه مشغول شویم ارکانیم

وقت آن شد که زنجیر تو دیوانه شویم
جان سپاریم و در گنگ چین جان بخشیم
ناشوریم و ازین جنب جهان نایم
بند را بر کسلیم از همه بیگانه شویم
خانه سوزیم و چو آتش سخن خانیم
که حریف لب آن ساغر و پیما شویم

ما چو افسانه دل بلبلیم
ما چو افسانه دل بلبلیم
ما چو افسانه دل بلبلیم
ما چو افسانه دل بلبلیم

دیوان مولوی ام

شاید از ناله کیم استن نشانه شویم
سختش کن که خوشانه میاید و دان
پایان این جویت ما کاشانه شویم

فی مقام الاستغاث

از سود و زیان و زیاده و زیاده
دکان خراب کرده و از کار خراب
فان که دهناده و در کس تو بق
بایتم تو زیاده و زیاده
بارد تو زیاده و زیاده
از سود و زیان و زیاده و زیاده
دکان خراب کرده و از کار خراب
فان که دهناده و در کس تو بق
بایتم تو زیاده و زیاده
بارد تو زیاده و زیاده

تعارف نامہ

اے روتن ترش کہ کالہ گرائنت پونخرا
 برقت و بگدشت سمرانہ آسمان
 در سے کہ عشق وافر اموش کس شود
 مالا ف میز نیم و تو انکار می کنی
 دعوے عشق و آنکہ ناموس تنگ نام
 آہن را بالی جذب رفیقان کشید خرا

بگد ز خمر کہ باز خریدار فارغیم
 کز ذوق عشق از سر و دستار فارغیم
 از سبب بی نیاز و ز تکرار فارغیم
 ز اقرار ہر دو عالم و ز انکار فارغیم
 مانگ را خریدہ از عار فارغیم
 ورنہ درین طریق ز کفار فارغیم

یا نورِ روسے مغھز تبریز شمس دین
از شمس چرخ گنبد دوارہ فارغیم

صورتگر و نقاشم هر خط تیرے سازم
صد نقش بر انگیزم بار و ج بر آمیزم
تو ساقی خماری یا دشمن هوشیاری
جهان ریخته شد با تو و آمیخته شد با تو
هر خون که در من روید یا خاک تو میگوید
در خانه آب و گل بے منت خراشید

رہے کہ ان بدست میں لپیٹو ختم آیت
 زناک کو سے تو ان ایماط ارکض
 زناکس و گلی ہوگ گلی ہوگ
 زناکس و گلی ہوگ گلی ہوگ

دیوان مولوی مسم

بودا با کیم
 شب شوم تر از گردن خال
 چو دریا سپهر است و عشقیا ز کیم
 بهمنیار شوم من بهمنیار شوم
 پیویر عشق مرا گفت من خطه که ناز شوم
 چو ناز را بگذاردی بهمنیار شوم
 من از بیایسته خود را بهمنیار شوم
 خموش

یزید از زمانه بگریزم
 جز خورشید بر اینکرم
 بر ساطع نشاء بگریزم
 مگر از پیش وین بگریزم
 جز خورشید بر اینکرم
 بالک خان یا بگریزم
 غم نبوده در جهان بگریزم
 ی آسوده در قفس بگریزم
 مگر خورشید در قفس بگریزم
 نه گرفتار زند و پر بگریزم
 گریخته کند فلک بام
 بر او دش رویم و بگریزم
 چون نداریم اینج بگریزم

بد آن قدرت که مار کشد و صفا
 پی فرعون سرکش از دهایم
 بهشت خون مروان بریزیم
 چون فرزند و قمر نزدیک دوریم
 بهر شب چون عصاره دهایم
 پی موسی عصاره دهایم
 تو این منکر که چون پشته دهایم
 بهر عشق و دل نهان آنکرم

چو ماهی وقت خاموشی خاموشیم
 بوقت گفت ماه بے غباریم

بجز عشق بجز عشق و گداز نداریم
 بجز مهر بجز عشق و گداز نداریم
 بیایید بیایید که ما دوست داریم
 که امر در همه روز خمیریم و شماریم
 چه خوردیم چه خوردیم که ما دوست داریم
 چه خوردیم چه خوردیم که ما دوست داریم
 چه خوردیم چه خوردیم که ما دوست داریم
 چه خوردیم چه خوردیم که ما دوست داریم

دیوان لوی دم
 چندی با هر که در آید
 پیش باقی است چندی
 است چندی با هر که در آید

بیخیم درین خاکستان مانده بجهیم
 بر اینج برین چرخ که ما مرد و حصاریم

هر که زنده ماند در قفس آن بگریزم
 هر که زنده ماند در قفس آن بگریزم
 هر که زنده ماند در قفس آن بگریزم
 هر که زنده ماند در قفس آن بگریزم

اصفهان

بیا بیا بیایان در شاهین شکر
بیا بیا بیایان در شاهین شکر
بیا بیا بیایان در شاهین شکر
بیا بیا بیایان در شاهین شکر

شکر که ناداشت و از زینب ختم تو
شمس حق این عشق تو تشنه بخت
جز نمکت نشکند شورش بتریز را
فخر زین در غمت شوره زان آیدیم

چونکه بجان آیدیم زو و بجان آیدیم
تیغ و کفن و برغل بهر همان آیدیم
چونکه بجان آیدیم زو و بجان آیدیم
تیغ و کفن و برغل بهر همان آیدیم

و گفت از زینب ختم تو
و گفت از زینب ختم تو
و گفت از زینب ختم تو
و گفت از زینب ختم تو

اندر دو کون جانا بیتو طرب یدم
گفتند سوز آتش باشد نصیب کا فر
من بروی چه دل بس گوش جانها
بر بنده ناگهانی کردی شاد رحمت
ایستای گزیده مانندت دو دیده
ز آن باده که عصیش اندر چرخ نیل
چندین بریز باده که ز خود شوم پیاه
ایش و اے قمر تو و گشتدوی تو
اے عشق بے تباهی آنمظر الهی
فولاد پار هائیم آهین رباست عشقت

دیدم لبه عجب چو تو عجب یدم
محروم ز آتش تو جز یواخت یدم
چندین سخن شنیدم اما و این یدم
جز لطف بحد تو آنرا سبب یدم
اندر محم نیاید و اندر عرب یدم
و ان شیشه که نظیرش اندر طلب یدم
کماند خودی و برتی غیر از لب یدم
اے مادر و پدر تو جز تو سبب یدم
هم پشت یسم نیاستیم محبت لب یدم
اصل همه طلب در تو طلب یدم

دیوان لوی دم
در چندین باره و اندک که زینب یدم
اے عشق مرا از آتش تو یدم
چون که زینب یدم
ایمان خود میداد من گم که یدم
تو مکره غازی از برتر یدم

ما که فر سعادت مذکوران داریم
ما که فر سعادت مذکوران داریم
ما که فر سعادت مذکوران داریم
ما که فر سعادت مذکوران داریم

15

و له نور العدم قدہ
من در کان ذوق تو زیندگارم
مخلص این دہ من کارس از این دہ
میراث پادشاه که در میدان این
نورم من نام و دم که از تو بیاورم
منم آن عاشق عشقت که
کیر آنک که

والمؤمنين الذين آمنوا بالله ورسوله

دست و پا و در آنمهر که جولان اریم
 سیاحت رخ تابنده ز بهمان اریم
 که کلفت شسته جوهر انسان اریم
 چه غم از زربود چون داز کان اریم
 چند لیلیقوبال آشفته یکستان اریم
 شمس تبریز نهشتا همه مرد است
 ما از آن قطب جهان حجت و بهمان اریم

نه آن بیره و لدارم که از دلداری گیریم
منم آن تختی که بامن ره گرد کار داد و
مثال تختی بخویشتم خلاف تختی ننیدیم
چو سنگم سود خوار امین بلبله کم سفر نام
نیایم بوس نشنوا فوجی بگریم ز بلبله
از آن از خود همی بگریم که من نمیکشیم
هزاران قرن میاید که این دولت پیش
نه آن خنجر بکف دارم که زینج را بگریزم
نه از تیشند زبون گردم نه از دستا بگریزم
نشانیم جز که انش را که از بخاری گیریم
چو غارم تنگ تار من یار غار بگریزم
بنویسم مشک تار می گرا تا تا بگریزم
سزد چون سر سبک خد گرا و دستا بگریزم
کجا یایم و گر بارش اگر این بار بگریزم

طایف و این سخن است که در کتابهای
 سرفرازان باطنی است که در کتابهای
 سخن که میاید و این سخن است که در کتابهای
 سخن که میاید و این سخن است که در کتابهای
 سخن که میاید و این سخن است که در کتابهای

که مستغفار بودم که در خای بودم
 ز انکار دست نشستم که بکند
 ز غم تو بکردن بودیم که بکند
 ز غم تو بکردن بودیم که بکند
 ز غم تو بکردن بودیم که بکند
 ز غم تو بکردن بودیم که بکند

اید ریخاکه شب مدینه از هم بریم	مجلس آفرینند و دالتنه و مخوریم
باطن با چو فکتابا بدمتنی است	گرچه روزی دونه نقیق و کار بشیریم
کوزدهاوان تو صور را دهر شربت	بچو کوزه همه هر لحظه می ایم و پریم
شربت از کوزه نروید بود از جادوگر	بچو کوزه را اصول مدوش بخیریم
از دهنده نظر از چه که نظر محجوب است	زانت محجوب ما غرق دهنده پریم
که ز تمیز جادات چون بخیریم	که در آتش گذارنده مثال شکریم
گرچه دل را ز نقاب جلالت نیست	منقل با گرم دوست چو آب جگریم
چون سلیمان اگر اقبال چند بر سر	همچو مور از پشه کش همه بته کرم
از کانی که فرستد بر ما آخویشد	قمر اندر قمر اندر قمر اندر قمریم
در سایه که فرستد بر ما آندریا	گهر اندر گهر اندر گهر اندر گهریم
زان بهار یکد خزانے بود در او	همه سر سبز و فزاینده چو سر و شجریم

دیوان مولوی روم

من تائب قدیم من یار توبه کردم
 بهر صلاح الدین راجح و مشیت را
 منکب نوش گوید ز اغیار توبه کردم
 و من کلامه راجح

جان چور و زاست و تن با چو شب با بیان
 واسطه روز و شب خویش مثال سحریم
 طرب این غزل زن کن یار توبه کردم
 از هر گلی بریدم و ز خار توبه کردم

ای که در میان تو بزند منم
 ای که در میان تو بزند منم
 ای که در میان تو بزند منم
 ای که در میان تو بزند منم
 ای که در میان تو بزند منم
 ای که در میان تو بزند منم

در قربانت فدا قدا یا کجا دیم
 همه میستم و خرامش فداست
 با قدامش بیارام و دایم
 همه کردی کشیم که مادا دایم

و من

از نامتو معل که ماست شایم
 از رشک غیرت که دیوار شایم
 روین که افکنم ز جان پاک درین
 یعنی که رشک طاعت با من فایم

برما بزن که ماز شعاعش منوریم
 در سوزمان چو سیرم یا هیچ نفسیم
 در امتحان ماکه مس قلب یا زیم
 با جمله ما خوشیم و لے با تو خوشتریم
 تو ترسی و لطیفه دماز تو ترتریم
 در ماکه در وفا سے تو چون مرم

نوریکه در زجا به و شکوه تافته است
 بس گرم و سهر و شدت زین ده چو
 چون شیشه فلک را ز آتش شد آت
 خوش خوش بیا و اصل خنثی را بزم ام
 ای مطرب آن ترانه سرباز گویدین
 اندر فکن ز باگ و ش خوش صدا

در این تو دیارک شو از سیر دیدما
 و نه تو دور با ش که ماست با تو دیم
 آتش هده سے نه ایم که فردا شود دیم

آندم که از مسیح تو میراث برده

در کوسه ما بدم که چو سرناسه مضطیم

گوش خود بر دم شش نای طریقی
 دل صد پاره خود را بنوازش داد
 همه را بزرنگی کن که درین فرا
 لاجرم از دم این باده لطیف
 مزه بخش که مایه مزه اعداد
 لاجرم مست و طربناک قوی

ساقیا ماز تر یا بزمین افتادیم
 دل رنجور طنبور نوایی دارد
 ساقیا زین همه بگذریده آن شمر
 دل بیا یافت ازین باده عجایب
 همه را غرق کن باز در بان این اعدا
 از درون شسته یاریم و بر دین بیدار

دیوان مولوی دم
 مانا ابد جوان و دلا را من
 اینجا در کسین شدت که
 فاقیت عجز و با هر چه
 چا و چو وید از دم ابدیم
 آدم تراش که تو دوستی شادیم

از غفلت بود وجود اندر اندیم
 شکل کف و پیر از شکل دیوان
 در غفلت ماندند در عشق مندم
 در غفلت ماندند در عشق مندم
 با چون غفلت کنیم که در نواختن

[illegible]

ز عشق این حرف بشنیدم خموشی راه نودو دیدم
بگو عشقا که من یاد دوست لا ادم نمیدارم

پایلیو تیزیم
فہمکات العالمیہ

از بت بخیر من خبری میرسد
شکر اندر شکر اندر شکر اندر شکر است
هر دم از گلشن او طر فکلی میگذرد
خیره از عشق تو ام که هوش هر نفس
آن یک ز روشم کاش میگرد
و آن گد که بر در آستانه او بنشسته
وز لب چون شکر و شکر میبرد
شکر می در و عنایت و دگر میبرد
هر زمان تازه گل از شاخ نرغی سدا
عاشق سوخته خیره سر میبرد
وین دگر مت که از و نظر میبرد
که در ار باز نشد بانگ دگر میبرد

دیوانی لکھی و م

و آن یکے بر سر آشاک سرک بنهادہ

کہ زخاکش صفت چنانور سے میری دم

بخورم لبشوق با ده چوبیاری خود رسیدم
ز انزل شمع بودم خوش و خوب شمع بودم
دو هزار شیخ حالی به هزار دل مریدند
که هر آنچه می شنیدم بدو چشم خود دیدم
بگزید ز انعم اکنون که گزیده را گزیدم
چو خود تو شمسین از دل جان میسر دهم

یاقده سیان اسلامیان من شیخ ابوبکر
سوفی دم زار اندن دم ملا بوم
ریند رفرم بر چو یاشن شین
چو انوشی زند چون بار پیر پور
حالی اردوغان آرزجا نگه دین
که قوم خیل برادر فرم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

نوشته کرد من شمس المصطفی
چهارشنبه بیستم شهریور سنه ۱۰۰۰
و اندکین فانی است
ایضا

آباغبان آباغبان بر من در لبه بکشا در این باغ را ناسیب و شفاورم

گفتی بیا انیس دین بنشین بر الوساوب

من پادشاه عالم که پیش کس الوزم

رو زها فکر من نیت همه شب منم که چرا غافل از احوال دل نویشتنم

از کجا آمده ام آمدنم بهر چه بود بکجا میروم آخر نمابے وطنم

مانده ام سخت عجب چه سبب خست یا چه بوده است مراد و این سخنم

جان که از عالم علویت یقین میلدنم رخت خود باز بر آرم که همنجا فلک

مرغ باغ ملکوتم نیم از عالم خاک دوسر روز قفس ساخته اندازیدم

ای خوش آرزو که پرواز کنم نایردو بایسد سر کوشش پروا بے نرغم

کیست در گوش که او میشنود آوازم یا کدام است سخن میکند در دهنم

کیست در دیده که از دیده بر وینکد یا چه چاست نگوی که منش پیرنم

تا تحقیق مرا منزل وره نهای یکدم آرام بگیرم نفس و دم نرغم

می وصلم بچنان تا در زندان ابد از سر عریده متنازه بزم و رشکم

من بخون تا دم اینجا که بخوبی بازوم آنکه آوردم را باز برد و وطنم

خوش شده ام خوش شده ام
خانه بسوزم بدم که با بیایان
خاک شدیم خاک شدیم
از بی تویم بجز در آن با بخت بزم
چون که در خاکت هست از نام

دیوان مولوی دم

ایمنی از ده تو هم و نیکو بیارم
پیش دیو جانم حرف خاک بود جانم
یاز هم زمین و طرف بیا بیا
عالم این خاک هو اگر کفر است و وفا
در دل کفر آمده ام تا که بیا بیا
آتش موزون جهانم تا که بیا بیا
شمن من بیا که بیا بیا
دست من بیا که بیا بیا
فلک دم هم تو هم بیا بیا
من بیا که بیا بیا
من بیا که بیا بیا

و مله الحسن

چون بایلم

چو بلبلم در بلوغ دل تنگست اگر چه
 چو گشته ام نزدیکند از ناکس دوری
 چو گانم دگر گشتن حیفت گز خاگر کم
 چو خوش عشق او شدم از خویش نری
 چو گانم دگر گشتن حیفت گز خاگر کم
 چو خوش عشق او شدم از خویش نری
 چو گانم دگر گشتن حیفت گز خاگر کم
 چو خوش عشق او شدم از خویش نری

باشم تبریزی اگر بخوای و همدستان شدم

چون شمس اندر شش جهته باید که انواری کنم

چه تدبیر مسلمانان که من در اینم
 نه شریقم نه عزیزم نه علویم نه سفلیم
 نه از پندم نه از چشیم نه از بلخار تقسیم
 نشاءم بے نشان باشد مکاتم الامکان
 دوئی را چون برون کردم و لایحی و کام
 اگر در عمر خویش روزی بی تو بر آوردم
 نه ترسانه یهودم من نه گبر و نه مسلم
 نه زار کان طبعیم نه از افلاک و انجم
 نه از ملک عراقیم نه از خاک شام
 نه تن شاد جان با که من خود جاجانم
 یکی بدیم یکی جویم یکی دهم یکی خوانم
 از آن روز و از آن ساعت پشیمانم پشیمانم

الا سئ شمس تبریزی چنان مستم درین عالم

که جز مستی و سرمستی دگر چیزه نیستد انجم

باز در اسرار روم جانب دلاروم لغو بیل شوم در گل و گلزاروم

این باریکی است عشقی چیده ای
 از چای طبع مختلف بر کبکبایم
 این باریکی است عشقی چیده ای
 از چای طبع مختلف بر کبکبایم
 این باریکی است عشقی چیده ای
 از چای طبع مختلف بر کبکبایم
 این باریکی است عشقی چیده ای
 از چای طبع مختلف بر کبکبایم

بچه‌های گریه‌گر و گریه‌های بی‌خواب
 بچه‌های گریه‌گر و گریه‌های بی‌خواب
 بچه‌های گریه‌گر و گریه‌های بی‌خواب
 بچه‌های گریه‌گر و گریه‌های بی‌خواب

مانند طفل اندر شکم تن در تنم حق
 در خرقه تن پاره با بوم بوسه در کارنا
 باز ابدان رصوم مشهور و ز آورده ام
 هم در و چار ان منم هم منم چنان منم
 برداشتم گرو فغان منست هرگز ایگدا
 از آب آتش نیتیم و ز یاد منم نیتیم
 یکبار و یاد می من بار بار یاد ام
 وز دست خود نچرخه را بر این بیده ام
 با کافران در تبکد پیش بنا خپیده ام
 هم ابرو هم باران منم دریا غما باریده ام
 در باغ و لبنان بقا گلها فراوان چیده ام
 خاک منقش نیتیم من بر همه خندیده ام

من شمس تبریزی نیم من نور پاکم سپهر
 ز نهار اگر بپنی مرا با کس گلو من دیده ام

برده آن باده و دین من که من نوش نوشتم
 ز من ایستادان نفی روگردان
 قدح بود بدتم بگندم شکستم
 نوازان شیشه پرستی که ز شیشه است شکر
 بخور ایدل می جا و نجیب این فارغ
 دل من منت بیالاتن من باندیریتی
 بدو آقام عالم قدح ز فتن بدستم
 دل من شکن اگر نه قوح و شیشه شکستم
 کف صد پای بر نه من زان شیشه شکستم
 می من نیست ز شیشه ز چهره و شیشه پرستم
 که سر غصه بریدم ز غم و غصه برستم
 من بیچاره کجا می نه بیالانه به پستم

در آئی دیو ماماد و اهر در دیم
 دل آرزو خوار خوار و گلستان
 دل آرزو خوار خوار و گلستان
 دل آرزو خوار خوار و گلستان

دیوان مولوی هم
 بر آرد دست که باده شیار بر آرد در دیم
 بیار نقل که ما نقل غوره از دیم غلام
 بیار باده اهر که زاده دیم ز دیم غلام
 بکن سلام که بکن سلام از دیم غلام
 بپرس گم که بپرس گم از دیم غلام
 جواب گوید از دیم که بپرس گم از دیم غلام
 که بپرس گم از دیم که بپرس گم از دیم غلام

[illegible]

بیاراشک و چومشتاق گرد این نشان

کہ روئے ماہ نہ عیشیم تا دین گر دیم

ام شفقہ نگویم کہ دیوانہ شدہ ہستیم

معذوری بسیار اگر جام شکستیم

صد بار کثرت و صد بار شکر

ماہم کہ جاوید بخور ویم و شستیم

انگشت زنان جمله که از پر ۵۰۰ پیچیم

از دست شدیم بین پاچه زدیم

ما کا فر عشیقہ کرا میں بت نہ پرستیم

ما بوالعجب اینم نه بالا و نه پستیم

مستقیم بد افسانکه ندانیم که هستیم

رہنہ گوشت

از اوّل امروز چو آشفته و مستم

آن پادہ کہ داوی تو داین عقل کما را

امروز سر زلف تو مثانه گرفتیم

رندان خرابات بخور وند و خفتند
بند

وقتت که خوابان همه از پیرو درآ

نودست بندہ برگ کا خواجہ جلیکھا

هر چند پرستیدن بت مایه کفر است

الابہہ کنج آمدولیتی ہمی رنج

ماموش کہتا ہستی اوکر و تھئے

جز قصه شمس الحق

از ماه مکرّم که خورشید پرستیم

سیران بلائیم کس نیست چنین عاشق بیچاره را

مادره عشق تو

و
 نیتیم نیت شکر و حمد و ثناء
 و غلام رسول و خاتم النبیین
 و بزرگوار از عمارت حسن و حیات
 و پور رسول و خاتم بطریق
 و نبیان اندو و پرسم

ماتنی آنکه هر نغایند به
سختی آنیک بگردد و شایسته
آن جباران قدر است که بیک
و له ایچک

ببیند و در آن من با ایچک
ببیند و در آن من با ایچک
ببیند و در آن من با ایچک
ببیند و در آن من با ایچک

نه شب طلوع سازم ز اشتهاب گویم
من اگر خرابم تنم سخن صواب گویم
تور و امین که با تو ز پس نقاب گویم
چو ز لطف شیشه کرد و قبح و زین
بسر شکسار غوانی صفت سحاب گویم
بشکایت اندر ایم غم و اضطراب گویم
بر خار جی چیکونه غم بو تراب گویم
چو خطیب خطبه خواند من انخطاب گویم

چون آفتاب ز ادم بخد که کیقبابم
من اگر چه سبب پستم ز درخت این بلابم
بخشای نقاب رخ که رخ تو هست رخ
چو دولت ز سنگ باشد بنهم کلنجایب
ز عذار ز عفرانی کرد و فلا که گویم
اگرم خود پر سد دل من ز شکر ترسد
بر رافضی چیکونه زنی قحافه لافم
پور باب از دنیا لم چو کما چو زور و فم

دیوان مولوی

کلمه در طبعم که زنی در دهنم
تلخ کنی تلخ شوم لطف کنی لطف شوم
اصل تو خوش است ای صمیم شکست تو
هر چه نهالی پرسم آینه در گفت تو
تو بخت سر و چین من بخت سیاه تو

زبان خموش کردم که کیاب ارم
دل تو بسوزد و ارم ز دل کیاب گویم
من اگر مت و اگر هو شیارم
بخیال رخ آن جان جهان
بند صورت آنم که از و
من و بیکار شدن این عجبت
بند چشم خوش آن یارم
از خود و جان جهان بیزارم
روز و شب کل و کلزارم
کانه رین دایره چون پرکارم

دیده ام از قون
دیده ام از قون
دیده ام از قون
دیده ام از قون
دیده ام از قون
دیده ام از قون
دیده ام از قون
دیده ام از قون

این پیغام که دل خال خالند
 امروزم را بیدار بیدارند
 بیا پیغام که خود از یادند
 دایم و ز پیغام که در از یادند
 ماند ترا و بگفت زار گیسوار

سینه ایضا

لطف صلاح دل و دین تافت سیل دل من
 شمع دلست او بجهان من کیم اورا کسم

تا عاشق آن یارم بیکارم و باکارم
 مانند مهریم با ماه فلک خشم
 جز خون ل عاشق آن شیرینا شد
 بیمارم و میدانی چون فاخته میخوانی
 اقرار کن خواهی من با تو میگویم
 من مرده نمیشویم من خاکی خام

اے منکر محمد می نفس الحق تبریزی

ز اقرار چو تو کوری بیزارم بیزارم

ای با من پنهان ز من از دل میکشم
 هر جا که بینم حاضری از دور و ناظر
 که همچو باز آتشبار دست تو سر میزنم
 گر غایبی هر دم چرا آسیت دل من
 دوری زنن لیک از دلم و پیش رویت

تو کعبه هر جا روم نقد مقامت میکشم
 شب خانه روشن میشو چون یاد نامت
 که چون کیو تنه پر زنان آهنگ با میکشم
 در حاضری من چرا و رسیدن دانت میکشم
 زانرو زن و زبده همچون مهر پیا میکشم

دیوان مولوی دم

بیا تا به پیغام و باز از یادند
 بیا تا به پیغام و باز از یادند
 بیا تا به پیغام و باز از یادند
 بیا تا به پیغام و باز از یادند

بیا تا به پیغام و باز از یادند
 بیا تا به پیغام و باز از یادند
 بیا تا به پیغام و باز از یادند
 بیا تا به پیغام و باز از یادند

چنانچه نودن نوزفات بر سر دم
 بچانودن خود زینجالت با نودم
 بچانودن خود زینجالت با نودم
 بچانودن خود زینجالت با نودم
 بچانودن خود زینجالت با نودم

ایضا مسک
 بیاید بیاید بکند از بکند
 بر خط اقبال چو سپهر بکند
 بیاید که امروزی اقبال
 چو غنای تو آید زینجالت
 بیاید که امروزی اقبال

مستم و آن بوا د غرقم لے از جوا و
 از لعل او وزر و او و گلشگر پرور و دم
 در جام می آویختم اندیشه را خون بختم
 بیا رخودا میختم با او درون چهره ام
 در جسم من جان دگر در جان جانان دگر
 با آن من آن دگر زیر آیان بچه برده ام

مکن اید دست فریم سر سودا تو دارم
 بمن خسته نظر کن که متناسے تو دارم
 ز تو سرست خام خبر از خوشی تو دارم
 سر خود نیز بخارم که تقاضا تو دارم
 دل من روشن و مقلان چه شد با تو بگویم
 که دین آئینه دل رخ زیبا تو دارم
 مکن اید دست ملاست بگر و زرقیا
 همه موهج هم جو شوم سر دریا تو دارم
 مشوق قول طلیان که نشکر زاهد صفا
 بشکر دار و کس کن چه که صفر تو دارم
 بر در بیان تو آیم نهد بار و براند
 جهرش نیست پنهان چو غماشا تو دارم

بله زین پس خرو شوم نه کنم فتنه بخوشم
 بدلم حکم که دار و دل گویاے تو دارم
 منم آن نیازمند که بتو نیاز دارم
 اگر از تو باز دارم که چشم باز دارم
 تویی آفتاب چشم بچال تست روشن
 غم چو نونا زینبی بهر از ناز دارم

دیوان مولوی و م
 آن یار وفادار نکو کار بگویم
 چو از تویش بر خیم زویش بگویم
 یکجایان چنانده شمار بگویم
 دین غم چو زاریم و داند نام بگویم
 و کار کارنداریم ازین کار بگویم
 چو بایسته سر دایم چو دوران بگویم
 بر آن نادره تو زین غم و از ناله افغان
 چو دولا بگویم و از ناله افغان
 چو از ناله ناله شکوت و گنای بگویم

وله رحمه الله
 هو ایست در سر من که سر بشارم
 من این هو ایست در سر من که سر بشارم

مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم

چشمه ام که بگفتن نمانم
چشمه ام که بگفتن نمانم
چشمه ام که بگفتن نمانم
چشمه ام که بگفتن نمانم
چشمه ام که بگفتن نمانم
چشمه ام که بگفتن نمانم
چشمه ام که بگفتن نمانم
چشمه ام که بگفتن نمانم
چشمه ام که بگفتن نمانم
چشمه ام که بگفتن نمانم

ایدل و دلدار چونت یافتم
ایدل و دلدار چونت یافتم
ایدل و دلدار چونت یافتم
ایدل و دلدار چونت یافتم
ایدل و دلدار چونت یافتم
ایدل و دلدار چونت یافتم
ایدل و دلدار چونت یافتم
ایدل و دلدار چونت یافتم
ایدل و دلدار چونت یافتم
ایدل و دلدار چونت یافتم

شمس تبریزی توئی خورشید جان

در پنهان انوار چونت یافتم

چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم
چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم
چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم
چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم
چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم
چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم
چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم
چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم
چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم
چو کیسه ساغر مردی زخم بار بارم

مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم
مکن از آن که بکنم کز عشق بکنم

ن کیم شوگر کس کیندن
ن پاسک فاندیکیشدن
عانه صبح آفریدن
عانه شب آفریدن
عانه آب و گل پزیدن
ن لخت کارخانه بودم
ن دلم بزم نوشیدن
ن بگو زبان مغان

ومن کلامه

درویش بدلق اندر واند نفس گهر
اوتنگ چرادار واز در بدر قناد
مست آمد دوش آمده افکنده کرد
اگر بنده امستی اواز کمر افاد
گفتم که دلایر چه می بر کف جابری
کافا چنین تفتی وقتت را قناد
بالبل بستانی همدست شدن دنی
باطوطی روحانی اندر شکر افاد
من بیدل و دل داده در راه نوا قناد
وا الله که نمیدانم جا و گزافاد
گر جام نوش گفتم والله صفا مسم
مستم مهمل از دشم اندر خطر افاد

یار نشوید یار بین دل نشوید یار بین
دیسپه سرور و ان چشمه و گلزار بین
برهت و غافل میانش در ره نقل بین

این قاعده نوزاده و نیرسم نوا قناد است
شیشه شکنی کردن در شیشه گرافادون

دیوان مولوی دم

عشق است در آسمان پریدن
صد پیرده بهر نفس دیدن
اول نفس از نفس گستن
آخر قدم از قدم بریدن
نا دیده گرفت این جهان را
مرویده خویش را نه دیدن
گفتم که دلا مبارکت باد
در حلقه عاشقان رسیدن
ز آنسو نظر نظاره کردن
در کوچه سینها دویدن
ایجان ز کجا رسیدت ایندم
ایدل ز کجاست این طپیدن

چیکیشی سخن قشاش ز فتن مجار بین
جمله تجار ابل و دل زاریا
همه این کار و ان جان غافل بین
همه این کار و ان جان غافل بین
همه این کار و ان جان غافل بین
همه این کار و ان جان غافل بین
همه این کار و ان جان غافل بین
همه این کار و ان جان غافل بین

عشق کزین است که در دست چوین عشق
عشق کزین است که در دست چوین عشق
عشق کزین است که در دست چوین عشق
عشق کزین است که در دست چوین عشق
عشق کزین است که در دست چوین عشق
عشق کزین است که در دست چوین عشق
عشق کزین است که در دست چوین عشق
عشق کزین است که در دست چوین عشق

خداوند جانکاهی و کنی باطل
 و اول من دل من من من
 خداوند جانکاهی و کنی باطل
 و اول من دل من من من
 خداوند جانکاهی و کنی باطل
 و اول من دل من من من

گوهر پیشش بنه تا کدت میزد
 کهنه ده و نوستان دانه انبارین

این سخن در شمار هم سخن ده سپار
 پس تو ز هر جزو خویش نکته و گفتار بپار

چون بجا تو میتانی چون شکست مرد
 با تو ز جهان شیرین شیرین است مرد

بر در این طبق را ز اخیل حق را

باغنت و آب جیوان گرا در است مرد

زین سر نشان مردن انشا ندان

ز انسر که نمیرد گر زین مهر است مرد

بگد از جسم و جان شور قضا انجها

مگر یز اگر چه حلالی شور و شر است مرد

از جان چو اگر بزم جانت چاشنیر

از کان چو اگر بزم کان ز راست مرد

چون زین نفس برستی در گشتش نشستی

چون این حدف شکستی چون گوهر است مرد

چون حق ترا بخواند سو خودش کشاند

چون جنت است فتن چون کونرا

مرگ آینه است و جنبش را آینه بود

آینه با تو گوید خوش منظر است مرد

گر مومنی و شیرین هم مومن است

ور کافر سی و تلخی هم کافر است مرد

خامش که خوش بیانی چون خضر جادو

کز آب ز تیکانی کور و کراست مرد

دیوان مولوی و م
 دیوان حکمت حق چهره خادول
 دیوان حکمت حق چهره خادول
 دیوان حکمت حق چهره خادول

در طلب منت بایم تقاضا دل من
 کاش بود ز زبان وادمانا دل من
 کاش بود ز زبان وادمانا دل من
 کاش بود ز زبان وادمانا دل من

میرزا کاظمی کی ہندوستان کا
میرزا کاظمی کی ہندوستان کا
میرزا کاظمی کی ہندوستان کا
میرزا کاظمی کی ہندوستان کا
میرزا کاظمی کی ہندوستان کا
میرزا کاظمی کی ہندوستان کا
میرزا کاظمی کی ہندوستان کا
میرزا کاظمی کی ہندوستان کا
میرزا کاظمی کی ہندوستان کا
میرزا کاظمی کی ہندوستان کا

وین مس مارا پیر کپیا کن
تا کے دوستان آخر وفا کن
این در دمارا جانا دو اکن
این ماجرا ایکدم رہا کن
این مروی را اکنون واکن
در ظلمت شب چون سخا کن
اے ہفت دریا گوہر عطا کن
اے شمع مشان دسمرو پوتا
بگریست بر ماہر سنگا را
اے چشم کردہ دیدار بردہ
احسان و مراد بسیار کردی
اے خوب مذہب گاماہ کوکب

من لب بہنم در غم نشستم
بکشا می دہتم قصد لقا کن

آئینہ صبح را تر چہ شبانہ کن
جام جہان نمائی شود ز دو جہا گمراہ کن
شست دلم بدست کن جان مرا نشانہ کن
جیلہ کن داز و سجود و شہنشاہ کن
ز اشقری کہم نگریا ہمگان فسانہ کن
اسپ کرین فرو ز رخ جانب دہانہ کن
آسمیات عشق در گردانہ کن
اے پدر نشاط نو در رگ جان بارہ کن
اے خردم شکار تو تیز زون شعرا تو
گر عس خرد ترا منع کن ازین وش
در منکست کاشقران دور ز نذر کرہ
ایک ز لعلبا ختران مات و پیا گنہ کن

دیوان مولوی م
پیشانی ت قبکہ در غم نشستم
کبر است انجمن این باندہ
منع غم ظلمت را حاج این باندہ
بست زبان برد و رطوبت دہانہ
جان بکین بجا بس کوہن این
وین بدلیج افکارہ

زندہ شد از و بام وین
سنگہ تنقہ اشب وین
سنگہ بدوم کامیت وین
وین بدلیج افکارہ

دار السلام مارا در السلام گردان
دار السلام مارا در السلام گردان
از فضل خجسته باده گرامی
از فضل خجسته باده گرامی

و منب

صد گشتش زوم بلیان دارا شوی
صد گشتش زوم بلیان دارا شوی
گفتار تو چون باد بهار آمد به باغ
گفتار تو چون باد بهار آمد به باغ
کاه حمله کرد و همه جزا نشنودن
کاه حمله کرد و همه جزا نشنودن
بهر گرا ز قتل و کشتن چو طلیعت
بهر گرا ز قتل و کشتن چو طلیعت

دیوان مولوی ام

دینکد گران جام دفا را برودن
دینکد گران جام دفا را برودن
آورد تصفیر تو بینیم و فریفته است
آورد تصفیر تو بینیم و فریفته است
این بهرید هار از گره از ناله گشودن
این بهرید هار از گره از ناله گشودن
تا چند دیرین بر اینان باشد آینه
تا چند دیرین بر اینان باشد آینه
چاهان لب لب مدله وقت نمودن
چاهان لب لب مدله وقت نمودن

اسکلتین رو تو نودی این فارغ
اسکلتین رو تو نودی این فارغ

گفتم بخدا اگر تو بروی
گفتم بخدا اگر تو بروی
آخر تو بشی رحی ز کنی
آخر تو بشی رحی ز کنی
رحی نکت چشم خوش تو
رحی نکت چشم خوش تو
گفتا چکنم چون ریخت قضا
گفتا چکنم چون ریخت قضا
میریم و جز خون می بود
میریم و جز خون می بود
عودی نشود مقبول خدا
عودی نشود مقبول خدا
من عشقم و چون یزیم ز تو خون
من عشقم و چون یزیم ز تو خون
این گفت و بشد چون با صبا
این گفت و بشد چون با صبا
گفتم چه شود گر لطف کنی
گفتم چه شود گر لطف کنی
گفتا که خوش کاین تنی فلک
گفتا که خوش کاین تنی فلک

خامش که اگر خامش کنی

در پیشه فتد این آوین

اخیخت مارا مردام گردان
اخیخت مارا مردام گردان
و آنکه مدام در ده مارا مدام گردان
و آنکه مدام در ده مارا مدام گردان
چون تو خا نهادی هم خود تمام گردان
چون تو خا نهادی هم خود تمام گردان

چون آید بر این تو نشود زبون
چون آید بر این تو نشود زبون
بسی تا خوش شود در آن تو نشود زبون
بسی تا خوش شود در آن تو نشود زبون
بسی تا نشد گوید که مراد است
بسی تا نشد گوید که مراد است
گردان او مدام در ده تمام زبون
گردان او مدام در ده تمام زبون

چون خنده سنا قیامت فتح گشتند
 بیفت چو پیرین بر این جنت کسان
 بیاں سپید شاد و دل تابان
 پیرین ز دست خدایت خاست
 ساقی ادبی شام گریختند بر این
 روح بود عجب اورج بود عجب

گویم کان لطف تو گوینده خود را تو بگو
 گویند تازه شوی چید و انداز نه شوی
 گویم آوازه و دالایق هر سنج و غنا
 نیست مرا جز تو دو آ تو دو آ دل من

میدوی هر شاخ و شجر هست گواه دل او
 هر دو چو زرا شک چو در هست گواه دل من

من طرب خم زهره زند تو کس
 عشق چو مست و خوش شو و چو کس
 آه که روز دیر شد آه کلف تیر شد
 یار برفت و ماند دل شب بیدار آب گل

ناز مرا بجان کشد بر رخ من نشان کشد
 من سر خود گرفته ام من وجود گرفته ام
 تا که صبح دم زند شمس فلک علم زند
 باز شود دکان دل یا کند جز و گل

ساقی جان خوبرو شرح دهد بسو بسو
 ساقی گل من نیلوفر من
 گشته است روان در چو کافور
 آب حیوان از کوزه من

ایست که غم فلک و غم
 ایست که غم فلک و غم
 ایست که غم فلک و غم
 ایست که غم فلک و غم

دیوان مولوی دم

ایضاً

تازه شاد ز بان و بر من
 مثل گل من نیلوفر من
 گشته است روان در چو کافور
 آب حیوان از کوزه من

ایست که غم فلک و غم
 ایست که غم فلک و غم
 ایست که غم فلک و غم
 ایست که غم فلک و غم

بہارِ جوان کہ نہ از نظر خارستان
نہ از دامنِ گلستان
بہارِ جوان کہ نہ از نظر خارستان
نہ از دامنِ گلستان
بہارِ جوان کہ نہ از نظر خارستان
نہ از دامنِ گلستان

و آنکس کہ منم یا پستہ او
با دہ خورم و رز آئکہ خورم
پستان و فاکے کہ وسیہ
از من دو جهان صد بہ بخور
وز دار فلک قلعه بند
بر بند و بان غمناز مشو
غناز و لیت آن گو ہر من

بہارِ جوان کہ نہ از نظر خارستان
نہ از دامنِ گلستان
بہارِ جوان کہ نہ از نظر خارستان
نہ از دامنِ گلستان
بہارِ جوان کہ نہ از نظر خارستان
نہ از دامنِ گلستان

صنما چشم شوخت کہ بچشم اشارتے کن
دل و جان شہید عشقت بدرون کو قرار
تو چو یوسف رسیدہ ہمہ مہر کف برید
و اگر قدم فشردی بجفا و نذر کردی
تو گو کہ زین شمارم ز شمار چہ سود دام
رخ چو زعفران از چو گل و چولالہ گردان
چو غلام تست دولت کشد ز امر تو سر

دیوانِ مہرِ مہر
باضیہ حسن یا حبیب
باضیہ حسن یا حبیب
باضیہ حسن یا حبیب
باضیہ حسن یا حبیب
باضیہ حسن یا حبیب

باضیہ حسن یا حبیب
باضیہ حسن یا حبیب
باضیہ حسن یا حبیب
باضیہ حسن یا حبیب
باضیہ حسن یا حبیب
باضیہ حسن یا حبیب

پیشتر عشق در بندگی بجا
 دران کز عشق خدا غلام سلیمان
 سبکست و غل سلیمان کعبه
 سراسر آفتاب نشانی که بر کعبه
 پیاپی نیکو از زلف کعبه
 کعبه کعبه بودا در بی جا بود

ویند محمد المده
 چای سنگ شوی اسکور کور
 چای سحر مجنون را شتوان
 چای سحر مجنون را شتوان
 چای سحر مجنون را شتوان

ای چاک من چو یک سبب چایجان
 ای چاک خندانم من شوی تزلو ام
 من مرو خندیدارم من میل شکر دارم
 بر نام و نشان اور فتم بدکان او
 هر چند که عیاری پر جبهه و طاری
 از بهر دل مارا در رقص دریا را
 اے پیشتر و خوبان ایشاخ گل خندان

دیوان مولوی روم

من بنده ویرن مفرش میوزم من خوش خوش
 میر قصم در آتش مانند سپند اے جان

دلا تو شهید منه در دهان رنجوران
 اگر چار ز رک کردن یه بنده نزدیکت
 درون خویش سپرد از برون تا نایند
 اگر چه گم شدی از خویش و از بهان
 اگر تو ماه وصال نشان بده از فصل
 ز ساعه و بر سیمین و چهره حوران

سپهر از پاره نیت با ستوران
 دین در پاره کنشی و چه غنچه
 دین حضرت پوزو کجا چه دوران
 عدم دیر است این عالم یک کشت
 سلیمانیت لعل غفلان چون دوران
 ز خوش و دهر آمد کف بهر

دین بولشش بگو کشتن دوران
 دین بولشش بگو کشتن دوران
 دین بولشش بگو کشتن دوران
 دین بولشش بگو کشتن دوران
 دین بولشش بگو کشتن دوران
 دین بولشش بگو کشتن دوران

پایه کار دارم و هیچ خدایان
پایه کار دارم و هیچ خدایان
پایه کار دارم و هیچ خدایان
پایه کار دارم و هیچ خدایان

که میر و عشق روست همگی قرارستان
که میر و عشق روست همگی قرارستان
که میر و عشق روست همگی قرارستان
که میر و عشق روست همگی قرارستان

بخنه بماند و جانے که تو بے بدل بانی
بخنه بماند و جانے که تو بے بدل بانی

من از که پاک دارم خاصه که یاربان
من از که پاک دارم خاصه که یاربان

کسیک لب بام کان جوهر آویزان
کسیک لب بام کان جوهر آویزان

در طوایف جهان چنان حکم بر
 زندهین نه پاییز و آن کس که
 در وقت طلوع خورشید غصه
 بزمیکند و حق شناسند غصه
 اندازند و آن را بیک
 فرعون و اجوان و شیطان
 در گردن او روزی بگردد

و که نورالهدی فرمود
 باز آمد استنین قشبان
 حزن پیشین جان و عقل و ایمان
 غارت حسن صد هزار خانه

چون بکوره گذری شش بزمی نگر
 ز در آتش چو بخندید ترا میگوید
 گر تو میراجلی از اجل آموز کنون
 ورتو عین صفتی خواهد در آموزا
 و در می مدرسه احمدی دید
 ای منم اگر ت شق قمر باو نیست
 تا در آتش تو بینی زجر خندیدن
 گر نه قلبی بجا وقت طر خندیدن
 بر شش عاریت و تلج و کمر خندیدن
 در غم شهوت بر ماده و در خندیدن
 روح حلاست برین فضل و هنر خندیدن
 پایدت بر خود و بر شمس و قمر خندیدن

همچو خنجر نو نهان خنده کن همچو نبات
 وقت اشکوفه بیالاسی شجر خندیدن

دیوان مولوی روم

ویران کن صد هزاره و کان
 شورنده صد هزاره و کان
 تیران کن صد هزاره و کان
 آن دیار عقل و آفت عقل
 آن مونس جان و دشمن جان
 او عقل بسبک کجا باید

با من صنم دل یکد که کن
 مجنون شده ام از بهر خدا
 سی پاره بکف در چله شد
 مجهول مرد با غول مرو
 ای طربل ز آن خنده خوش
 اے زهره و منه زان شعله رو
 گر سر منم آنکه گله کن
 زان زلف خوشت یکسکه کن
 سی پاره منم ترک چل کن
 ز نهار سفر با قافله کن
 این مغز مرا پر مشغله کن
 دو چشم مرا و دو مشغله کن

او جان خیس که پدیدد
 جان فواید پوچر غمان
 گفتا ویران مقام آن کجاست
 ویرانه است این مسلمان
 ویرانه نموده ویران رو
 ویرانه بگویم ویران

ویرانه

دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید

معمور نشود بعد از سلطان
ویرانه زنت چون تو رفتی
اندر پس می مباحش پنهان
جیلت کمن و گم که رفتی
تا زنده شوی بروح انسان
چون مرده ساز خوشی
آن گفت تو بست عین قرآ
گفتی که تو در میان نباشی
اگر دهن حق بود یقین آن
کار یکدیگر کنی تو در میان

باقی غزل بسره گویم
نتوان گفتن پیش خا مان

سیر می شود ز تو نیست جز این گناه من
سیر و بلول شد من خست و شکست
تشنه تراست هر زمان با آبی خا من
در شکست کوزه را پاره کنی شکست
جانب بجز میر و دم پاک کنی راه من
چند شود فلک سیر از غم و دوداه من
چند نبال دین لبم پیش خیال شاه من
غرقه نگر موج او خانه و خالاه من
چند بزار دین دلم و دل خراب من
جانب بجز میر و دم صفا میر
آب حیات موج زد و دوش من خا مان
یوسف من فتادی ایچو قمر بجا من

دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید
دل من در آید و در آید و در آید

کار کنم که بهتر از کار تو باشم
کار کنم که بهتر از کار تو باشم
کار کنم که بهتر از کار تو باشم
کار کنم که بهتر از کار تو باشم
کار کنم که بهتر از کار تو باشم
کار کنم که بهتر از کار تو باشم
کار کنم که بهتر از کار تو باشم
کار کنم که بهتر از کار تو باشم
کار کنم که بهتر از کار تو باشم
کار کنم که بهتر از کار تو باشم

بیاغاشقان شمعین خورشیدی زین
 بیاغاشقان شمعین خورشیدی زین
 بیاغاشقان شمعین خورشیدی زین
 بیاغاشقان شمعین خورشیدی زین

بیاغشتان شمعین در
آتش کیمیت عاشق یکدیگر
دور از آتش یاد پیوسته بر سر
آتش که نیستش آتش جبین

سر خوش دیده باده بی غارین

دروم اتوں کیسے میری نگاہیں

دروم اتوں کی بیکہ میر من نکار من
آن دراز شد
مروثیا من

چهارم چندی که در اول اردیبهشت
شده است سر کمال الدین

چراغ میچند نور دل و دهن هاست
شده است سر بر کمال دیگران
چرا که در یکا نگه جان است
دیوان مولوی دوم

چو که در یکا نگه جان تر است این کن
 نوا هم بد آن ندگان است این کن
 نویر طغیان ز صورت نهان
 در پیکرهایش زین در

در پیمایش غمزه های گنج نشین
چون در گشت نشین

[illegible]

ہفت س کا مدی در عرم امان
 یقین شو عشرت جاودان
 و گلستان کن خمر چار خوان
 از یک در کن ہمیک دست نگار
 بگفت بویار و

وگلستان کن خمر چوارخوان
بکرت بویار و سہار دیوے طیار
صحی است سنے
دستارت بخت
کے زرد دام نواز
کے بکودام تو اہل گلا

کے لئے اور دام تو ہم کلین دنیا میں
 بھی لودام تو ہم کلین دنیا میں
 ذلت ہے تمہارے لئے
 کجی است سید و شاهی است
 دنیا کے لئے

وہاں پر ایک نیا سینہ
 اور ایک نیا سینہ
 اور ایک نیا سینہ
 اور ایک نیا سینہ

می چون خوری بگویمی به سرتی پیدی
از سفید گوهر و بهر شکار را گوشت
مطلع این غزل شتر بود از

زاشتگر کو تہی مجھ سے شہ
تو حریف من شدہ سید لکھن
ہمدردہ چون گہرا زلفا فتاب
دل

فصل پنجم در بیان کیفیت سفر
و چگونگی آن و بیان چگونگی سفر

گفتند که این کینه ها را از دل بیرون کن
گفتند که این کینه ها را از دل بیرون کن

چو بوسنان کند و مدینه یاران
در گشت تو دنیا ناز و دوزخ

سید محمد بن علی بن ابی طالب علیه السلام

دیوان مولوی دم

یہاں کے لوگوں نے یہاں
اس کی سیف و شمشیر کی
تاریخیں لکھیں

بسم الله الرحمن الرحيم

کے نو روز و ام خواہم تو ریشہ از سر
دہانے است بیجا

وہابیوں کی بنیاد پر

در گوش تو یک عالم با یک گوش
باز و در دوزخ و بهشت
جای که هست هرگز نشنیدی

الکبریا و العزیز

شاهنما سر سبز در قاصد آباد
اسمن مئی کن اسمن سبز درون
با همت سبز درون بر دکان
پیرا چاند و پیشین بر دکان

ایضا من

یادیم منت گنم قدس در گداز
مست که گیت کیان بفرست
توقی آدمی بفرست
نظر کسی که بفرست
نظر کسی که بفرست
نظر کسی که بفرست

ومن

بیا بوسه بچند است از آن لعل شبنم
چو آن بوسه پاکست اندر خو خاکست
مرا بچرخ گفت که کامی ز رفت
پس بوسه گل را که فرو بختدل را
غلط که همه شاهید چو خورشید و چو ماه
در آیمه آفاق که روز کن شادوم

در گفت فرو بند و کنار وزن دل

ز به بوسه نیاید مگر از ره روزن

ذکر فردا نیاید باشد نیاید را اگر روزن
ایدل این حدیث و طریقتی را روزن
گر ترا باور نیاید سنگ بر آهون
بر سر این جوان نشین کاسه روزن
جان روشن را سبک باد و روشن

دیوان مولوی دم سبک
تو مویش خود را نشان در سبک
تو مویش و طریقتی را نشان در سبک
صدای سبکی نیاید از سبک
چو سبک را در روزنه سبک
سبک را در روزنه سبک
سبک را در روزنه سبک

سبک را در روزنه سبک
سبک را در روزنه سبک
سبک را در روزنه سبک
سبک را در روزنه سبک

دست نشان کرده کجا پیوندد
پیش من آئی اسے بجایان

بیجا شو و در وجودت و غلبت جان
بر سر کردی دار و در گردن ساسن

ایضاً

چون مست آمدی پیش من
هند دیکش از شکسته دیوانه
در دوسه وجودت را من می داپاوه
در آن شیشه شیشه ای بیضی
یادگار زمین باشی کی باهی بپاشی

وقت آمد تو به راسکستن
دست و دل جانها کشادون
معشوقه روح را بدیدن
در آب حیات غسل کردن
بر خاست قیامت صالش
گر گبلسد آن بکار بنگر
وز دام هزار توبه بستن
دست غم را از پیش تن
لعل لب او به بوی خستن
در و سے تن خویش را بستن
تا که بامید و در نشستن
صد پیوند است درستن

مخدومی شمس حق به تیرینه
ایجان تو ر میده ز لبش

دیوان مولای دم

یاد اچونندی بایلی حمله یکن
اندیشه توان بنگر سر زمین دارد
گر آدمی را خود سر جانب بالا کن
در مدد رس آدم باقی پویشی خرم
بر مدد رفک پیشین تدبیر را کن
پهوان سلطنت آفرینی بر لاری

جان منی جان منی جان من
شاه منی لایق خکاه من
در منی باش درین چشم من
گل چو ترا دید لبوسن بگفت
زین دو پرانده تو چونی بگوے
اے سر زلفین تو زنجیر من
آن منی آن منی آن من
قت منی بابت دندان من
چشم من و چشمه حیوان من
سرو من آمد بگلستان من
زلف تو و حال پریشان من
چاه ز نخندان تو زندان من

در زمانگی کن ملک ببطام خندان
در زمانگی کن ملک ببطام خندان
در زمانگی کن ملک ببطام خندان
در زمانگی کن ملک ببطام خندان
در زمانگی کن ملک ببطام خندان
در زمانگی کن ملک ببطام خندان
در زمانگی کن ملک ببطام خندان
در زمانگی کن ملک ببطام خندان
در زمانگی کن ملک ببطام خندان
در زمانگی کن ملک ببطام خندان

مومن

یاد تو در بخت عشق از دود و دانه
یاد تو در بخت عشق از دود و دانه
یاد تو در بخت عشق از دود و دانه
یاد تو در بخت عشق از دود و دانه
یاد تو در بخت عشق از دود و دانه
یاد تو در بخت عشق از دود و دانه
یاد تو در بخت عشق از دود و دانه
یاد تو در بخت عشق از دود و دانه
یاد تو در بخت عشق از دود و دانه
یاد تو در بخت عشق از دود و دانه

کاین عشق همگیوید که بختش ز کین
هم مست شود و بخود باسد و تو کین
هم ماست و هم ما را هم بنگی ما کین
که عاشق ز ناری که قصید چلیپان
بر قاعده همچون سرفتنه غوغاشو
هم آتش سوزان شو هم بخت و پیراشو
هم سر شو و محرم شو هم دمن هدم
تاره نبرد تر ساد ز دیده بیدرتو

موسی خضر سیرت شمس الحق تبریزی
از سر تو قدم سازش قصید بندها کین

سیر غیشوم ز تو ایمنه لبر با من
باستم و جفا خوشم گر چه در آب آتش
چونکه کند شکر نشان عشق میان خوشا
عود و مدد و دمن کور شود و حوسا
آن نفس این زمین جان چرخ ز ناپا جو سما
آمدی خیال تو گفت مرا که غم مخور
گفت که من غلام تو هر دو جهان بجام تو
گفتم چو اجل رسد جهان بکشد زین

جو رکن جفا کین نیست جفا سر کین
چونکه تو سایه افکنی بر سرم کین
رخ نبات بشک چاشنی بلا کین
زفت شود وجود من بنگش تو کین
دور بده فصل و نمره زمان کین
گفتم غم نمیخورم آغم تو دود کین
لیک ز هر دو دوزخ و بهشت لقام کین
گر بروم کجا و اباد شکسته پا کین

دیلان موی روم
آه ای سر دی که در آتش بسایرین
صبر اخواب بر غفل مرا آب
کار مرا آب بر نایب شود کین
سلسله عشقان با تو بکیم کین
چونکه سلسله شوق و طره دلدارین
زیر خزان گلستان گلشن گلزارین
تکست خ آن گلستان گلشن گلزارین
باغ جهان سوخته باغ گلزارین
سوخته اسرار باغ ساخته اسرارین
نوبت عشق رسید آن چوین
خلعت صفت رسید یلین کین
چرخ خرابات بین از بهشت کین
روگردی نبه خفته و دست کین

سارا از نوزدین پیران
 ایها که پیشرو عالم گران
 ست زینان چو باد نوزدین
 ست زینان چو باد نوزدین
 سادداشت کرد ببال افکار
 سادداشت کرد ببال افکار
 بر لب ترانده یقین
 بر لب ترانده یقین
 علی است گوهر است
 علی است گوهر است
 زلف است نافه عشق
 زلف است نافه عشق
 رو تو موسیقی است از گوشه اند
 رو تو موسیقی است از گوشه اند
 رو تو زبان خاص عالم است
 رو تو زبان خاص عالم است
 سر و روانم قلی از تو توان دیدن
 سر و روانم قلی از تو توان دیدن
 بیان جهانم قلی از تو توان دیدن
 بیان جهانم قلی از تو توان دیدن

ترک من خراب شبگه و بنگار کن
 ترک من خراب شبگه و بنگار کن
 خواهی بیاینجشا خواهی برو جفا کن
 خواهی بیاینجشا خواهی برو جفا کن
 بگذرین ره سلامت ترک ه بلا کن
 بگذرین ره سلامت ترک ه بلا کن
 بر آب دیده همد چائے آسیا کن
 بر آب دیده همد چائے آسیا کن
 بکشند کش نگویدند پیر خونها کن
 بکشند کش نگویدند پیر خونها کن
 اسے زرد و عا شق نوصبر کن کن کن
 اسے زرد و عا شق نوصبر کن کن کن
 پس من چکونه گویم کاین بودا کن
 پس من چکونه گویم کاین بودا کن
 بادست اشارتے کر یعنی که تقدیر کن
 بادست اشارتے کر یعنی که تقدیر کن
 رو سهرینه ببالین تنها مارا کن
 رو سهرینه ببالین تنها مارا کن
 ما شیم موج سودا شنبه بروز تنها
 ما شیم موج سودا شنبه بروز تنها
 از من گریز هم تو تا در بلا نیستی
 از من گریز هم تو تا در بلا نیستی
 ما شیم و آب دیده در کنج غم خریده
 ما شیم و آب دیده در کنج غم خریده
 خیره کشی است مارا دار و دو چو خارا
 خیره کشی است مارا دار و دو چو خارا
 بر شاه خویر و بیان واجب فنا شد
 بر شاه خویر و بیان واجب فنا شد
 در دلیت غیر مرد کل نژاد و انباشد
 در دلیت غیر مرد کل نژاد و انباشد
 در خواب و ش تری در کو دورست باد
 در خواب و ش تری در کو دورست باد

دیوان مولوی دوم

گرا از دهاست بر ره عشق است چون ز مرد
 گرا از دهاست بر ره عشق است چون ز مرد
 اند برق این ز مرد وین دفع از دها کن
 اند برق این ز مرد وین دفع از دها کن
 چون خوش و غم شدیم و سحر و حزن
 چون خوش و غم شدیم و سحر و حزن
 پیش رخ آن نگار و قص کن آن آیدند
 پیش رخ آن نگار و قص کن آن آیدند
 باده چو اروح بخش جرد چو من شکبا
 باده چو اروح بخش جرد چو من شکبا
 رو غزلے میسرانی سو گلے می نگر
 رو غزلے میسرانی سو گلے می نگر

ایضا
 چو بی با کن و با چو بی با کن
 چو بی با کن و با چو بی با کن
 دهم براده و خبر با چو بی با کن
 دهم براده و خبر با چو بی با کن
 اول و آخر عشق اول و آخر عشق
 اول و آخر عشق اول و آخر عشق
 چون زلف فاخته بر شربت در شوی
 چون زلف فاخته بر شربت در شوی
 هم برآورد که در دو در آغوا
 هم برآورد که در دو در آغوا
 وقت کن دیده دل که در دو در آغوا
 وقت کن دیده دل که در دو در آغوا
 میز چو گلے ما جانب بیدار کن
 میز چو گلے ما جانب بیدار کن
 پیش اسپیش دل جان با چو بی با کن
 پیش اسپیش دل جان با چو بی با کن
 نقد خود را سر کن عین با چو بی با کن
 نقد خود را سر کن عین با چو بی با کن
 خیزد با کلبه داد و ستد با چو بی با کن
 خیزد با کلبه داد و ستد با چو بی با کن

خداوند ازین خوشتر نیست
 بدین رویت پیشتر نیست
 ز دل خوشتر نیست
 ازین خاندان خوشتر نیست
 پیام آسمانها رخت بدین

و منته رحمة الله

هر شب که بود قاعده سطره بجان
 ما از خیال تو بود در دهن جان
 صد لطف ترا از بهر بدو ده

دیوان مولوی هم

مانند مجاز فلک بیده دادان
 چون قوت دل از تیغ سودا بیاورند
 باید زمینان رفیق دور دور شوند
 مدار هم زمان امش دل آستان

بر آتش وینا و بسوزیم چو لادن
 کار چو انست منکار دل و جان
 در خاک پویدان و از خاک بزدان

رو سے موسے کہ تبار است در غنیمت
 نامشان را تو فخر سے دزره روگن

دل خوشخواره را بیکبارہ بتان
 بکن جان مرا امر و چاره
 زخم صد پاره شد یکپارہ بتان
 و گرنہ جان این بچارہ بتان
 ہمہ شب دوش می گفتم خدا یا
 تو داد من ازین خوشخواره بتان
 دل سنگین او چون ریخت ختم
 تو خون من ز سنگ خارہ بتان
 بدست دل فرستادم دوسہ خط
 یکے خط را از آن آوارہ بتان
 در آن خط صورت و اسکا عشق
 بر اسے عبرت نظارہ بتان

دلہم با عشق ہم استارہ افتاد

سوخا ہی جرم از استارہ بتان

نشايد از تو چندین جور کردن
 مرا بہر تو باید زندگانے
 نشاید خون مظلومان بہ کردن
 اگر نہ سہل باشد جان سپردن
 از آن روزے کہ نام تو شنیدم
 شدم عاجز من از شہا شہردن
 روا باشد کہ از چون تو کریمے
 نصیب من بود اندوہ خوردن

است عاقل ہر زمان اندر پیدائش
 است عاشق ہر زمان بخود دیند
 عاشقان از غنہ گزند ز گزند ہند
 عاشقانہ کار و پیشہ غنہ و دیند
 عاشقانہ کار و پیشہ غنہ و دیند

عاشقانہ

[illegible]

سخت خوش تو را میخاکم
 درین خور و دار است گوی جانم
 قند گریه است نامم تو را میخاکم
 با طریقت نامم تو را میخاکم
 خنده جانم که میخاکم تو را میخاکم
 بوی کباب میزند از دل تو را میخاکم
 سبزه گلزار میزند از دل تو را میخاکم
 خونی جگر میزند از دل تو را میخاکم
 چون بود و زده میزند از دل تو را میخاکم
 باز میزند از دل تو را میخاکم
 بزرگ میزند از دل تو را میخاکم
 میزند از دل تو را میخاکم

گفتم ایر و ز فرشته است عجب این شربت
 گفتم این چیت گویر و ز بر خواهم
 گفتم ایدل پدر سے کن نه که این صفت
 گفتم این هست و جهان پدر هیچ گو

هر شش جہتم ایجان من خوش حال تو
 آئینه ترا ایند اندازه عرض خود
 نور شید ز خورشیدش پر سیکیتم
 رهوار شانی شد آنسوے که چون ناله
 ای عقل کیے دانه از خرمن عشقه تو
 در بحر حیات خود خور وی تو یک غوطه
 نکلش بچکار آید با ملک عشق تو
 صد حلقه زین بین گوش جها کنو

خامان که ز ریخته از دست تو باید نشان
 شاد و ندید بچلے زر با سنگ سفال تو

دیوان مولوی دم
 نقل مکرر از دیوانه و ادب و استخوان تو
 بر تهری تو ابدی بام از شکرت
 بیا که کم با بین انک ز آستان تو
 مشرق و مغرب از دم و در سحر آستان تو
 نیست نشان از منگ تا ز سر نشان تو
 رها کردی بدم و اعطای بدم تو
 که در قضا دل مرا عاشق و کفر زمان تو
 از می ایتمانیان حق خدا منور دام تو
 سخت تر از بیهوشم خاتم از لکمان تو
 صبر و پند از دم عقل پرید از نرم تو
 تا یکجا گذرم از مستی بے مان تو
 سبزه تر از باز گوهر خورشید تو
 کاین دو جهان صبر و در شرف پیمان تو

مست بود و عیاج کاف و عقلت از آن دور
در دوزخ غلظت از آن دور
در آینه سینه پیر دهنه غلظت
در آینه سینه پیر دهنه غلظت
در آینه سینه پیر دهنه غلظت
در آینه سینه پیر دهنه غلظت
در آینه سینه پیر دهنه غلظت
در آینه سینه پیر دهنه غلظت
در آینه سینه پیر دهنه غلظت
در آینه سینه پیر دهنه غلظت

ایضا من

سنگ شکاف میکند از بوس لقا تو
جان پر وبال میزند در طرف هوا تو
آتش آب میشود عقل خراب میشود
دشمن خواب میشود و دیده من بر آ تو
چاره صبر سید روانه بعرض می برد
مردم و سنگ میخورد عشق چو از دهان تو
بند کن دونه را اگر یکمن تو خنده را
جو رکن تو بنده را نیست که بجای تو
چیت غذا عشق تو از جگر کباب من
چیت دل خراب من کار که وفا تو
ایبه جوش میکند کیت که تو نمیکند
چنگ خروش میکند در صفت شاد تو
عشق در آید از درم دست نهاده بر سر
دید مرا که بنویسم گفت مرا که در آ تو

دیدم سخت منزله در هم و سخت مشکله
رفته و مانده ام و گله گشته بدست و پا تو

بنو چنین در چهار امید از این جا گشت
از جنگ تیر ساینم گر جنگ گشت
مایم هست ایندی زبان با دهان
تو عاقله و فاضله در بند نام و نگشت
شده روم مست رو او نبد رنگ مست او
خواهی بسو روم رو خواهی بسو رنگ
چشم تو وقف بلغ او گوش تو وقف او
از و خل چون او خل شود از خل او رنگ

آید خیال آنچون گلستان تو
آورد رفته است شک از زبان تو
گفتم با تو با تری از غیر جان

دیوان مولوی روم
جان جهان چو بنده از این جهان
خبر چو بود و چو بود و است
خبر چو بود و چو بود و است
خبر چو بود و چو بود و است
خبر چو بود و چو بود و است
خبر چو بود و چو بود و است
خبر چو بود و چو بود و است
خبر چو بود و چو بود و است
خبر چو بود و چو بود و است

در عالم عشق تو آنکه از آن تو
دست بردل از آن تو
هر چند شرم بود از این تو
هر چند شرم بود از این تو
هر چند شرم بود از این تو
هر چند شرم بود از این تو
هر چند شرم بود از این تو
هر چند شرم بود از این تو
هر چند شرم بود از این تو
هر چند شرم بود از این تو

سختی در شمع و شعله و شعله و شعله
 ای که در شمع و شعله و شعله و شعله
 ای که در شمع و شعله و شعله و شعله
 ای که در شمع و شعله و شعله و شعله

ایشین دین مفرز بر جهان ماست
 در حلقه و فاسی ز در و سکه کشان تو

بله طبل و قازن که برپا دادان تو
 می چون از خوان بد که شکفت رخا
 بفتا نیم سیدها ز درخت جوان تو
 بفتا نیم سیدها ز درخت جوان تو
 چه خور دیا چه کم کند مگس که در خوان تو
 چه خور دیا چه کم کند مگس که در خوان تو
 دوده مختصر بود و جهان در پها تو
 دوده مختصر بود و جهان در پها تو
 بکم اندوره می شود ز نهیب نشان تو
 بکم اندوره می شود ز نهیب نشان تو
 بچه پر پر پر پر پر پر پر پر پر پر
 بچه پر پر پر پر پر پر پر پر پر پر
 که دمی آتشین نشد ز دم پاستو
 که دمی آتشین نشد ز دم پاستو
 سپرد جان ز مکان بسو لاکمان تو
 سپرد جان ز مکان بسو لاکمان تو
 که خروشید آسمان ز خروش و فلان تو
 که خروشید آسمان ز خروش و فلان تو

بخت نسوزد که فاسی ز در و سکه کشان تو
 بخت نسوزد که فاسی ز در و سکه کشان تو
 بخت نسوزد که فاسی ز در و سکه کشان تو
 بخت نسوزد که فاسی ز در و سکه کشان تو

دین ان مولوی دم
 ناپا عیمر دلت با سبب بافتار
 ناپا عیمر دلت با سبب بافتار
 ناپا عیمر دلت با سبب بافتار
 ناپا عیمر دلت با سبب بافتار

منم از مادر و پدر بنوازش بهیم تر
 بهست بچگی تو بر سداستان تو
 رفتم بکوسه خواجه و گفتم که خواجه که

ولادت
 که در جهان هر چه شد کار تو کار تو
 که در جهان هر چه شد کار تو کار تو
 که در جهان هر چه شد کار تو کار تو
 که در جهان هر چه شد کار تو کار تو

گیر

آن گوشه ارشد آن بختی که در آن روزگار
 آن گوشه ارشد آن بختی که در آن روزگار
 آن گوشه ارشد آن بختی که در آن روزگار

گیر که خود مرد سخا گشت بخجیده همه را
 گیر که دمانه نبود گفت ز بانی نبود
 این همه بگذارد که ماست و صایم تھا

بر سرستان ابد خار و خنسه راه زند
 شنگی چون نه کنی زخم تو کو دار تو کو

دل گفت که آمد که جان گفت که مهر
 اندر طلب آینه آمدیسان کو
 ما غافل زین نعره هم نعره زنان
 چون فاخته او پیران فریاد کنان کو
 آن روز و همیگوید زو آمده و آن
 پیدا نشود با گش در عاقل شان یسو
 آنکس که تو میجویی هم در طلب آید

نزدیکتر است از تو با تو چه روی بیرون
 چون برف گدازان شود تو و راتو ز خود پیشو

آن گوشه ارشد آن بختی که در آن روزگار
 آن گوشه ارشد آن بختی که در آن روزگار
 آن گوشه ارشد آن بختی که در آن روزگار

دیوان مریخی دم
 کشته چو نیستی نشانی
 کج چو کشته چو نیستی نشانی
 در لطف بخت با بد بخت
 کشته چو نیستی نشانی
 کج چو کشته چو نیستی نشانی
 در لطف بخت با بد بخت
 کشته چو نیستی نشانی
 کج چو کشته چو نیستی نشانی
 در لطف بخت با بد بخت

وین کمال الصبا
 چون جان تو شد در هوا فاخته شین
 کج چو کشته چو نیستی نشانی
 در لطف بخت با بد بخت
 کشته چو نیستی نشانی
 کج چو کشته چو نیستی نشانی
 در لطف بخت با بد بخت
 کشته چو نیستی نشانی
 کج چو کشته چو نیستی نشانی
 در لطف بخت با بد بخت

ملک ستم بری ملک بی شکی
 جان مهر و شری خال آستان
 چو کس دماغ در قند گشته است
 ز اشارت غایت زیارت حیات
 چو غفلت هر کدام با هم جهان
 جزو عالم نماند عداوت خوان تو

جان سکر تو ای سپهر کیت بگو بجای تو
 بوسه بده بر کو خود را ز بگو بگوش خود
 نیست مجاز راز تو نیست گزاف نا ز تو
 خیز زیشیم ایخرد تا بر هم ز نیک بد
 هم پدری و هم پسر هم تو شی هم شکر
 پسته لب تو بر کشا چیت عقیق پر بها
 آینه بخود نگر کیت بگو بجای تو
 هم تو بین جمال خود هم تو بگو بجای تو
 راز بر اے گوش تو ناز تو هم بر اے تو
 خیز و لا تو نیز هم تا ند هم سراسر تو
 کیت بگو کسی در نیت کی بجای تو
 کان عقیق هم توئی من چه هم بها تو

سایه لبت اے پسر هر چه پاست
 سایه فکرت اے پسر مرد جهان جا تو

للم از عشق لبت چو نو سیم نشان تو
 که بود بهشتین تو که بیاید گزین تو
 بشاکار مشکلم تو دلم ده که بیلم
 دن غلیبت در آتش زلفا تو شیم
 لم از عشق بهجو ز تو بر من هزار اثر
 بیاید بکوی تو صما جز بر تو
 خردم راه گم کند ز فراق گران تو
 که ره دار کمین تو که شد خود کمان تو
 لکن اید دست نزل هم جز از گلستان تو
 نه چنانم که سر کشم ز غم بلمان تو
 صما سو من نگر که چنیم بجان تو
 سبب جستجوے تو چه بود گل فشان تو

من و تو در این عالم باستان
 من و تو در این عالم باستان
 من و تو در این عالم باستان
 من و تو در این عالم باستان

دیوان مولوی تم
 منطق بنان تو مشوش ایان تو
 حسن ایدل در گوگرد اسرار باجو
 گزینانی نهان آن که بداند نهان تو

من

پرده دری و دلبری توی دینت تو او
نوبت شکست من کیم رنگ من بپوشد
عین زدن و شکست بوی دینت تو او
عینت کیم بپوشد تو او

لمو طیان فلکی جمله شکر خوار شوند
این عجب تر که من و تو یک کج اینجا
در مقامی که بخندیم بدنیسان من
هم دریندم بهر اقیم و خراسان من
بیکه نفس بد بخاک و بد آن نفس رگر
در بهشت ابدی و شکرستان من تو

آن دلبر عیب ار جگر خواره ماکو
بے صورت او مجلس را شکست نیت
آن خسرو شیرین شکر پاره ماکو
بار یک شده است از غم و ماه فلک نتر
آن پرنسک پرفتن عیاره ماکو
از وقت و لبر غم و در دینت رین
آن زهره با بهره سیاره ماکو
جان چو سحر است بگهواره فال
آن دار و در دول آن چاره ماکو
هر کج یک کج پر غم و مخور نشسته است
آن مریم بندنه گهواره ماکو
تو امه و آماره جنگل دشت و ز
آن ساقی دریا دل خماره ماکو
جنگ افکن لوامه و آماره ماکو
وامنت گلی در کف قدرت متقلب
وز غفلت خود گفته که گل کاره ماکو

شمس الحق تیریز کجا بود و کجا رفت
و اندر پی او ایندل آواره ماکو

نوبت من کن من سختی من رسد
شک درخت عقاد و جان کربان
آب حیات جاده اینست که چو جاده
هر دو که خود پندش چو که و بلند
تا نشود از تو دینی پر نشود که دوا
سایه که باز نیست و جمع و در راه میرود

دیوان مولوی دم
بست از قافایان تو شکر چو
سایه بخت و در او جمع و در راه
تو ز کجاست که او را می بیند
چیت در دینت من تو ز کجاست
ای من تو فاشد پیش قافایان

درست است که این غنچه ده ماکو
درست است که این غنچه ده ماکو
درست است که این غنچه ده ماکو
درست است که این غنچه ده ماکو

بهرین چنانچه در این عالم
 بهرین چنانچه در این عالم
 بهرین چنانچه در این عالم
 بهرین چنانچه در این عالم

و در این عالم
 بهرین چنانچه در این عالم
 بهرین چنانچه در این عالم
 بهرین چنانچه در این عالم

با تو حرفت که شوم چشم و چراغ روشنم
 راست یگو بجان ایدل جهانم آن
 در طلب صال خود و دش میا بچون
 چون شناخت بنده را بنده کج رویه را
 عمر تو رفت در سفر در بد و نیک
 بهیچو ز نان خیره سر خانه بخانه شویش

در مدح چلبی حسام الدین روی قونیوی گوید

دیوان مولوی دم

و ده چلبی زد دست تو روز لب چشم مرت
 روز ز بهر نا خوشم شب به شب ام لشم
 چند مرا فریفتی و ز بر من گر سختی
 جور و جفا بمانی با و گران فاکسی
 خوب لطیف و بکر و گدزی و نگر
 پائی وصال بسته شد بند دلم شکسته
 باز ز من چه دیده مهر ز من بریده
 صد چو دلم شکست تو ده چلبی زد دست تو
 بار و فراق میکشتم و ده چلبی زد دست تو
 خون دلم بر سختی و ده چلبی زد دست تو
 این بنده را چرا گشتی و ده چلبی زد دست تو
 این سچ غم بخوری و ده چلبی زد دست تو
 رشته غم گشته شد و ده چلبی زد دست تو
 غیر مرا گزیده و ده چلبی زد دست تو

ای شکر گداز که توئی قیامه میمانده او
 ای شکر گداز که توئی قیامه میمانده او
 ای شکر گداز که توئی قیامه میمانده او
 ای شکر گداز که توئی قیامه میمانده او

دایم بود دانه او مرده بود دانه او
 دایم بود دانه او مرده بود دانه او
 دایم بود دانه او مرده بود دانه او
 دایم بود دانه او مرده بود دانه او

نفسه بگوشه بگوشه در دست تو
دل جان لطیف منده همایند
طرب چون خنجر من در میان
مست از رقصان ز صبح چون
مست از رقصان ز صبح چون
مست از رقصان ز صبح چون

بس کن اگر چه که سخن سهل نماید همه را
از دوهزاران بنود یک کس استند او

ای شعله نور افق در قبه مینا تو
ای میلهها در میلهها ای سیلهها در سیلهها
پیمانه خون شفق پیکان خون بیجا تو
غلطان و رقصان آمده تا ساحل دیار
بارفت آهنگت مه راز سرافند کله
چون ماه رو بالا کند تا بنگرد با لاق
بر سر دها و اصلان در روضه حضر تو
در هر صبحی بلبلان فغان کند چون بیدار
ای بر کنشاده چار جو در باغ بی پناه
یکجور و ان مایه معین یکجور دیگر انگبین
تو مهلتی که میدی می بر سر می می
من خود که باشم آسمان و زمین گرا
ایماه سحین منطقه عاشق داری نشا
دل گفت من تانی ویم نالان و میاوم
اتاق من با بکم لاهتجر و اصحابکم
حد العشق شامل بگرفته من پاناک تو

ببین حال بالوب از زبان بزر
یکدانه باغی که ققار و باغی
یکجور و ان مایه معین یکجور دیگر انگبین
تو مهلتی که میدی می بر سر می می
من خود که باشم آسمان و زمین گرا
ایماه سحین منطقه عاشق داری نشا
دل گفت من تانی ویم نالان و میاوم
اتاق من با بکم لاهتجر و اصحابکم
حد العشق شامل بگرفته من پاناک تو

دیوان مولی و م
نفسه
ببین حال بالوب از زبان بزر
یکدانه باغی که ققار و باغی
یکجور و ان مایه معین یکجور دیگر انگبین
تو مهلتی که میدی می بر سر می می
من خود که باشم آسمان و زمین گرا
ایماه سحین منطقه عاشق داری نشا
دل گفت من تانی ویم نالان و میاوم
اتاق من با بکم لاهتجر و اصحابکم
حد العشق شامل بگرفته من پاناک تو

ای میلهها در میلهها ای سیلهها در سیلهها
پیمانه خون شفق پیکان خون بیجا تو
غلطان و رقصان آمده تا ساحل دیار
بارفت آهنگت مه راز سرافند کله
چون ماه رو بالا کند تا بنگرد با لاق
بر سر دها و اصلان در روضه حضر تو
در هر صبحی بلبلان فغان کند چون بیدار
ای بر کنشاده چار جو در باغ بی پناه
یکجور و ان مایه معین یکجور دیگر انگبین
تو مهلتی که میدی می بر سر می می
من خود که باشم آسمان و زمین گرا
ایماه سحین منطقه عاشق داری نشا
دل گفت من تانی ویم نالان و میاوم
اتاق من با بکم لاهتجر و اصحابکم
حد العشق شامل بگرفته من پاناک تو

و من

خاموشی و گریه و ان لبت
بیا با بدبوم تر که بدبو دار

وله العیوب

ای صبا بارانیکه داری در سینه
گر تو می بایستی با عاشقان بار
قد کین در گوش مگر گویان
یاد دل پوچون با پیغام دلاری

چند آنکه توانیش تپس
در وزن سپینها بتابید
اندر عدم و وجود افکند
اے قند و حل تو جگر سوز
سی بیت و گریه است گفتن
می بند نقاب تو ی بر تو
خورشید مطلع ترا زو
صد غلغلہ عشق که تعالو
وے تیر و چشم تو جگر جو
مستیش کشید گوش ازین سو

من هیچ حس دارم نه زنا
بکسی گر عشق دارد نه زنا
بناگ بزرگ عاشقی با کج کل
سگر در شربت با دانه زنجیر
ای صبا خوش آمدی بیا بگر ای پوچو

سی بیت فرو ختم بیک بیت
بیت که کشا و ه شد در آن گو

دیوان مولوی اردم

سیر نیم سیر نه از لب دندان تو
بچک سیر شد اے پس از جانش
تشنه و مستقیم مرگ و حیاتم ز آب
پیش کسی سیکشی پیش خودم کش تمام
عشق تو گفت اے کیا در حرم بابیا
گفتم اے ذوالقدم حلقه ایند نند
گفت که هم بر در و واقف هم در بر
ایک هزار آفرین بر لب خندان تو
جان منی چون بکیت جان جان تو
دور بگردان که من بندۀ دورا تو
تا که بر آ و سرم سر و گریبان تو
تا نکنه هیچکس قصد حرم دال تو
تا که نرنجد ز من خاطر در بان تو
خارج داخل ترے هر دو وطن آن

حال من در دیده اندک گوش شوقی
سو منی با صد زار حال من با بکیت
تو نور ز گریه زبان نار حرم آبرو
پایان غیرت که با دانه زنجیر
شش تیر نی نایم گفت جان آبرو

و همه ر حبه الیه
اسم با بوده آن بالا تو
والن لیم تو نش و در عیال تو
کرده سودا در سوا می مرا
نزهت دلی بهشتی تو
بگو گفت پیچ و دوزخ
بیا بگو ز نیت پائے تو
ناله ام

و من

ایمان بدارم تو را که
از تو بگویم تو را که
از تو بگویم تو را که

ایمان بدارم تو را که
از تو بگویم تو را که
از تو بگویم تو را که

گشته ام سرست و بخود و سماع
زود گوگر جان بهیچو ای من
اے میان عاشقان و سجد
شغلها اندر فساد هر طرف
ز آنکه دم دم بیدار می باشی
تا کتم آنچه که با شریک تو
فتنه ها از غمزه و ایام تو
از فروغ آتش سودا تو

ایمان بدارم تو را که
از تو بگویم تو را که
از تو بگویم تو را که

یورخاغم اشک بار و چشم مهر
بهیچو کو از غم لالا تو

بقرار تو آن رسد که بود بقیه از تو
مکمل سوسن از آن تو بهر گلشن از آن
همه سودا پرست تو همه عالم بدست تو
همه زیر و زبر تو همه گمان بخیر تو
مهم از کار مانده ز خریدار مانده
بگذارم دزد بجز و پل بگریزم ز جز و کل
چکتم عمر مرده راتن و جان منور تو
پس ازین جان که دارم ز چشمت
که بگذارد نور رسد دل خسته بخار تو
تلفش از خزان تو طربش از بهار تو
نفسه پست دست تو نفسی در خار تو
چه قریب است نظر تو چه خوش انظار تو
بفرغت نظر کنان بسو کار و بار تو
چکتم من عذار گل که نثار و عذار تو
دوسه روز شمرده را چونیم در شمار تو
ز کجا خاشاک هوس جان سپار تو

ایمان بدارم تو را که
از تو بگویم تو را که
از تو بگویم تو را که

ایمان بدارم تو را که
از تو بگویم تو را که
از تو بگویم تو را که

و من

ایمان بدارم تو را که
از تو بگویم تو را که
از تو بگویم تو را که

چون شمع در کبریا
چون شمع در کبریا
چون شمع در کبریا
چون شمع در کبریا
چون شمع در کبریا
چون شمع در کبریا
چون شمع در کبریا
چون شمع در کبریا
چون شمع در کبریا
چون شمع در کبریا

گاه در صومعه با اهل عبادت همدم
گاه ساکن شده چون ارض کج همدم
من بتقدیرم و تقدیر هم از ذات
تن من زره بدره همه زانوارند
شمس تبریز که تبریز از مهورست
شمس تبریز محمد بدو هم بود علی
گاه در دیر مقام تللا یا یا هو
چون سما گاه روانم تللا یا یا هو
قادر هر دو جهانم تللا یا یا هو
زانکه خورشید خام تللا یا یا هو
اوست نور دل و جانم تللا یا یا هو
این صفت هست عیانم تللا یا یا هو

چونکه نموده رخش از تنق غیب شهود
بست دم راه دها نم تللا یا یا هو

ایمطر نجش قافا تو قی تو من تو
ایشاخ درخت گل سنا طلق امر قتل
چون مست شوم جانادر هجر سخن گویم
چون روح صفت میدم چو روح صفت
صامت مشوا ز گفتن با طلق مشوا دیدن
تا زمره وحدت از ذات برابر بود
تودق دق من حق حق تو یی حق
تو یک صفت بود من نیند سا کو
من کان و لو کان یا من لا هو
یا چشم صفت یمن یا نطق صفت سکو
والله بجا سیکم او تبدوا و تخفوا
چه ایندم و چه آندم چه اینسو و چه آنسو

چون که در آفتاب یک
چون که در آفتاب یک
چون که در آفتاب یک
چون که در آفتاب یک
چون که در آفتاب یک
چون که در آفتاب یک
چون که در آفتاب یک
چون که در آفتاب یک
چون که در آفتاب یک
چون که در آفتاب یک

پند پیران ناله جانست چه
 سرشت غمده خاشاکه سبزه
 جاننا اسمانی سبزه
 سبزه سبزه سبزه
 منما از آنچه خودی ببالند
 غم تو بوی سبزه مارا و خراب
 که غم تو خود مارا و خراب
 که غم تو خود مارا و خراب

ومن

آن یار غریب من آمد بسو خانه
 یار غریب من آمد بسو خانه
 یار غریب من آمد بسو خانه
 یار غریب من آمد بسو خانه
 یار غریب من آمد بسو خانه
 یار غریب من آمد بسو خانه
 یار غریب من آمد بسو خانه
 یار غریب من آمد بسو خانه

بشب بشاردی افرا غم
 بشب بشاردی افرا غم
 بشب بشاردی افرا غم
 بشب بشاردی افرا غم
 بشب بشاردی افرا غم
 بشب بشاردی افرا غم
 بشب بشاردی افرا غم
 بشب بشاردی افرا غم

دیوان مولوی دم

زعراق دار سپاسان و پیچک نافه
 سرمه و برونش دی و دوزخ است
 قیج و کدو بیار و کم مراده و مراده
 بنظره جوان بنشته اند پیران
 بی جوان تازه دوسپیرا عصاره
 بصلح دین یزیدی بر سازه بهیاری

در دور تماشاکن بر مردم دیوانه
 از بسکه مطرب دل از عشق کرد ناله
 آنکند در سهرن آبخیز سرم بر کرد
 نقد است دین و کشیم من است و خوشیم
 این خمر نه مانه بر هم بن تو خانه
 بر بند این دمانه بکشد و مان جان

ومن طایب ترا

در دل و در دماغ غافل و غافل
 در دل و در دماغ غافل و غافل
 در دل و در دماغ غافل و غافل
 در دل و در دماغ غافل و غافل
 در دل و در دماغ غافل و غافل
 در دل و در دماغ غافل و غافل
 در دل و در دماغ غافل و غافل
 در دل و در دماغ غافل و غافل

ان قلل قودر ابريجان معيلم

فراستاد بر یک بهانه کرد آن یگانه
ولی ایضاً

ما را بفروخت ما را به نیکوکاران

قامت با چو چنگ شد سینه ما چنانکه
وین سگی در خنجر راسته شده ز دانه
گره کند وصال تو یار و گر بهانه
گشته خدنگ آمدی معجزه گناه
بهر قدوم تیر تو رفقه دل نشانه
یوسف جان نه پناه تن رفته در آستان

زہرہ عشق چونکہ زونچہ خودی راں گل
باغ و بہار بخت بدین عالم پروت
لطف عطا و رحمت طیل مسال منزند
کشتہ کمان سرمدی پردہ تیر مانے
پیشکشی ہمیں ہنی ہر کس میں ہر ہے
جذبہ حق یکے رسن تا فتنہ راہ توں

آن حرکت را سحرانه
بر بند و گردن زمانه
بست و او گری میسان برود

خامش کن ازین سرت غارش نطق میکنند
هست براسے جعد تو مہرگز پیدہ نشاۃ

بیدت و دل نشستم دستت یارین دل من
از ره مرا بر دل بر در صدد منفر
شوریده ز لطف خود را بکار مشکلم
سبب آب عشق خود را بر کار و حیل من
ز آن آتش که داری بشنخ قبا بلم
گوئی بیا درخ را بر بدر کا بلم

اس پاک ز آب گل پائے درین کلم نہ
من آب نیر گشته در راه خیر گشته
کارم بیچ زلفت شوریدہ گشتہ شکل
ہر حاصلے کہ دارم بجا صلت جز تو
خواہی کہ گرد شمعیت پروانہ روح با
کے باشند آن زمانے کا یں ابرار گدے

دیوان مولوی روم
سگم گشت خرد در آن میان
بد در کار اوست دل پیما
پد و خسته خو به استانه
انیم هم تحقیق و فغانش
ادانه دانه

[illegible]

بہشت ہمارا تیرا ہے جہاں
 تیرا ہے کبھی دیکھو ہوا
 تیرا ہے کبھی دیکھو ہوا
 تیرا ہے کبھی دیکھو ہوا

بس وہ مہم کہ سیل پر بود
 چہ سیل کہ بحر بے کرانہ

اہر روز فقیر از اہم عید وہم آوینہ
 عیدانہ بچو شنیدہ ہچون عید ایمان
 مانند عقل و دین پرہیز و درون
 در پوش چین خیز میگرد و در چلقہ
 در بچو روان جان خاشاک کجا بخند
 نے عہد کہن گشتہ و آوینہ و دیکھینہ
 از نور جمال خود چہ خرقد و پشیمینہ
 نے سیر در آگندہ اندر دل لوزینہ
 مانند دل روشن در پیشگیہ سینہ
 در جان و در فان ایمان چون نہ گزینہ

و رویدہ قدس ایندم شائے انت تہ زمانہ
 و رویدہ خمس ایندم افشانہ ویرینہ

دیدم نگار خود و امیکشت گرد خانہ
 باز خنہ چو آتش میزد و ترائ خوش
 در پرہیز خرقی میزد و بنام ساقی
 ساقی ماہر و سورد دست او بہو
 پر کرد و جام اول زان باوہ مشعل
 برداشتنہ ریاضے میزد و یکے ترانہ
 مست و خراب و کش از باوہ شبانہ
 مقصود بارہ بودن ساقی بدش بہا
 از گوشہ و آمد بہب اور بیانہ
 از آب بیج دیدی کائناتش نذر بہا

جانناہ و فنی بائد بہت ہی جانناہ
 ہم گوشہ کیستی دستے زدہ و ہر ہشت
 زان ساقی ہر سستی با ساعز شاہانہ
 تو وقت خربانے و فحبت سے وقت
 زین وقت ہویشا زان پیاہی کی دانہ
 اسے کو لوس بر بلان زان پیاہی کی دانہ

اسے پیاہی کی دانہ
 از فائدہ بردن ہم
 در ہر نظرش ہم
 چون کنی تیرا فکر ازیندوم
 در ہر تیرا فکر ازیندوم
 کہم ز کجائی تو ہستہ زد و کف ایمان
 کہم ز کجائی تو ہستہ زد و کف ایمان
 کہم ز کجائی تو ہستہ زد و کف ایمان

دانه بیلار ابر خلق بار کرده
مدان مخی یا پتک بار کرده
عطاش دیم در گرم قلاوه
مصلح دین است کاویا بار بوا
ن بوز شویاده زردارین گلستان
بول سوار است باقی هم پیاده

نیمیم ز آب و گل نیمیم ز جان و دل
نیمیم لب دریا نیمیم همه دروانه
گفتم که رفیق کن با من که منت خویشم
گفتا که به نشا سم من خویش زبگانه
من بی سر و دستارم در خانه خمار
یک سینه سخن ارم ز آن شرح دهم بیا
در خانه انگانی می باید نگیدن
این پند به شنیدی از خواج غزنا
سرست چنان خوبی کی کم بود از چو
برخاست فغان آخر از استن جنان
سختن الحق تبریزی از فتنه چپر بریزی
اکنون که در افکندی صد فتنه فنانه

در خانه دل و جان آن کیست ایضا
یرخت شته که باشد جز شاه و شاهزاده
عرش از خد ابرسد کاتین بچیت
فرمایدش ز عزت کاتین باب کس نهاده
کرده بد اشارت کز من بگو چه خواهی
مخمومی بخوابد جز تعقل و جام باده
لقه ردی معلق جامی ز نور مطلق
در خلوت هو الحق بزم ابد نهاده
ای بس دخل فروشان در بزم باده
هشدار از ناهفتی اسی مرد نرم نهاده
در حلقه قلاشی ز بهار تابناشی
چون آئینه است آلم پیش کمال عشقش
چون غنچه چشم بسته چون گل پس کشته
ای مومنان که دیده جز و در گل نیاده

از لبیکه نفع عشق چو نوحه رود
ما از بیرون خافه گردن دار کرده
کشتی جان مار و دیار دار کرده
است یکسان شکسته و سبب شده
دینیم خیر و شرکی سی صدر کرده
است بیکه نیم و آنکه توانا کرده
حق از کجایان است
کام چو بزم بیده کام چو بزم کرده

برای این نیست که با او اندک و نه
 بر هیچیک بیجا چو سحرانچ
 در دوزخ از خاکسار و دوزخ
 در دوزخ از خاکسار و دوزخ
 در دوزخ از خاکسار و دوزخ
 در دوزخ از خاکسار و دوزخ

رندان همه جفت و برین و برمنه
 نمک پرده بر انداخته آتش ابد عظم
 آن جن که عشاق و ران پرده فتاد
 کی سرد شود عشق ز آواز ملامت
 پر کن تو یکے رطل بر آن نفس محش
 چون بند شود نطق یکے سیل و راید
 پر کن تو یکے رطل ز می ها خدای
 در ده تو یکے رطل بدان پیر یکانه
 از پرده برون افته همه اهل زمانه
 چه جا که امان باشد و چه جایگاهانه
 هرگز نه بد شیر ز آواز زمانه
 تا ناطقه اش هیچ گاه پیر فسانه
 کز کون و مکان هیچ بینی تو نشانه
 مگذار خدایان طبیعت بیسانه

شمس الحق تبریز چه آتش که برافروخت
 احسن ز به آتش شایا باش زیانه

مسلمانان چرا چندین بکوی فساد و زنا
 نه چو زهاد و زهدم نه چون عباد و عطا
 نه پاکیشتم نه بی کیشتم نه با خوشیشتم نه بی خویشتم
 نه با هویشتم نه بهوشتم نه گویایم نه خاموشتم
 نه ملکیشتم نه دلشادوم نه مملو کم نه آزادوم
 ندانم تا چه بودستم که نه خوشیشتم نه بیگانه
 نه چون فساق و فرستم نه چون مدعیخانه
 نه سلطانم نه درویشم نه فرنگم نه فرزانه
 نه بهیارم نه بهوشتم نه با عظمم نه دیوانه
 ز دست خود بفریادم نه آبادم نه ویرانه

پس تو لا اله الا الله
 سنانه در من خج و دام وانه
 تو فرمود است حق کا حقان غیر
 با کن با جارا اسکے یگانه
 با جارا که آن الله یاد خوا
 از بی در راه کن رو بختیانه

دیوان مولوی دوم
 ایضاً
 کمن رانده مرا ایجان فسانه
 شیندستی مجالس بالامانه
 شیندستی که الدین الضمینه
 یقینت چیت جنت از میانه
 شیندستی که از فرقه عذاب
 ذاقش آتش آمد از زیانه
 تو لا اله الا الله

هاکن

ان غل و دل گم گویا جان سپردن به کوه و دریا
بجای خروقی که یک کوه و دریا را ببرد
بسیار مری که کوه و دریا را ببرد
در جهان سفر کن در کوه و دریا
انہی ہی دیہاتشان زلف شادمان
نقل و شرباب و در کوه و دریا

چرا تو تنگ داری زمین نہ
چہ باشد گر کم آید خشک تانہ
در آنزلنے و آگہ نے چو شام
بخوان قرآن یسوء ماہیا

چہ گفته است الصلوا بطوطی جان
بہر خاموش و دما آشیانہ

یکی ماہی ہی مہیم برون از دید و
زبان جان و دلا من می مہیم مگر بخود
گر افلاطون بدید ستے جهان حرا نہ
قدم آئینہ حوادث حدت آئینہ قد
یکی ابری چنان مینی کہ بارانش ہمہ جا
قر و بیان کردی بدیدہ عکس خاش
ابد دست ازل گرفت و سو قمر آرمہ
کہ گرداگرد قمر و چو شیر اندک ز غیر

تا آن زمانیکہ دلہا نہ باشند از آن
شہ صفت است لعل
نہی نیم خداوند از دشت قضاوت کاو
دلم بہرین سیم چای زان چایین پاو
چرا او طوفان و آتش و آتش و آتش
کہ از زنجیرین سیدان جہان فہم

این منم که در این عالم
 جان بکار چندی رفتم سرود
 این منم که در این عالم
 جان بکار چندی رفتم سرود

بش طره پا او که جعد و شلخ و شلخ اند
 دل من شلخ شلخ آمد چو دندان شلخ
 چو بر هم گشته است ایندم چو لیا دل از
 بر آ و ز جایت امیر و سر اندر کن
 اگر سانی ندوت و لا و رگل چو قنادی
 و گر آن مشک نکشاد و چو پر گشت
 بیا ایتمس تیریزی که در رفعت سیلانی
 که در عفت هم مرغان شدند و دم از دانه

ایدل تو بگو هم چون ماهی دلتا
 کاستنیزه میگرد و او را گلز لایه
 نه نال تو نال ایدل نه بر که من سکین
 بی صورت او هم چون صورت گریه
 شد خانه چو زدا غم شب خواب نمیدم
 ما اول نشو و با من هخانه و هجوایه
 حق تو عشق من در شهر شده شهر
 برداشته هر مطرب آن بردف و سنج

اے در هوست غرق هم صوفی و هم خرقه
 هم بنده بیچاره هم خواجه نسا به

ساقی قنچ رخ من جام چو گلناریده
 بهر من ارمی ندی بهر دل یاریده
 ساقی دلدار تو بی چاره این کار تو بی
 شربت شادی و شفا زود بهر یاریده
 با ده در آن جام گلن گردن اندیشیده
 پس ل مارا شکن ایدل دلداریده

این منم که در این عالم
 جان بکار چندی رفتم سرود
 این منم که در این عالم
 جان بکار چندی رفتم سرود

دیوان برادی روم
 جام و قنچ را بشکن بیدار یاریده
 دله ایض

هم اندازان می بیای کلان عکس
 دلم بر دی نمیدانم چه آوروی گلنار
 فغان از نیم مکارش اول و پان کار
 کجا بیاید پیش لی و بیای و پان کار
 بیار آن جام بر آن که در پیش تو
 عشق رسوا آن هوش بر او این خور
 زن آن بخت فلک نام
 کار عشق آن بخت که کاش او را
 اگر نمی دانی از کین بخت این کار
 زن کاظم هم بود و چه خواهد بود یار

این کسیت این کسیت این کسیت این کسیت
 خانه در او حیران شده اندیشه سرگردان
 آمد بیک آن لعل لب کفیه آتش طلب
 ای صدف آتش بی آتش چه چو نی نما
 رو پوش چون پوشش ترا روی تو شمس
 آید یوسف از با لاجه بر آب چه زد و تو

گلگون چه آید آن خارب بددا
 باتار گل آمد و بند فرو بسته
 مگر تو بخنانش ساق سپیش بپین
 دوست بشوی از او یصونی رفته
 فریاد و رس سبجانان ما را زگر جانان
 بدست گرا سجانان کا و سخت از وجود

کاتخار فرو رفته در هر جگر و گرده
 ابر و خود از و سده آن کور سیه کرده
 خوش آمده شب بازی لیکن زپوش
 دلار بتر از وی ای مرد سراسیمه
 ای از عدمی ما را در جمع و آرد
 در بند بزرگی اند میوز چون خور و

خاموش سخن میرا زان خوشدم بے پایان
 تا چند سخن سازی تو زین دم بشمر ده

سرت تعلین در نعل در خانه آمده
 صد قل جان اندر پیش حیدت و پاد
 تا خود کراسوز و عجب آن یازها آمده
 و الله که مکر است و عا این که این آمده
 ای کج خانه از رخت چون و صحر
 آن آب چزار عشق تو جو شیده بالا آمده

صوفی پاد او پیشینه تنگاییده
 عالم زیلا او دستار کشان کرده
 سالوس بنان کردن مقتضای بودن
 از دست چنین راند سخراف رفیق بود

مخدوم و آتومن کسرتیم از کرده
 هر دو زبون آید ساقی کفایت کرده
 داند که نه بکدام در شریک کرده
 ایون این عام چندانت یو پی کرده
 تا نشد و تگر دی اسه کمر کرده
 تم فکرت رامن اینان بکر کرده
 پنجمین بکر اینان بکر کرده

ای دلجو ای عطا قدر
 هر وقت که بخواهی بر تو سال آید
 دریندم زلفش زنده شود
 می توانی بخت ز قفس پاید
 بدان که کشایدش از کشاید
 کشایدش از کشایدش
 بدست چه بماند که بود
 بدست چه بماند که بود

دلم شد چنانندیشه و یادگان پریشنه
 بگویشم تیریزی دلت سنگینه
 بلباس کن دل مسکین بنوع تسلیم
 بود باشه ترا نمکین ز شاه جان و گریه

همدنشا طاست و طریقه آن دید
 که در آتروئی نظر کرده بود در
 صد خمار است و هوس سر آن مستی
 که رخ خود و کیف پاک تو بر مالید
 عشوه و مکر زمانه پذیرد گوشتی
 که سلام از لبان یار بود نشینی

هیچ آشفته ندیدی تو از این مغدوری
 اسی تو در نیک بدو و ربهان
 نمی نوازیت که اندر نه صورت بدید
 هیچ دیدی تو نمی بے نفس نال
 و ربداند که حریف چه کسی خواهد شد
 که بر خیزد بر یزدین قلم پالید

و رپر سندی چه فرقت میا تو و عیب
 فرق آن بس که تویی فرق نما
 جرعه کن فیکون بر سر آشاک بر بخت
 لب عشاق جهان خاک درت لبیده
 کجا شد عهد و پیمان که دی و تن باند
 که با و عهد و بد عهد و حنت

ز بد عهدی چه غم دارد که شهنشاهی
 بهمانه را بیک غمزه قرانی را
 ز غمزه غمزه و غمزه و غمزه
 ز غمزه غمزه و غمزه و غمزه

غمزه که غمزه و غمزه و غمزه
 غمزه که غمزه و غمزه و غمزه
 غمزه که غمزه و غمزه و غمزه
 غمزه که غمزه و غمزه و غمزه

دیوان مولوی روم
 جانش در حق خدایه
 جانش در حق خدایه
 جانش در حق خدایه

است که تیرا خورده
 است که تیرا خورده
 است که تیرا خورده
 است که تیرا خورده

ای عشاق
 ای عشاق
 ای عشاق
 ای عشاق

کاش که در این دنیا بودی که در این دنیا بودی
کاش که در این دنیا بودی که در این دنیا بودی
کاش که در این دنیا بودی که در این دنیا بودی
کاش که در این دنیا بودی که در این دنیا بودی

گلگونچه آید آن خا بر بدن
بانا رک گل آمد و بند فرو بسته
نگر تو بختناش ساق سبیش را بین
روست بشوی از وای صوفی رو
فریاد رس ای جانان ما را زگرانجانا
بدخت گرانخانه کاو بخت از و چید
کاش که در این دنیا بودی که در این دنیا بودی
کاش که در این دنیا بودی که در این دنیا بودی
کاش که در این دنیا بودی که در این دنیا بودی
کاش که در این دنیا بودی که در این دنیا بودی

و من کلام
هر روز بیاور از سحر سحر

خاموش سخن میرا زان خوشدم بے پایان
تا چند سخن سازی تو زین دم بشمر ده

دیوان مولوی روم

مارا و جیلا زار در نفس در آورده
صوفی ایوا او پیشه تنگاییده
عالم زیلا او در تارکشان کرده
سالوس بنان کردن مقتدر بودون
از دست چنین رند سحران
دکتر شمس گلست در مرده زنده بود

این کیت این کیت این کیت این کیت
خانه در او حیران شده اندیشه سرگردان
آمد بکزان لعل لب کفایت آتش طلب
ای معدن آتش بیا آتش چه چوئی نما
روپوش چون پوشد ترا روی تو شمس
آیوسف از بالا چه برآب چه زدن
سست نعلین در نعل در خانه آمده
مغفل جان اندیشه پیش پیدت و پیا
تا خود کراسوز و جب آن یازنها آمده
واقعه که مکر است و غایتی که اینجایده
ای کنج خانه از رخت چون تو و صحر
آن آب چو از عشق تو جو شیده بالا آمده

معدوم و مومن که تهم از مرده
داند که نه نگذارم و نه بیک از مرده
ایمونی این عالم چندانست پیغم
تا نهند و نگر دی است که بیک از مرده
تم فکرت راسن بنان بیک از مرده
بیکون بیکون که بیک از مرده
هر رنگ

آتشہ شمشادہ فرستاد زرد گوش تو قدیمت و اقد فراتہ
نے آن کرانہ دار دوستے آن میاں پیرم
آتشہ شمشادہ فرستاد زرد گوش تو قدیمت و اقد فراتہ
آتشہ شمشادہ فرستاد زرد گوش تو قدیمت و اقد فراتہ

و منہ زخمہ الدہ

ایا گنگان راہ و بلہ راہ
شمارا باز میخواند ہشتا
ہم گید ہشتا گان یاد
ہم گید ہشتا گان یاد
ہم گید ہشتا گان یاد
ہم گید ہشتا گان یاد

دانی کہ درخت من رقص چہا آید
از برگ نمی باز و در میوہ نمی نازد
از برگ نمی باز و در میوہ نمی نازد
از برگ نمی باز و در میوہ نمی نازد

ای ہمہ منزل شدہ از تورہ بے تر
از سر پستان عشق چون کوشیہ یافت
والتدو یوسف بنوا من الہک
چونکہ نماید جمال گوش سحرش دار
عاشق باشد کمان برزہ و برتیر خود
ایچ نیرز و کمان گر نبود یک زہہ

دیوان مولوی روم

آنکہ بہ بر نیرد بیک نظر شش من
طعنہ ز نذر چلہ سحرہ کند بروہہ

ای از جمال جن تو عالم نشاندہ
نقاش را اگر از جمال تو قید بندیت
ایمطربان حوالی تو ال عشق تو
ای حلقہا زلف خوشتر کرد خلق ما
مقصود جن تست دگر ہاہائہ
مقصود او چہ بودہ نقشہ و ثنائہ
نیشستہ گوش دادہ تر بہترانہ
سازیدہ مرغ روح در آن خلفہ لائہ

چو چو چو چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو چو چو چو

بہشتی گلین آید آخر آہ
بہشتی گلین آید آخر آہ
بہشتی گلین آید آخر آہ
بہشتی گلین آید آخر آہ
بہشتی گلین آید آخر آہ
بہشتی گلین آید آخر آہ

چو گنج جان بکج خانه آمد بگردش می تنیدم ایچو جولاہ
خمش کن تا کہ قتل ماحشت گویم
ولیکن لا تطالبئے بمعناہ

چو آفتاب برآمد ز قعر آب سینه
 چه جا زره که چون آفتاب بجای آمد
 ز آب گل چو برآمد مه دل آدم وار
 سری ز خاک برآور که کم ز مور نه
 از آن بدانه پوشیده مور قانع نشد
 بگو مور بهار است و دست پادشاهی
 چه جا مور سیلیمان در بید جامه تن
 و لے بقدر خردیاری میبند قبا
 بیاقب و راند می که تا فرو بریم
 خموش کروم ازین پس که از خموشی من
 جدا شود حق و باطل چنانکه دانه ز گاه

دیوان مولوی روم

دل ویران مراد اداس

دل ویران مراد دودا خان صاحب
کے خراج از دہ ویران

اینیل سادوئیس داوازکی یخناهای

دوست عزیز! اگر این آیه را در دل خود تکرار کنید، خداوند شما را از هر گناهی که بخواهد برهانند، برهانند.

عشق و محبت

تو که قند صفات خود بود
تو در اندیشه تو

کہ اس پر دوس جادو ہے

موس

موس

بیشتر و بداند شده منین
 و چه شتابان شده مایه با
 هر که خود زینک بدست
 بنزد خود دارد و در جانب
 بنزد خود دارد و در جانب
 بنزد خود دارد و در جانب
 بنزد خود دارد و در جانب

منه و قاتل السک

ومن

در چو بیاوی در رنگ گواهی
 در چو بیاوی در رنگ گواهی
 در چو بیاوی در رنگ گواهی
 در چو بیاوی در رنگ گواهی

انسان بی مایه دریا بنهان گشته
 از گرفت آند بیا چون زهر شده
 در بیشه در افتادی در بیشه آتش
 از شعله آن بیشه تابان شده
 گر مایه ره عالی آخ چهری نما
 از بهر چنین سحر در سوسنهایگر
 انبه شده قابله تا پرده جان گشته
 زهر از هوس دریا آب جان گشته
 در چو تن این شیران تا مغز نزل گشته
 تا قابله آن بیشه بجا و مکان گشته
 و میوالم گورستان چون خست کنان گشته
 دستور می گفتن به سر حله زبان گشته

دیوان مولوی هم

عکس گواهی و در گریه تو در پرده
 خاک چون آتش بیا بیا پرده
 در چو بیاوی در رنگ گواهی
 در چو بیاوی در رنگ گواهی
 در چو بیاوی در رنگ گواهی
 در چو بیاوی در رنگ گواهی

ششس الحق تیریزی سحر نافه زدن
 تا آنچه نیارم گفت چون ماه عیان گشته
 گفت بیا حریف شو گفتم آدم
 چرخ زنده بوی او بر سر چرخ بسته
 روح بکشتش شد عقل شکسته بلبله
 قفل کشا کلید نه کنده هزار سلسله
 آنکه زنده ز پیله راه مبرز قافله
 آمد باز بر کفش جام می چو مشله
 جام می که تابش جان ببرد ز مشی
 کوه از و سبک و غراز در گران شود
 پاکش و پدید نه در و جهان بید
 تازه کند ملول رای و بد فضول را

لیست که در دست هم
 لیست که در دست هم
 لیست که در دست هم
 لیست که در دست هم
 لیست که در دست هم
 لیست که در دست هم

چشمه

تبریز
شیراز
اصفهان
تهران

کے باشندین یا نوباد کب دفعہ وہ
تجربہ دہ و سن بدہ من غرق شدہ من غرق شدہ من غرق شدہ
کے باشندین یا نوباد کب دفعہ وہ

عبدالحق صاحب

حیدر علی خان

از نور و روشنایی

سید محمد تقی میرزا

نام و نام خانوادگی

حیوان مرلوی دم

نام و پیدم خانگی

یہاں بھی بھائی ایک

عاقبت در دستهای من افتاد

ظلمت ز تو نماز در آید

بسم الله الرحمن الرحيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شیرین شکر فروشی و کان من گرفته
سو دگر است بهمن و آب بهمن از من گرفته

سوداگر بیت سوز و دل میزان من
من خوسے اداگر فتنہ اداں من گرفتہ

بنگر خیال اور اختر گان من گرفتہ

تاورد او بدیدم در مان من گرفته
گرگر و در در گری فرمان من گرفته

زین بجز سر بر آری مر جان من گرفته

تاشقند و غرب بینی سلطان مسن گرفته
پیمانہ جام کرد و پیمان مسن گرفته

از گریه عالمی بین طوفان من گرفته

نویار و غار و آنگه یاران من گرفته
مشتاق روح گشته ریحان من گرفته

ستان دے پرستان میں گرفتہ

چون سگان عو کو که دان من گرفته

در خفا زنده باشی فدا شود

مدير يادگار

چندین ساله

ایجا کسی است پنهان اند قدور نے
جادو چشم بندی چشم کستر زنده

چون گلشن داد و در هم گشته

در چشم من نیاید خوبان جمله عالم
در خست و از یاد من باز نیکو شدن

این خسته دل عالم در مان کش میند
و نیز دل کبابی در مان ز دور جایی

ریحی بجز این که در این کتاب
در بجز نا امید از خود طبع بریدی
شکله طبع در این کتاب

شکون طلسم صورت بخشای چشم سیر
ماتی غیب بینی پیدا سلام کرده

ن دانش کثیده کای نوح دیدہ

تاج مادوانگہ سرہائے ماہرینہ
قما بگریہ منگر زانوے گریہگر

ان دل شکستہ بر صدر دل نشسته

دوستان تازی میگویند که روستا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

و منہ

(Faint handwritten notes)

بیان

تبریز
شهرستان
اشرفی
مدرسه

کے باشندین یا نو آباد کیلئے جو غرض ہے

اینجا کسی است پنهان مانند قند و رُس
 جاوید چشم بندی چشم گشش ندیده
 چون گلشن کین داد و در همدگر سرشته
 در چشم من نیاید خوبان جمله عالم
 این خسته دل عالم در مان کن بیند
 تو نیز دل کبابی در مان ز در دیالی
 در بحر نا امیدی از خود طمع بریدی
 بشکن طلسم صورت بختی چشم سیر
 ساقی غیب بینی پیدا سلام کرده
 من دانش کشیده کای فوج دید
 تو تاج ماد و انگه سر هاست ما برین
 گفتا بگریه منگر ز آنسو گریه نگر
 یاران دل شکسته بر صدر دل نشسته
 همچون سگان نازی سبک زان روغن

شیرین شکر فروشی دکان من گرفته
سوداگریت موزون میزان من گرفته
من خوشے ادا گرفته ادا من گرفته
بنگر خیال اور اخراگان من گرفته
تاورداد بدیدم در مان من گرفته
گرگرد در گردی فرمان من گرفته
زین بحر سرب آری مرجان من گرفته
تا مشرق و غرب بینی سلطان من گرفته
پیمانہ جام کردہ پیمان من گرفته
از گریہ عالمی بین طوفان من گرفته
نویار و غار و آنگہ یاران من گرفته
عشاق روم گشته ریحان من گرفته
مستان دے پرستان من گرفته
نہ چون سگان عمو کو که دال من گرفته

ما خود پیشون گیتی با گل نشدند خدایا
از نور و روشن دل چون ماه ز نور خورشید
صد خوش بختید این عالم را زنده
چو صد خوش بختی تو شدی

دیوان مرلوی دوم

بناؤدیجہ بغاغتی باخار کی تہ تر مرہ
 یکا کھنجدانی یک لخط بیجانی
 آباد رہہ سفینہ دار و صبح در آورده
 مائل نہ تو خازار دزدان و کز رشتہ دار
 ظلمت زہا شفق خاری نہ لار
 بس غف

دین فکیرہ اعوانی جلسہ گزردہ
دوام کی کج فہمی پرشورہ
سے فکیرہ دام آمدیرپاں دشت
در فکیرن زندہ در کشت مخم زادہ
بس فکر و کج و کج و کج و کج
پس غصہ رسول مدارنم و میگید
دین فکیرہ اعوانی جلسہ گزردہ

بیان

در این دین و دهر چه دارد
 به پند و اندرز این دیدار
 به پند و اندرز این دیدار
 به پند و اندرز این دیدار
 به پند و اندرز این دیدار
 به پند و اندرز این دیدار
 به پند و اندرز این دیدار
 به پند و اندرز این دیدار

میان خلوت بیار و جماع و توفیق
 ازین سپس منم و شبروی و طلق
 بزور پرده درند آن تبار و سوز
 بجواب کن همه را طاق شو ازین جفا
 بد آنکه خلوت شب مثال یابیت
 رخ چو کعبه نما شاه شمس تبریزی
 که باشد عوض خجسته پذیرفته
 روح بین با خاکدان آیمخت
 بے نشان بین با نشان آیمخت
 بگره آخراین و آن آیمخت
 اینجهان بین و آنجهان آیمخت
 شاه بین با ترحان آیمخت
 این زمین با آسمان آیمخت
 دشمنان با دشمنان آیمخت

قند و بند اندر دهران آیمخت
 شمس تبریزی همی برید و دل
 کی بنیاد آیمختان آیمخت

دیوان مولوی آدم

رحمت الله
 خورشید تابان بین با مدحی بایان
 خواب بین فتنه بار کجاست
 ز روی رخ تابان ز وقت انبیا
 لبان شده کور شازده شده کور
 تکان پیری چو کجاست سفر کورند
 یک یک کجاست قشاق از غارت بیکان
 یک یک کجاست کجاست کجاست کجاست
 یک یک کجاست کجاست کجاست کجاست
 یک یک کجاست کجاست کجاست کجاست
 یک یک کجاست کجاست کجاست کجاست
 یک یک کجاست کجاست کجاست کجاست
 یک یک کجاست کجاست کجاست کجاست

ز انبیا چو کجاست کجاست کجاست
 ز انبیا چو کجاست کجاست کجاست
 ز انبیا چو کجاست کجاست کجاست
 ز انبیا چو کجاست کجاست کجاست
 ز انبیا چو کجاست کجاست کجاست
 ز انبیا چو کجاست کجاست کجاست
 ز انبیا چو کجاست کجاست کجاست
 ز انبیا چو کجاست کجاست کجاست

وین

صفا خضر که تو اسم که سبانی می پند
 بنده منم که در پیش تو ای درین
 صفا خضر که تو اسم که سبانی می پند
 بنده منم که در پیش تو ای درین

بلکه قطره خون که دلش لقب نهاد
 که بگشت گرد عالم نه ز راه پرو پاکی
 بنگر بنور دیده که ز نذر آسمانها
 بکسی که نوزادش بنامی آشنایی
 خمش از سخن گذاری تو مگر قدم نه داری
 تو اگر بزرگواری چه اسیر تنگنای

ایانای بیتان چندین ز چپینائی
 باز آیی ازین غربت تا چند پریشانی
 مدنامه فرستادم صد راه نشاندادم
 یاراه نمیدانی یا نامد منم خوالی
 ز آنکه در آن محبس قدر تو ندانند کس
 با سنگد لان نشین چون گوهر کالی
 ای از دل و جان منته دست از دل
 از دام جهان جسته باز اگر زباز آیی
 آبی و هم جوئی هم آب سبجوی
 هم شیر و هم آهوی هم بهتر از این
 دست ز تو تا جان طوفری یا جان
 آه میخسته با جان یا پر تو جانمانه
 نمری در شب تشنگی در لب
 یارب چه کسی یارب عجب و دورانی

از عشق تو جان بردن و ز ما چو شکر مردن
 زهر از کف تو خوردن سر چشمه حیوانی

بلکه قطره خون که دلش لقب نهاد
 که بگشت گرد عالم نه ز راه پرو پاکی
 بنگر بنور دیده که ز نذر آسمانها
 بکسی که نوزادش بنامی آشنایی
 خمش از سخن گذاری تو مگر قدم نه داری
 تو اگر بزرگواری چه اسیر تنگنای

دیوان مولوی روم

دگر خاک نام چه صفت آبی
 بیگانه از آفتاب چه داشت کن
 تو بکن هم زنده کنی یا بدو کنی
 تو نام تو گویم که ز راه دور کرده ام
 که بدم برین بود که تو ز راه دور کرده ام
 تو بکن هم زنده کنی یا بدو کنی
 تو نام تو گویم که ز راه دور کرده ام
 که بدم برین بود که تو ز راه دور کرده ام

دله قدس

هم شکر اندر شکر اندر شکر اندر شکر
 هم شکر اندر شکر اندر شکر اندر شکر
 هم شکر اندر شکر اندر شکر اندر شکر
 هم شکر اندر شکر اندر شکر اندر شکر

وله ایضاً

سوے فلک حلقہ کنی زہرہ و زحل
 چند صفت گشت دلم تا تو بدو
 تیر بلا از نور سد هم تو بار اسپر
 لاله رخا تو ز یک لاله ستار گوی
 چونکه صلاح دل و دین مجلس دلراشد این
 ما در دولت بکند دختر جانرا پدر

در کوے خرابات آتا در کشتا
 بر بند دو چشم ستر تا چشم نهان
 بشکن بست خاکی را تا در دست
 وز بهر سه نان تا که شمشیر
 بر بند و بان از خورتا طعم
 رو ترک فلا نئے کن تا بیت
 اندیشه جانان بکند نشانه
 از جهان جهان بگذر تا جان

در کشتی با شوق و شوق
 در کشتی با شوق و شوق
 در کشتی با شوق و شوق
 در کشتی با شوق و شوق

در کشتی با شوق و شوق
 در کشتی با شوق و شوق
 در کشتی با شوق و شوق
 در کشتی با شوق و شوق

در کشتی با شوق و شوق
 در کشتی با شوق و شوق
 در کشتی با شوق و شوق
 در کشتی با شوق و شوق

و منب

پیدا رفتی بقال بقال زید را
نیرا تو در اسرار کمالی
فانش کن از کمال گنج
ایمن نیکو بپندار
دردی بگذار و تو نشانی
که داشته باشم لا ابا سدا
امروز برفت فاعل و مفعول

انکس من حلوی و العاشق علوی
بهر رویی عاشق میگفت یکی او را
گفتا که پیر و از من جمله دیاں گوم
زیرا کیکی مجسم نه بود شکر گشتم
هر کا و نمر و خندان تو شمع خوان ادا
اسه شهبه تو ا تو جالست سزا تو
کس کیسه میفشان کو کس خمیغ کن
از کیسه حق گردون صد نور و ضیا
نان برینده آن سفره است کن چرخ بیکر
گر خسته شود و گفت گفت درخت نشد

ایضا
نیکو خود در دهم سزا
دریغ ان مولای دم سنی

برگو غزلے برگویا مزد خود از حق جو
بر سوخته زن آبه چون چشمه حیوانی
بلغ است و بهار و سرو و کمال
بکشیای نقاب دور فرو بند
ما سے مزدویم زمین حوالی
مایم و توئی خانه تنالی

خود از آنکه توری بدو شریک
مار خانه عالم سبک اندام
ایا در شمع یکبندیش
ان تریش شود سحر از تریش
ایک رو در غنچن طبع و خرم
بدان نظاره استماع با هم
لیک است که کسکینا شید ز شنی
بست سماع ناظر است سماع اویط
دشمن و دشمنان و دشمنان
مست بنیم لاسکان و دشمنان
و منته رحمة الله

دلم روید و دار کرده است از کلام
 که در خانه رفتی و در دیرگزی
 اگر جان تو اندم زار است گم
 میجان بیدار است و تو پندیدی
 و له طاب ز راه
 بخت من بختی که دادی
 بزم اینم بختی که دادی
 بختان فدا می که بختی که دادی
 بختان فدا می که بختی که دادی

و ماتی فی حیاتی و حیاتی فی مالی
 به لشکر نفس بجان چو طلبکار خجانی
 برسان قوت جیانی که تو یا قوتی
 که نشد سیر و چشم ز تره نان پرا
 مگر نیست خبر که تو چه زیبا جوی
 که نگنجد بصفت در که چه محمود صفاتی
 که با طفت بگوارش تو باز آت جاتی
 اقلونی یا ثقاتی آن فی قلبی حیاتی
 اقلونی ذاب جسمی فتح القهوه حیاتی
 چو بوی یار مرا تو بایزین دار مرا تو
 چو بسط خطا کشیدم نهاده دعوت جیدم
 حرکت کن حرکتهاست کلید درو
 بچین رخ که تو داری پستی سنجید
 بحق بحر کف تو گهر یا شرف تو
 مثل ساغر آخر تو خرابی و عقوبتی
 که پوختن بریه اول سرار کان صلاتی

بکارا چرا قول دشمن شنیدی
 چه سوگند خوردی چه دل بستیدی
 مهلبار دیگر نظر کن بپا کر
 تو آب جیلتی چو رویت بدیدم
 تو باز سپیدی که بر من شستی
 که از دوستان بهر دشمن میدی
 که گوئی تو سرگز مرا خود ندیدی
 چنان دال با سیری کافر خریدی
 چو می در تن بنده هر سود و پیدی
 ربودی مرا در هوا بر پر پیدی

بجلیت تو توانی که در بار بختی
 نیای چو پوچ و سر را بختی
 که بیخیزد و انقدر که آن زود واری
 که بیخیزد و انقدر که آن زود واری
 که بیخیزد و انقدر که آن زود واری
 که بیخیزد و انقدر که آن زود واری

چو بخت بد از پیش جاده بخت بدی
 چو بخت بد از پیش جاده بخت بدی
 چو بخت بد از پیش جاده بخت بدی
 چو بخت بد از پیش جاده بخت بدی

گه بسینه در آئی گه ز روح بری
 گه به جمال بتائی گه زبت شکنائی
 در اندکی که گزینی خیال از دود
 چه د و لته چه سود و چه آتشی و چه دودی

چه محبوس و چه عود و چه آفتی چه بلایی
 هست در حلقه ماحلقه ربائی محبی
 هست در حلقه ماصف شکی گزینش
 این چه جالست از عین سر بر زد
 هر که از ظلمت غم بردل ویند بود
 از کج تافت چنین باه و بر قیاس
 چون دل ز خانه و هم خندان ببرد
 مینمواند در دیوار سر او تماش

شمس تیریند از خوف و رجا با زبان
 تا بر آید ز عدم خوف و رجا بی محبی

دمن
 ای جان بهمان آواز و نوا
 میگرم به زبان دارد در گویا

دل خفته از دشت بی دشت
 همه را بهوش بودی عیار گشت
 آرزو چه بودی کسوف نفی
 تو د و صد یوسف جان از دل خفتی

دیوان مولوی روم

که زیند و در زند از پستی
 کیش طمع غامی که شود سیر فانی
 بر پاد او ز تجاست تو در در و در
 ای ایدل بهار و پیکر آگاه ضار و
 پیکر آگاه ستورال قیامی پندیردی
 تو هم طمع در دونه که در دینت پند
 که زیندیدی اول تو بدیند و سیدی
 و تو تن کن که زیندیدی خوش بگوید
 که موساخت در دشت و در دشت

القصاص

طوطی و طوطی چه قند بختی
از شکستان ازل آید پیری
قند تو تر قند بود و دفاعه که در قند بود
ازم ز آغاز تنم چون باغ ازری
بهارستان اصد است شکستان آید

دیوان مولوی روم

هم طرب و طرب و طرب
چو سنی اندیشی با یکدوری
بیاورند فرزندش غنچه
نامی این کاینده خوش
خودستان

مجلس ششمین در روز دوشنبه ۱۳۰۲

[illegible]

بابا ایچھا ہے دیدہ نوید شہناز کے

چون ابرہہ باری کن در شکست باری

یا ورس توئی لیکن بہر خدا یاربے
 نامی بر آسمن کند در شب زنا
 کے فشار دہی دست غنی و غنی
 دیدہ ہیچو ایندین اشک ان پیر
 دست و راز کردی گوش فلک غنی
 از سر ماہ من گلہ لندے رود

عالم طرب مشهوره و صاحب کمال
از کف مع جان بدی که اینها
نیز در دماغ او است

صفت خود چنانچه
 نامی جام زلی شایسته
 طینت پاک و بی عیب
 باده بی سست کنی جلوه
 مرده شایان باده بی سست

راهب آفاق شدم از همگان طاق شد
 باغنت آموخته ام شمع روشد و خام
 داوود عشق مرا و زور و افاضت در
 من تو ام فلک ساکنم وزیر و زبر
 تا انشوی خاک در شش و در بختاید بر فنا
 حاضر آئی که از دور سفر و در حضری

از یک سو شمع ترا بار و دیار ده کن
 سر زدی یک کس که شمع بی نام
 خاشاکش با شمع بیل من نام
 خاشاکش با شمع بیل من نام

ده چو خسته ساعته گریه نماند
 آتش زدن و کشتن گفته مرا که شب تو
 کی بود آفتاب در و دل چون حل شد
 چهار تو با شمع از آن شده باشد از پیر
 گر چه غمت چون من چاکت پیوسته بود
 حسن تو پاس در نهید یوسف مصر سهره
 مرده ز گور بر جهد چون بسره کن
 عارف گوینده اگر تا بحر صبر کنی

دیوان مولوی روم
 من مقاله
 سبک باغ با سفر کن یک یک با باری
 سبک باغ با سفر کن یک یک با باری
 ز می بیاید زان سو سبک با باری
 سبک باغ با سفر کن یک یک با باری
 سبک باغ با سفر کن یک یک با باری
 سبک باغ با سفر کن یک یک با باری

از بهر نهشته دلال جان نگهبان نمی
 میان این فریاد بماند بماند
 به دور گریه زده بس کند باری
 به پتیکان یا لا اله الا الله
 به پتیکان یا لا اله الا الله

دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی
 دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی

دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی
 دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی

دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی
 دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی

دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی
 دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی

دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی
 دل من زبیده گلی ز دکان دکان
 دل دکان عشق ز روی زلفا گذر کردی

چرا

بله

غنیمت و شکر و حمد و ثناء
 سبحان الله و بحمد الله
 الحمد لله رب العالمین
 و الصلوة علی سیدنا محمد
 و آله الطیبین الطاهرین
 و علیهم السلام
 و بعد

بہترین نیزور گزیده انجام معتبر
 املا اکاس لائق گنہ ایگ واصطبر
 یمن از تو دوندہ شد فلک نیز بندہ
 حیث ماحول التزی فہ جانب السہ
 دل با سبب انجمن بامید تلویز
 ز تو مشغول پیشو و سببہا نصیر
 املا اکاس صاحب من نانین ابھی
 ہد خامش بگو صلا تو کہ دیدی بخور ہلا
 سکا انقوم اسکتو طرب الروح فالنضو
 وصلوا لا تقربوا اطلب اللقنر علی

کہ دل و جان جام او بہرہ زین
 لعد الصبر و التقی یا عیدی و صاحبی
 دو جان از تو زندہ شد چہ دلا و نیز شر
 حیث ماحول حاضر انت قصدی
 کہ تو اسباب را ہمہ بید خود سہی
 بخشش نے ز قرب تو کہ تو قرب زلی
 یا کہ یا کہ یا تمجیل و قطب زلی
 چہ درین ظل دوانی زچہر و در تقیہ
 سکا انقوم اسکتو طرب الروح فالنضو

کہ شادی و زیندی در غنی
 بگو نام فرد اگر صوفی
 یمن دم یکے شو اگر صوفی
 چو بالستہ باشی چو در مجلس
 چو از ملک باشی چو در روضہ
 بہنش اسے زیندی کہ ہم فرخہ
 بگو شکر استرانی کہ ہم فرخہ
 زہر باد چون کاہ از بام و
 کہ چون کوہ در مرتبت عالی
 غیاث ز تو والدہ در ہمد
 چون زلف جود و اداری
 کہ من ز تیر ز غفلت ہر د
 کہ من ز تیر ز غفلت ہر د

والله اعلم

نهان پنهان میگردد و مطلقاً
ندارد و حتر عنوان افتاده و بیگانه
می بیند و بعد از یک یک سال از آنرا

گره را تو بکشایا شمس تبریز
گره از کمانست و تو صد عیانی

کجا شد عهد و پیمان که میکردی سگونی
دل نگاری که روی خود بخون میزدی
مثال تیر مرغ کانت شدم من سناخت
چه بالذت جفا کردی که می کشی بدون
ز شیران جمله آهویان اگر بزم و پیمان
کسی را که و جان دل ترا جوید سنجی
چرا از و مینداری و دست خود میزدی
چرا ای چشم بخت من تو با من کج چو ابرو
پس آنکه عاشق کشته ترا گوید چه خوشی
دلجو با آن شیر خوراند چه امان

دربار الملوی سوم
از زمین چرخ شایسته سرافراز
می بخت نام آید ملک به پادشاهی
خود در غایت دود سار و تلخانی
سیاحت با چون دل سبکی دارد
در سبب که گنج همه در آن

مستمال اگر چه این کتاب در دسترس نیست و در دسترس است
و در دسترس است و در دسترس است و در دسترس است

برای جنگ و جدائی که
بجای یکدیگر در میان جنگ و جدائی
لا حول و لا قوة الا بالله العلی اعظم
از خاکدست باید در روی
یا سورت ایوب و یونس

تو نفس نفس بین دل هوس و گماری
سیر این خداوند که مرا چه میداند
بشکارگاه جنگ چه تر بون شد شیران
تو از و میگریزی تو بد و میگریزی
ز شب از خنداری که همی کند شکار
چو ترس هر کس را طرغی سپیدند
چه خوش است این صوری حکیم میگرداری
تو چه دانی آید آل آخر تو برین چه دست
تو کجا گریزی آخر که چنین بون شکار
غلطی غلط اند آئی که میان این غبار
بشکار تو لحظه لحظه بشکار بیقراری
بنازین بنشیند ای جان که تو دل پیرو

بنمایست سپرده دل اگر دلم بخواد
دل خود دید و سپردم هم از و طلب بار
ای شاه مسلمانان که جان سگانه
ای آتش و آتش هم میکش هم میکش
شاهنشهر شاهای صد اختر و صد ماه
گفتی که ترا یارم رخت تا نگهدارم
گر نیست و گر هستم گر عاقل و اگرستم
گر در غم و در رنجم در پوست بستم
دل خود دید و سپردم هم از و طلب بار
پنهان شده و انگنه در شهر پنهان
سلطان سلاطینه بر کرسی سلطان
هر حکم که خواهی میسکن که همدجانی
از شیر عجب باشد پس مادره جو پانی
و ریخ نمیدانم دانم که تو میدانی
کز بهر چه تو عید منم تو مرا نم و نمایی

ریوان مولوی دوم
فدا و جانگداز
ماهی یک گوهر یک
بیک و دین که ایمین
همین از منم پنهان
با خود تو و پنهان
هر یک که پنهان
بیک و دین که ایمین
همین از منم پنهان
با خود تو و پنهان
هر یک که پنهان

پایگاه که یاد اهدا و نعمت رودنی
پندخت در بهار جان و ملک
آب یک گشت بون غبار بانی
جان لعل و زهر جان و ملک
پایگاه که یاد اهدا و نعمت رودنی
پندخت در بهار جان و ملک
آب یک گشت بون غبار بانی
جان لعل و زهر جان و ملک

عشق شکست دلی پیغمبر
 چرخ تبار از پیش
 در آتش سوزان
 در آتش سوزان

در آتش سوزان
 در آتش سوزان
 در آتش سوزان
 در آتش سوزان

و من

سوخت جهان ز غم آتش غم پید
 می کشم بهر طرف قوت کهر بادی
 استماع و چنگ نه مست شرابا
 عشق قربا به باز و من در کف است
 آنکه میان مردمان شهره شد و بدید
 در قدم روندگان شیخ و مرید
 صورت این طلسم را هیچ کس بدید
 ای عجب ابد بد کس آنکه مرا کشید
 صد قرح است بر قرح آنکه قرح بدید
 شیشه شکست زیر پا کس غلبد
 سایه بایز بدید ما به بایز بدید
 در نفس یگانگی شیخ و مرید

دیوان مولوی دم

خرده و هدیه عاشقان عید وصال میرسد
 ز آنکه ندید هیچکس جز رمضان عید

سبزه آن بهار بایستی
 دل من بشیر پیشه بایستی
 شیر درم غنای بایستی
 تابو بایستی ز دشمن دوست
 زندگانی دو بار بایستی
 دشمن عیب جوی بایستی
 دوست غمگین بایستی
 دوست غمگین بایستی

از دهر نهانی گریه بوس جان بای
 گنجی که تو شنیدی سودا او گزیدی
 در عشق اگر مینی اسے بس پنا چینی
 در آینه مبارک آن صفا صاف بشک
 اگر تیر عشق خست مشونی کرد
 در صد جهان گنجی گریه نشان بای
 گر در زمین ندیدی در آسمان بای
 هم رایگان بر بینی هم رایگان میایی
 نقش بهشت یکیک هم در جهان بای
 گر جان بشد ز دست صد پنا بای

بیک چو بماند هزار بایستی
 بیک چو بماند هزار بایستی
 بیک چو بماند هزار بایستی
 بیک چو بماند هزار بایستی

بیت یکی از تکلیف بولانی
پرده دیدی هنوز زین بولانی
بیت یکی از تکلیف بولانی
پرده دیدی هنوز زین بولانی
بیت یکی از تکلیف بولانی
پرده دیدی هنوز زین بولانی

و من

برود عقل و دلم را جمال آن بی
در و ن غنره مستش هزار بولانی
نهر عقل و ادب استم من اینجا
کنونک مست و خرابم صلابه ای
سبب سبب آنجا و سبب بر
تو آب بین که سبب یکش زین
پریر زخم مست پریر کوش
بختم گفت چه مکرده چیدی طلب
ابیت اطایف حکم مقام انب
جواب داد کی خفته چه میگویی
بر پیش عقل محمد پلاس بولانی
برادر و پدر و اصل فصل من
که خویش عشق بماند ز خویشی سبی

تساری ویراک هر دم درستی
ستایشی که غلط از کمالی
فقط اوصال

ابو ان مولوی هم

خمش که منخر فاق شمس تبریزی
بشت نام و نشان مرا خویش لقی

بجا عمر عزیز چو عمر با شامی
مسافران فلک تو آتشی و توانی
گر از قضا آمد مارا با اتفاق بیانی
ثواب کن سواد و اگر چه غرق توانی
بجا کپاسته تو ایامه هر آتشی که تابی
چو شهر و ان هوس تو خشی و تو چرا
درین میان نزل گردون رین طوایف
اگر چه روح جهان است و روح سوزد

تعبیه با کمال
تعبیه با کمال
تعبیه با کمال
تعبیه با کمال
تعبیه با کمال
تعبیه با کمال

خوار و خوار و خوار و خوار
خوار و خوار و خوار و خوار
خوار و خوار و خوار و خوار
خوار و خوار و خوار و خوار
خوار و خوار و خوار و خوار
خوار و خوار و خوار و خوار

سوز خفاشانی چون پری شادمانی
سوز خفاشانی چون پری شادمانی
سوز خفاشانی چون پری شادمانی
سوز خفاشانی چون پری شادمانی

بر در دیهانت که عالم دل
بشکوه آنکه باقیال دینیت پیوسته
خوش باش اگر چه که جمله سهم ترا
بآب زربوب پسند هر چه گفته

ای که نامش نواخته که در در و دوشی
دم میدی تو که دم و دم سر و دوشی
غالی است اندرون تو از بند لاجرم
غالی کننده دل و جان شوشی
نقش کنی بصورت مشتوق هر کس
هر چه دانی تو به در و دوشی
است بصورت خفای کل اگر چه پرو
سر بر زبان از میان شکر چو شوشی
ز چشم کشنده تو دود چشم کشنده جان
در دم شمش بپنجه که تو دمساز هر
است تازی بر سر بیل که با شکر زبان
آتش قضا و قدر و عالم گرفت دود
خوشن پستان خلق از آن کم که شوشی
زیر انداخته عشق زنی است آتش

بویست و دم تو ز تیر بر لاجرم
بس دل که میر بانی از حسن دانه گشتی

ای خیره نظر و جو پیش آبی و کجالی
بهر و چه میگرددی بر آفتاب دولا
مهر است چرخ از شکر و ریاست پر از گدا
یکچو نهری زین دوش کوشش و آسبا

فی مقام عشق و سلاطین
سبزه و اقیانام تو اقیانام
من شادانم تو غمناکم تو غمناکم
لحم غنم مرگت مرگت مرگت مرگت
من باغ بوستانم تو بوستانم تو بوستانم
باغ غمناکم تو غمناکم تو غمناکم

سوز خفاشانی چون پری شادمانی
سوز خفاشانی چون پری شادمانی
سوز خفاشانی چون پری شادمانی
سوز خفاشانی چون پری شادمانی

دیوان مولوی قاسم
بیرا که سینه قیلا و دین تالی
این بخش این جوان فلک و دران
کف اندازان مانند و سبالی
ده داده بدم تو دعدایانی بازاری
چون با بیدم آید و دانه شمشیری

از غم و غم کیجہ اقبال خرابید
 از لطف تو سر خارید و در قند خارید
 از شر و غم کیجہ اقبال خرابید
 از لطف تو سر خارید و در قند خارید
 از غم و غم کیجہ اقبال خرابید
 از لطف تو سر خارید و در قند خارید

سفر الترفیع بالجمال

پس چیت زار می تو چون کنایه
گفتا بر سرش را تو ذوالفقار می
گفت ارچه در خماری در خماری
گفت ارچه بتقراری بتقراری
این ساز را نهان کن گراز و اری
آخر تو هم غریب هم از دیاری
تو حید آبخانی در مرغزاری
تو نور کرد و کاری پاک و گاری
سود زبان بکے دال چون شترالی
مپار جان بهر گس چون جانپایی

گفتا تو چنگ یابی و اندر ترنگ یابی
گفتم زہر خیالے درو سرت مارا
سراگر فتنہ بودم یعنی کہ درخوارم
گفتم سوچ کر دان و اند کہ بیقرارم
شکر لیش گفتم لب گنبد یعنی
ای بلبل سحر گمارا پیرس گگ
نورغ آسمانی نے مرغ خاکدانی
از خویش نیست گشتہ زرد و مست گشتہ
از آب گل نہادی در آتش فدا دی
خاموش کن کہ دار دہر گشتہ تو بمانی

آینجادولی نه گنجد این ما و تو چه باشد

ایں ہر دور ایکے دان چون شہزادی

بکشی کن از آرد آن باریکساری
ماهی تو عجب نیت که در گرد و غباری

برخیز که صبح است صبح است و بکار
کنی تو عجب نیت که در تودهٔ خاک

مجموعہ نثر و شاعری

مجلس تدریس و تحقیقات
موسسه عالی تعلیمات اسلامی
و ادبیات

سلطان پیکر افروز پانچواں سیرى
تہ پانچواں سیرى در شغل نگارى
آن میراجل پینت ایریلین و
دیوان سولوى دم

مؤلف: میرزا محمد علی
مصحف: میرزا محمد علی
مطبع: میرزا محمد علی
تأليف: میرزا محمد علی
مطبع: میرزا محمد علی

مجلس شورای اسلامی
وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی
کتابخانه ملی ایران

بدر بانی کاشی که چو سحر است
 بیاورد ز پیر سی که سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است

سیمبر اند من درم لعل لبانه گوهرم
 وصف تو ام نمی بند ورنه پنهان ماند
 گلشن جان لبش تو گفت اگر ترس می
 گوید عقل عاقلی بچیفه بچو دبیا
 سیم قیاسی ماه اگر لایق کوی تو بود
 ادج هوای عشق تو گوهر لیدی می
 گره ز تیر غمیرت او چشم زبانه دختی
 فاش دهیان بدست او تیر کانی

بدر بانی کاشی که چو سحر است
 بیاورد ز پیر سی که سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است

دیوان مولوی روم

از تیر ز شمس دین روم ز کنا بیت است این
 آه چه شد که پیش او من شده تر جای

برگدزی و رنگری جز دل خجانی
 مالشوی خاکد رش در بخشاید رضا
 مانه کنی کوه بسی دست بلبل زرسد
 سر نیند چرخ ترا تا که توبه سر نشوی
 مالشوی مست خدا غم نشود از توبه

بدر بانی کاشی که چو سحر است
 بیاورد ز پیر سی که سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است

بدر بانی کاشی که چو سحر است
 بیاورد ز پیر سی که سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است
 چاک که کاشی که چو سحر است

دل تو ہمو شنگ و من چو آہن ثابت اندیش
ایا آہن رہا تانکے سوئے آہن نمی آئی

پشان گشتم نہ مستی و خرابی
ورین خانہ تنی بایم کے را
ہمیدانم کہ مجاہد تو بر پاست
از اندر خوش فوسنے کی مکی
بیاطن جان جان جان بجا
مرا خوشوئے کن زیر کہ را
تھے کہ بخندانی چمن را
بیامستان بیدین بیازار
مشال برق گو نہ خندہ تو
تو خوش سے و لیکن پکانے

بسوے شہ پری باز سپیدے
وگرہ پری گورستان غرابے

لگاہ قوی در بیم خلطہ قل میں
نے السیاح

پوہ سرستی بجان نہ دوسم
چو ہوسنی ایجا زینہ پرم

اگر تہذیب دارانہ تہذیب و تمدن
تو تہذیب و تمدن تو تہذیب و تمدن
تو تہذیب و تمدن تو تہذیب و تمدن
تو تہذیب و تمدن تو تہذیب و تمدن

وله ایضا

بج عن الکافی باصام الزمانی
بج سبل موت فی قلزم العالی
تفخ القضاة واصل لغت جم
اری و نوا اولی من الذلانی
لکدیس مری فی رد و غیر کما

دیوان مولی آدم شمس
سرب کعبه پیغمبر فی مکتب نجیب
فی نور روحی صبح ابو صبیح
شیرین و خیر جوید الامانی
ممن بامینه سبک انا و انا
ممن المارک فی خالق ابراری

ممن و سبک انا و انا
ممن و سبک انا و انا
ممن و سبک انا و انا
ممن و سبک انا و انا

نار کوب متقی مانده شمشیر
نار کوب متقی مانده شمشیر
نار کوب متقی مانده شمشیر
نار کوب متقی مانده شمشیر
نار کوب متقی مانده شمشیر
نار کوب متقی مانده شمشیر
نار کوب متقی مانده شمشیر
نار کوب متقی مانده شمشیر
نار کوب متقی مانده شمشیر
نار کوب متقی مانده شمشیر

اگر تو یار نه داری چرا طلب کنی
اگر رفیق نه سازد چرا تو او نشوی
وگر خجل نه کند مر ترا ابو جله
بکامله نشینی که این عجب گریست
چو آفتاب جهان چو اسپاه دلی
مثال زرد تو بگوره ازان گرفتاری
تو بیچ مجنون ویدی که باد و لیلی بود
شب وجود ترا در کیمین جان هست
اگر چه مست قدیمی دانه شراب نه
شرابم آتش محنت خاصه ز کف نه
وگر بهیار رسیدی چرا طرب نه کنی
وگر بهیار نماند چرا دل نه کنی
چرا ستر ابله و بولبست کنی
عجب تی که هواست چنین عجب کنی
که تا دگر بوس عقد زنب کنی
که تا دگر طمع کیسه ذریب نه کنی
چرا هوای یک باغ و یک عنب کنی
چرا دعا و مناجات خیر شب کنی
شراب حق نه گذارد که توشفت کنی
حرام باد حیاتت که جان حط کنی

اگر چه موج سخن میرند و لے آن به
که شرح آل بدل و جان کنی بلب کنی
یکی گنجی برون آمد ازین کان رکولی
زهی باز از زرد کوبان زهی سر زرقولی
زهی صورت زبانه زهی بی زهی
که جان یوسف از عشقش برادر و شوهر

سبحان من یلک سبجان من یلک
سبحان من یلک سبجان من یلک
سبحان من یلک سبجان من یلک
سبحان من یلک سبجان من یلک
سبحان من یلک سبجان من یلک
سبحان من یلک سبجان من یلک
سبحان من یلک سبجان من یلک
سبحان من یلک سبجان من یلک
سبحان من یلک سبجان من یلک
سبحان من یلک سبجان من یلک

خیز ز سر کلاه بیدم از خفا به بود یکدیگر غفلت
که عیب چنانچه یکدیگر بزدل است غفلت
خیز ز سر کلاه بیدم از خفا به بود یکدیگر غفلت
که عیب چنانچه یکدیگر بزدل است غفلت

اے بدینو حرام زندگانی
بے رو سے خوش تو زندہ
خانہ ہر تویی و زہر دنیا
گو ہر تو و اینجہاں چو حقہ
بے آب تو گلستان چو شوره
بے خوبی حسن یا قوامت
باجملہ مراد و کام بے تو
تا داد سلامت مند اد

خامش کردم بکن تو شاہی
پیش تو غلام زندگانی

ہم اہی پر شب رو کہ خلق نابید
نہ زباد ہا ہمیر و نہ زخم یکے پذیرد
ہم آسمان عالی ز تو خوش ہر حالی
تو بگو و گر شگونی بخدا کہ من جویم

باز آند آن بستان بخت با آفتاب
باز آند آن بستان بخت با آفتاب
باز آند آن بستان بخت با آفتاب
باز آند آن بستان بخت با آفتاب

خوش آید و داری کہ بخت تو
بخت تو داری کہ بخت تو
بخت تو داری کہ بخت تو
بخت تو داری کہ بخت تو

داود روزگار ی باغ زندگانی
یوسف پیر سیاهی دین و دنی
باز آند آن بستان بخت با آفتاب
باز آند آن بستان بخت با آفتاب

باز آند آن بستان بخت با آفتاب
باز آند آن بستان بخت با آفتاب
باز آند آن بستان بخت با آفتاب
باز آند آن بستان بخت با آفتاب

10/10/10

[illegible]

مازادہ دی پختانہ اس سے قبل نہ مانہ

والله اعلم بالصواب

بلند پر شده است آفتاب نسائی
جهان ز نور نو پا پیروز شد چه چیز تو
زهی قلم که ترا نقش کرد در صورت
برون بری تو ز خراگه شش جهت
ولا بچو باز نه پادشاه حیدر کرد ترا
در بیدار بود ایمان و کفر و طاعت
چه تر جهان که کنون بس بلند بری
هر سحر که در شش خروس جان گوید

چیز روح من بفرود است شش پرپی

پسوستے اوپر ہم از بارغ روح پیکانی

یا ننگی عجب آسمان در میرسد سرخ
ای سرفراز و باده چو خیزد آن لب شبنم

می نشود آن بانگ آلا که ضاحا هستی
یک لحظه بالا تر نگشت تا بگو که نیستی اینی

[illegible]

23

بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد

بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد

بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد

گر جنگ خواهی در شان بوند
در خانه سود در خوف چا بود
تو آب آبی تو تاب تاب
قارون بخت طمع گردد
جز در گدالی کس این نیاید
خاموشی که دم یکین و انم
در اندر و دم کشته است بایی

حکم نو کن که شاه دورانی
حکم سلطان تراست در عالم
آنچه شاهان و بهر جستند
همه سرخان چو دانه چیدن تواند
بر بر آرد و افق دولت تو
شتر طهارت ز عاشقان برگیر
دامهار از راه شان پردار
بسکه نازه زن که سلطانی
حاکمان قالب و توجانی
چون مسلم شدت آسانی
تو همایه میسان مرغانی
نه آنکه توصاف صفا انسانی
گر تو احوال شان همی بانی
خواه تقدیر و خواه شیطانی

دیوان مولوی روم

بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد

بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد
بخت بد بخت بد

و لایضا
 کس بتر از من که در کف تو نشسته
 ایام گذری چون علف از دهنی کجی

کمان نازینا زانایه بیانی
 نه بینی بس بود تو بان
 قفس درشت هم چو تنی
 با تو که آن ایست ز بان
 آن که بخت در کف تو

غمایت که چگونه است چار شده ز تن
 و در آن صیاح که روح را خاص
 قضا که تیر حوادث تنو می انداخت
 روح شده استیم از شکرتان ویا
 ز باد ادبیا و روحام چون خورشید
 چو سخت است شدم گفت برین گندم
 بده بده ای جان ساقیان بها
 فشانده دامن خود از غبار جالور
 ترا خلاص غایم ز روز و شب شمری
 ترا کند بنایت این پس سپری
 که از حلاوت آن کم کند شکر سحر
 که جز و جز و من از دگر رفت فصل
 که تا میان من نرفته بیدان و گری
 که کم کریم نماید سر کند قمری

یوان ملوی دم
 بدتر از آنکه بگریه
 شدی سر کشیدی
 با خود را
 بن چو آنی و کجین
 مازان بچو بی
 مازنی بکارا
 بیابن بین دست که نازین

تمام این تو بگو اسے تمام در خوبی
 که بسته کرد مرا سحر با و سحر
 در رخ عشق بگر تا بصفت مرو شوی
 از رخ عشق بگو چیز دیگر جز صورت
 چون کلوخی تو به نور بهو ایر شوی
 تو اگر لشکی آن کت بر شست او
 گر بیای بسراید دست در بخل
 نذر سحر و ان منشی گری دم شان مرو شوی
 کار آیت که با عشق تو سپرد شوی
 بهو ایر شوی و لشکی و گرو شوی
 چون که مرگت شکست که هر فرو شوی
 جا تو صد ر بود و نه همگان فرو شوی

چو دانش که فتم کای کو به کجا
 شست شست کج بود و تو کاش
 شست شست کج بود و تو کاش
 شست شست کج بود و تو کاش

جان چنانکه بپای تو ایستاده است
چنانکه چرخ چرخش را در دایره تو
چنانکه چرخ چرخش را در دایره تو
چنانکه چرخ چرخش را در دایره تو

چرخ چرخش را در دایره تو
چرخ چرخش را در دایره تو
چرخ چرخش را در دایره تو
چرخ چرخش را در دایره تو

گفتم رسول شرف گفت عاقل و بیگانه
گفتم که تو بیگانه خود را مراست و بدو
گفتم اگر چنانست جوش عطا جان
گفت اینچنین است راست رو که گدا
گفتم بفرما که گفتم که عظم داری
دولت دیدار شک بنده آغاز کرد خنده
ای بهرمان دیاران اگر شب بچهاران
گذرم شمس نیم روزی بیابان
گفتم که گفتم که گفتم که گفتم که
گفتم که گفتم که گفتم که گفتم که
گفتم که گفتم که گفتم که گفتم که
گفتم که گفتم که گفتم که گفتم که

دیوان مولوی ام

انقل فی الملامی و العشق فی الملامی
در باب کرب که می خواند شراب کوی
میان فدا که می خواند شراب کوی
میان فدا که می خواند شراب کوی

بگذرید عاشقان را بنواخت بیدار
افروخت شمع جان از نور آشنایی
ترا کسی نه شناسد ز آدمی و پری
بشکل شده سنا از دل و پری
دعوش و فریش و دود و دود و دود
دعوش و فریش و دود و دود و دود

در دل تپان زان بود تا بود
و التطفیف عذرا کند با تو
یا هو بیایان من در دهر گری
کپک و دیر گری بر خفا و شش زری
و من استاره
و من استاره
و من استاره
و من استاره

۳۴۶
 این عبارت اگر تو در این مقام باشی
 می خردی که عالم قوی اینم بکشد
 در این عالم قوت بر تو غرض از معانی
 تو را نگاه چو سانی در این زمین غالی
 تو یار غلوت تازی می خردی که
 در این عالم قوت بر تو غرض از معانی
 تو را نگاه چو سانی در این زمین غالی
 تو یار غلوت تازی می خردی که

داری در پنهان صفت ششدر بخود نشسته
چون بپیر بر پا تو رسته خیالے ایله
یا ز آبنندان رحم ناخلقت کمال شود

بد الفصح او دامون شو که بودی
در آتشان و کانون شو که بودی
بد آن تفریفت همچون شو که بودی
بد آن با آلاگردون شو که بودی
بهر روز افزون شو که بودی
فلاطون شو فلطون شو که بودی
همان تخت همایون شو که بودی

سہا کن نظم کردن دتر ہارا

پدیریا و ترکتوں شو کہ بودی

ولا چہ بشتہ اینجا کدان برگزانی
ازین خطبہ بمردن بریکه مرغ عالم جا

ازین قشیر به بدن بپزند که مرغ عالم جامه

[illegible]

ولہ ایفیب

صفت چرخ دار سی چرخ
صفت چرخ دار سی چرخ
صفت چرخ دار سی چرخ
صفت چرخ دار سی چرخ

در خانہ خود یافتہ از شاه نشانی
دوش آمدہ بودہ مرا خواب پرده
لشکت دود صد کوزه و سپاہ من دوش
امروز در نیخانہ ہمہ کو ہنگار است
خود در تن من بادہ معرفت این کو
گوشی بند و نعرہ مستانہ شنو تو
انگشتی لعل و کمر خاصہ کاسے
آن شاه دلا رامہ دامن محرم جانے
از عریذہ متانہ یدان بشیوہ کولے
نہ از دہر گوشہ نگاریت نہانے
ہر کوز من بند و گستی است شیانے
از قامت چون چنگ من الحان آمانے

ہم بادہ و ہم آتش خرگاہ چون نقد است
پیران طرقت نہ پذیرند جو آنے

در شرابیم چیز دیگر بختی
باز رنگ نو بہاران بختی
چو بدیدی در سرم سوا تو
طرہائے شک و در تافتی
تو اگر منکر شوی گویم نشان
اے قریح رخسار من افروختی
بادہ تنہایت این آہ بختی
بار دیگر فتنہ ہا انگینستی
آبدی در گردنم آویختی
نار ہائے صبر را بگینستی
شکست شمر سیہ می بختی
روے غم آفرانہ دلم بگینستی

چو بجان فسرہ باشد در جہاں
چو بجان فسرہ باشد در جہاں
چو بجان فسرہ باشد در جہاں
چو بجان فسرہ باشد در جہاں

دیوان مولوی دم

فلک ز یاد نہای تو تمدن میر
چو بجان فسرہ باشد در جہاں
چو بجان فسرہ باشد در جہاں
چو بجان فسرہ باشد در جہاں

از بہت ترس از بادوی
از بہت ترس از بادوی
از بہت ترس از بادوی
از بہت ترس از بادوی

گر بندی

چون عشق را بوی خوش
بپایش تن را بوی خوش

و من

چون زهر را بوی خوش
بپایش تن را بوی خوش

ای عشق چو زهر است که بپایش
تن را بوی خوش بپوشد
چون زهر را بوی خوش
بپایش تن را بوی خوش

مروح کن دل و جان را دل تنگ و پریشان را
گلستان ساز زندان را برین روح زندانی

اے ساکن جان من آخر کی فتنی در خانه نهان گشتی یا سو هو فتنی
چون عهد و دم دید از عهد بگریزی چون مرغ پتریدی ایستد کج فتنی
در روح نظر کردی چون روح سفر کردی از خلق صد کردی و از خلق جدا کردی
رفتی تو بدین زودی تو با صبا بودی از نور خدا بودی در نور خدا رفتی

از خواجه انجمنه چون شمع درین خانه
و در تنگ چین خانه بر سقف سوار رفتی

از بهر مرغ خانه چون خانه کیازی اشتر در او گنجد یا اینهمه درازی
آفرین خانه عقلست و اینخانه این تنی اشتر جمال عشقت با قدر و سرفرازی
زطل لران شه را اینخ بر تناید بوی گران بیابی صد مغز بیابازی
از ما جو جانان سر این حقیقت زیر که غرق غرقیم در کشته مجازی
من سیکل بیدم طومار عشق درو کردم جمایل آنرا از رولان و باز
شد پرده ام و دیده تا پرده لبونم از آتش که خیزد در پرده مجازی

یک سو کیمیا خانه و دیار و فردی
که عشق و کشتاری گزیده گزیده فردی
ایسر و کد و دیار و کشتاری
کشتاری پیرانی را راه مراد و فردی
کشتاری پیرانی را راه مراد و فردی
بایسته ماشه چو سوزن آردی
از خوس و عمار و سوزن آردی
هر روز من آید و دقیقه کن آردی
این بزم من عالی آردی و دقیقه کن آردی
چون پایم این بزم فانی آردی و دقیقه کن آردی
قطار ملک فانی آردی و دقیقه کن آردی

وله ایضاً

اے بر سر

در آفتاب و آن بستان
 در آفتاب و آن بستان
 در آفتاب و آن بستان
 در آفتاب و آن بستان

و در که تو در عالم هر که دید
 هر که نشد به من صورت او پیش
 وین طرفه که از یک گشت هر قدر
 هر عقل به یکوید من خیره شد
 عقل از سر بخوابی انداخته
 بجز عاقل لا عقل قوم و گرد
 نه زحمت فرعون نه عرصه
 گر چه سر خم بسته است از کمال
 دانند که این خوشتر بود بهمان کار

تو که جبهانهای شمس الحق تبریزی
 بر گرد تو جهان گردان مانده پر کار

آورده بپند انجم و انجم که مرا بردی
 بر شمع که خندیدی در باغ که پروردی
 امر و زحمت چیز می افقی و می چیز
 ای گلشن نیکویی امروز چه خوشخویی

در دولت تجلی از غزل شری
 ای کجاست خاسته از غزل شری
 در آفتاب و آن بستان
 در آفتاب و آن بستان

محذوم

ای که در پیش من
 ای که در پیش من
 ای که در پیش من
 ای که در پیش من

دیوان مولوی روم
 دیوان مولوی روم
 دیوان مولوی روم
 دیوان مولوی روم

در آفتاب و آن بستان
 در آفتاب و آن بستان
 در آفتاب و آن بستان
 در آفتاب و آن بستان

[illegible]

کتابخانه عمومی
عاشق و شکر علی بن ابی طالب علیه السلام
بیمارستان طبیبان اسلامیه
مسجد کعبه بو سید احمد مدنی
مدرسه فاضلین و دیگر مدارس

مخدوم شمس دین محمد شایسته به پیشبرد
تسلیم است جانها ای جان دل نودانی
کعبه طواف میکند به سر کوسه کعبه
جمله ملک راه دین جمله ملا یکس امین
سجده کنان که اینم بهر خدا رفته
اصل از ایجر و کف گوهر خرق را حید
ز اسوه عزت و شرف سخت بلند
او است بهشت تهور تو و شادمانی دولت
در غلبات لادزد دست عظیم آیت

دیوان مولوی

ایست خیزند حضرت شمس شهر از رکعت
 کشته سخن بیوه صفت بریم به نهایی
 چه باشند آبرو و یک شب اگر بخنمی
 در پائے آسمان از شب باز میکشند
 که مرد آسمانی مشتاق آفتابانی
 عین روزگاری سبیل حاش دریا
 شب که راه بار و در شب از آبریدن
 در سایه خدای خشنود نیک عثمان
 چون شمع زنده باشی همچون شمع زنجی
 نیک اختریت باشد گر چون قمر زنجی
 زیر فلک خانی جز بر نه بر زنجی
 در آب و در گل ایجان تا به جو زنجی
 که شهر یار خواهی اندر سحر زنجی
 ز نهار آبرو در جاس و گر زنجی

غافل ازین خط که نور محمد گویند
 دیدان روزی تو در حق طالت ترا
 گرم بدکان روی در دلق عدوی
 بی بی چون عجب و دیگ پر درون
 آینه هر دو قوی یک در
 عالم جان حکم صفا صورت قاتل
 این گداز کف پر زدن

ویدعا اول یک شوق من شکر ایا بزدی
چو بهمانست یک دین بهم ملک علی
زانکه در دین بنود در دل هر احدی
گفت علی اب شوق یکا بزدی
زانکه قرادش نه بد عشق من هر دوی
این سخن را بنود در دین
محر صفه را بنود

عالم با علم که مقامات عالی است
پیشانی یک درون

پیر زمانه انجمن انجمن انجمن
 پیر زمانه انجمن انجمن انجمن
 پیر زمانه انجمن انجمن انجمن
 پیر زمانه انجمن انجمن انجمن

و من

امروز درین شهر خوش است
 در شهر برگوشه یک عریه جوی است
 بے زخم نیالی تو درین شهر کی
 امروز درینکس آن یوسف خوبی
 صد پیر و صد ساله اینجاست
 او کاهم و ابای و روانست
 صد نور اهتسین جیده کن رو چو تاش
 جز حضرت او نیست فقیرانه صفوی
 از باد و چشم بت شعله خوانی
 از عشق چنین حلقه یا چربالی
 از تیر نظر هاست چنین سخت خوانی
 بے زجر و سیاست شده هرگز شبانی
 مانند زلیخا شده در عشق جوانی
 مانند لکھ میرندا حکم روانی
 کے سوئے هوش راه بردا بر کمانی
 جز سایه نور شید خوش نیست اما

راکی بکند پیر زمانه
 الی مردم و شریک
 خواجہ شاکر
 اسیر
 در آن زمان
 دیوان مولوی ربیع

ہیں دست ملزبان و فروکش قبح شوق

پانہر چو داری نکتہ زہر زبانی

صدما بر بہر جهان تو چو نور شید سری
 ہر عالم چو جان شوق مکی گلستان
 قمر امیر سدا کہ چو زہر شید رنگری
 شکر کہ اگر کن شود چو تو بزبان گنگری
 چو لب را برین نوشتہ شد تو دکار سرری

در آن زمان
 دیوان مولوی ربیع
 در آن زمان
 دیوان مولوی ربیع

در آن زمان
 دیوان مولوی ربیع
 در آن زمان
 دیوان مولوی ربیع

خلفه علی بن ابی طالب
سید عالم کاه زمانه
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا

در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا

هر روز سر آری از چارطاق
چون روید آن کند از آنجا
گانه چو پلوسه گل مدد مغز ما شوی
گلستانه ایس و دیده شوی گلستان شوی

هر دم اسیر دل است چو آن دیوی
وز نظر راست چنان میروی
جامه ارا چاک کردی همچو ماه
در پی خورشید تا یان میروی
چو آن پند میروی از نه بیکاه
آسمان و آینه بهشتان میروی
ای پند خالق ویدی سر ترا
چون نهان از چو خلقان میروی
حال مانگر جبر پیغام ما
چون به پیش تخت سلطان میروی
آفرین بر ذات خودت که ما
خرم و سیز و خندان میروی

شمس نیز می فرستاد پیغام
ماشتاده است و خندان میروی
ایک تو از عالم ما میروی
خوش زمین سوخته میروی
ای فصل شکسته و جسته زبید
پیکشادی بکجا میروی
سر کفن برین و ما را بگو
کز وطن خویش چرا میروی

گشتن و فرغی ملک شین تر باری
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا

گشتن و فرغی ملک شین تر باری
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا
در چه سبک قضاوت و قضا

دستانه اوست اوینینج یار دیر
 عیالیم دگر اوست یار دیر
 عیالیم دگر اوست یار دیر
 عیالیم دگر اوست یار دیر

خاموش و گنجین بر خیز و سفر بکن
گر یار سفر خواهی نک یار سفر باری

شمس الحق تبریزی از ناز دلاویزی
 گر خسته جگر خواهی نک خسته جگر باری

آخ آخ چو من فاداری
 آن جفا که کرده با من
 آخ آخ طیب خونریزی
 گفتش قصه جان من اری
 عشق جز بیگناه می نکشد
 هر زمان گلشنه همیوزد
 شهر باز سپاه من ویران
 گفتش از کینه بازی تو
 اے زهر مار موئے طره تو
 در تننائے چو نودلدار
 نمکنه هیچ یار بایار
 بر زار زار بیار
 بیخاط و گناه گفت آری
 عقل پر و سرگناه گار
 تو چه باشی به پیش من حاکم
 تو چه باشی سخته دیوار
 سر بر زده استن هیچ عیار
 سرنگون سار بنه طرار

گر بیازم و گر که نه زمین شرح
 ماتم و مات مات من باری

سبیل او را عالم عقیق
 یار دگر یار سوخته
 رسید یگوش اندوه ایسا
 یار دگر یار سوخته

دیوان مدایع
 سبب عشق و محبت
 نعلت چسبیده بین
 مژده و دست و پا
 مژده و دست و پا
 مژده و دست و پا

منگد بر کجای که نواختن
 بعضا شکاف دیباچه
 میدان فایده کار که نواختن

و بعد از آن وقت میگوید
 و بعد از آن وقت میگوید

مردم کا غم نہ خدائے مہربان
مردم کا غم نہ خدائے مہربان
مردم کا غم نہ خدائے مہربان
مردم کا غم نہ خدائے مہربان

گفتن ایجان خبر بنو خبر را چکنم
بهر خبر خود که رود از تو مگر بے خبری
چون ز گفت باد که شمع بخرو و مست و غم
بیخطر و خوف کس بے شرم و شور و نری
گفت بگو شمع خان چون سخن نهرا
برو مرا شاه ز سر کرد مرا خبر و سربا

ولہ قدس

ای زبون یوی بیری
نذرتہ دم پیدایش بیری
شکلی ایند پریش

قصہ دراز است بے آہ ز مکرو و غیله
گر نہ باید کرش این شب مارا سحر

یک حلقہ و یک حلقہ کا دشب تاریکی
چتی کن و تر کے کنش نرمی و یاسکی
داریم سر کا سر لے تن بزد چور
گر گردن ما دارد در عشق تو با یکی
شاهیم نہ شہر و زہ لعلیم نہ بہر و زہ
غشیم نہ سرتی منیم نہ از سبکی
من بندہ خوابم ہر چند بدم گویند
بازشت نیامیزم ہر چند کنی سکی
عنائی بے دارد من از حد ایانا
بیگانہ ہمایا شمع از غایت نرمی سکی
روپوش کند او ہم از صرم نامحرم
گویند فلان بندہ است گویند بوی سکی

مردم کا غم نہ خدائے مہربان
مردم کا غم نہ خدائے مہربان
مردم کا غم نہ خدائے مہربان
مردم کا غم نہ خدائے مہربان

طفہ است سخن گفتن مردیت سخن کردن

تو رستم چالاکی نے کو دک چا لیکے

آمد ز نای دولت بار در گروایے ایجان بزن تو دوشی و دل بکوبایے

مردم کا غم نہ خدائے مہربان
مردم کا غم نہ خدائے مہربان
مردم کا غم نہ خدائے مہربان
مردم کا غم نہ خدائے مہربان

10

پیشہ اور دودارہ سمرقندی
دور اخلاق اور پیچیدگی
و تباہی وقت گرا تو نشید

19

سرکار فاضل کتب و خط

و اما آنکه ویلایه است خود پیر و قلمی نیست کان نه بی بیانه است

ہر کہ این حرف را بود منکر

آشنا نیست بلکه یگانه است

قط

در خم آسمان نیگنجد
سرخم در بیان نیگنجد

بہتر ایسے کہ ملکش از عظمت
کہ نہ دوری و آرزو مندی

قطر

که دیدار بر خردمندی
تو همی بخشی و همی خندی
هرم تو دانش است و هر سندی
دوست قند است میکند قندی
تو چو در دست زهر می بندی
که بس در فراق جان کنی
بسنگرتا به پیش او چندی

آنکه چون ابر خواند کف ترا
گاه بهی بخت و همیشه گرید
به چو بوسه گناه تو خوبی است
او چو سر که است میبکند ترشی
خشم رخ دارد آن دشمن
است دل اندر وصول اصل گریه
قطره بازر و سوسه دریا

دیوان مولوی غلام

مجلس شورای اسلامی

چوین مستی شکریم هر چه بادا باد
 زحل هزار لطف نبخت مرا
 آید هزار غصه گدازد
 چوین من همه نوشیدم
 رباعی

سبائی

باید مرا بویست
چنانکه آن بباد
ریاحی
شقی است طریقی
از راه عشق و شوق
این کا و در ما خفته
نیاید نشسته از جلیبته

ریاحی
کون زود نوشته بود حق فرقت یا
از بهر چه بود جنگ و آن و شت یا
گر بد بودم برستی از رحمت ما
وزیک بدم یا و کنی صحبت ما
ول
زباده چو حل ناب شد گوهر ما
آمد یقین از دست سبغ ما
از بسکه بهیچوریم می بر سر ما
ما در سر می شناییم می در سر ما

وله
بدر وقت نواز و نغمت زنده
بدر وقت مرغ ز سحر
بدر وقت خورشید و آفتاب
بدر وقت خورشید و آفتاب

وله
اوتاه کند زمانه این و مدد ما
وز هم بدر و گرگ فنا این رستا
بدر سر هر کس غور است و
سیله اجل قضا زنده این همه را

دیوان مولوی
عالم که ظهور است و شمع دوست ما

وله
انهار دلا بخود ره غم را
مگزین بجهان صحبت نامحرم را
تازه و مانع چو قناعت کردی
بر تره منج سبب عالم را

وله
عشق آواز غم پیرواخت ما
مرد داشت با طیف کون بیدار ما
شکر است قدر آرا که ماند شکر
در آب وصال یونین بگداخت ما

وله
بر گنذر بلا نهادم دل را
خاص از پی او پای کشادم دل

وله
گیا تو دم غم از بیداری ما
در پی تو دم غم از بیداری ما
بجان الله در و در شب بیداری ما
تو فرق و گریه بیداری ما

دوقیامت از یار غایت
بمد و قاصدی دار فرست

نستین باوقوشی در قلم زمان باوقوشی است

مائی من زیبا

رباعی

اے رو سے ترانہ گنگنا رنج
ای میل لبان تو گہر یار رنج

بیاورده که در قفس سوراخ است
این را بیاورده من در

۱۰

ایدل دوسه روز تا سحرگاهه مخپ
چو دلاورین طلعت چه ره میکن

در فرقت آفتاب چون باد مخپ
باشد که برای لبس چاه مخپ

ولم يكن كذا

و

آنی که ملک با تو در آید بطرب
گراوشی شفته گرد و چه عجب
ناجان بودم بندگیت خواهم کرد
خواهی بطلب مراد خواهی مطلب

یوان مولوی روم

و

در مذہب عشقان قرار می گزیند
وین باده ناب اخمار می دگر است
بر علم که در مدرسه حاصل گردد
کار دگر است و عشق کار دگر است

تاریخ

ول

من بت که جمال زینت است و مجلس نیت ندانم که کجاست

۱۱

باز و مراغالی پیریدین دست
ای است منی دوستی
که طوق از این نیست
شاید از آن نیست
کمر شکست
تبارش

عاشق که بجا لعل از نوخیز
 باغچه تر از دینار و دینار
 اندر دو جهان دلیر و دلیر
 هم پرتو زشت هر جا بگذرد
 سلطان ملاحت نه موزر
 در سلسله شش و پنجاه
 بیجا گذشت خون جگر
 بهر خنجر که خاک و بار خون

تا عرش ز سودا رخت و لوله است
 از بادۀ او بر کف جان بلبهاست
 در سینه ز بار زرخش غلغلهاست
 در گردن دل ز زلف او سسلهاست

رباعی

سرمایه عشق سردیوانگی است
 دیوانۀ عشق مرد فرزانگی است
 آنکس که شد آشنای دل در درد
 با خویشش هزار بیگانگی است

ول
 غنچه بلبم در آمدن و رفت
 باز آمد رخت باز بنیاد و رفت

این فصل بهار نیست و گراست
 مخموری هر چشم ز وصله و گراست
 هر چند که شاخها همه قصاصند
 جبیندن هر شاخ ز اصله و گراست

دیوان مولوی دم
 لقمه تنگف دوسه در پیشین
 بنشین و کون نقش آباد رفت

یار خاند آنکه پایار بساخت
 منسل نشد آنکه با خریدار بست
 نوزاد آن گرفت کز شب زید
 گل بوئے از آن یافت که باخار بست

ول
 نوزاد ز رخسار آن پیر زنت
 چون آن تو که ز رخسار پیر زنت
 عشق تو درون جان من دارد
 دین طوفان که از جان پیر زنت

انه همه خنده و سیماش خوش است
 خشم و مخطوبه و صفراش خوش است
 خواست ز من اگر دهم باندیم
 سر را چه محل یک تقاضا خوش است

ول
 آنکس که سرت پیر غنچه تو دوست
 آنکس که کلوت نهاد طراد تو دوست
 آنکس که ز بار پدیدار تو دوست
 آنکس که ز این پیکر یار تو دوست

در غم گیسو را در غم عشق
 و در غم زار و یار گوید زرق است
 چون زرق بود که دیده در خون
 تو پنداری که هر دلی چون دل تشنه
 لب زار که گیسو را در غم عشق

رباعی
 دلنگم و دیدار تو در مان من است
 بے رنگ رخسار زمانه زندان
 بهر بچ و لے مباد و بهر بچ تنه
 آنچو از غم هجران تو بر جان من است

وله
 در تبکده تا خیال معشوقه است
 رفتن بطواف کعبه از عین خطا
 گر کعبه از دبو گذار و کنش است
 با بوسه وصال او کنش کعبه است

وله
 تار سیر تو طبع بد آموز بود
 بخت تو پندار که پیر و ز بود
 تو خفته بصبح و شب عمرت کوته
 ترسم که چو بیدار شوی ز در بود

وله
 در مسلخ عشق جز نکور نکشند
 لاخر صفای تو زشت شود نکشند
 گر عاشق صادق ز کشتن بگیرد
 مردار بود هر آنچه او مار نکشند

ز عشق تو دیباچه شود آگین
 و بی تو ایبا دور منبرین
 این دو دور آسمان آذران خسته

کعبه بود بخیر از منی زنده
 اکبر پیر یاف از آن پند
 وان مولوی دم

عشق تو در غم عشق
 دیدار تو در غم عشق

وله
 ز غم عشق تو دیباچه شود آگین
 و بی تو ایبا دور منبرین

این دو دور آسمان آذران خسته

دینبدم از آن دوزخ نیند
چون نام از آن دوزخ نیند
چون نام از آن دوزخ نیند
چون نام از آن دوزخ نیند

از شنیم عشق خاک آدم گل شد صد فتنه و شور در جهان حال شد
صد نشتر عشق بر برگ روح زدند یک قطره از و یکید و نامش دل شد

رباعی

عشق تو بهر صومعه مستی دارد بازار بنیان از تو شکستی دارد
دست غم تو بهر دو عالم برسد الحق غم تو در از دستی دارد

وله

مستان غمت باردگر شوریدند دیوانه دلانت سر مره را دیدند
آمد سر مره سلسله چن پانیدند پیراهن صبر و عقل را بدریدند

وله

اکنون که رخت جان جهان بر بود در خانه نشنت بمجادار و سو
آرزو که مره شدی نیند انتی کا گشت نمای عالمی خواهی بود

وله

امشب شب آن نیست که از خانه در آید از یار یگانه سو یگانه روید
امشب شب آنست که جهانهاست در آتش اشتیاق مستانه روید

از چهر حساب رو پاک دوزخ
دست عشق ترا کیف غم پیشم
دست عشق ترا کیف غم پیشم
دست عشق ترا کیف غم پیشم

دیوان مولوی دوم

ای بخاری مقامی باید کرد
بیامات شوی یا بیری یا بریزد

وله

از لطف تو بچمنده نوید شد
مقبول تو بچمنده نوید شد

لطفت یکدم زنده پوشت
کأن ذره به از هزار توید شد

یک خطه از نفس تو حکوم شود
علم همه اینیات معلوم شود
آن صورت عشقی که جهان را روشن شود
در آینه غم تو بهنوم شود

بحودت

بیا بیا
تو زید گان پیکرین گیر
تو آرام کنم زین پیلین
تو زدم رسیدن گیر
و له
جو دشت همه آن کند که دریا نکند
ویندم کرمست وعده فرو نکند
عاجت نبود از تو تقاضا کردن
کز شمس کسے نور تقاضا نکند

رباعی

خون در دل عاشقان چو چگون
عاشق چو کفی بر سر آئن خون گردد
جسم تو چو آسیا و آئش عشق است
چون آب نباشد آسیا چون گردد

وله

از یاد خدا چو مرد مطلق خیزد
بگر که ز نور برق چه رونق خیزد
این باطن مردوان چه عجایب است
چون موج زند از وانا الحق خیزد

وله

هر گاه که غمزه تیر زن می آید
جانم زیارت بدن می آید
اعضا از بسکه میهر ما بیدار هم
یک تیر تو بر تمام تن می آید

وله

هر محطه که غمزه آن دلاویز کند
عاشق ز بلا چگونه پرهیز کند
یاد است نصیحت جهان در گوشتم
اما بادی که آتشم تیز کند

آنجا که خفته اند این درگاه اند
آنجا که خفته اند این درگاه اند
آنجا که خفته اند این درگاه اند
آنجا که خفته اند این درگاه اند

دل بهر جهان شادمانی
دل بهر جهان شادمانی
دل بهر جهان شادمانی
دل بهر جهان شادمانی

مهر فقر دسوی فقر
مهر فقر دسوی فقر
مهر فقر دسوی فقر
مهر فقر دسوی فقر

عاشق چون میشود بر چشم بریں
عاشق چون میشود بر چشم بریں
عاشق چون میشود بر چشم بریں
عاشق چون میشود بر چشم بریں

عالم کله ضلع و نور
عالم کله ضلع و نور
عالم کله ضلع و نور
عالم کله ضلع و نور

از هر چه رسد چو نیت پاینده تر
از هر چه رسد چو نیت پاینده تر
از هر چه رسد چو نیت پاینده تر
از هر چه رسد چو نیت پاینده تر

سوز سماع است
سوز سماع است
سوز سماع است
سوز سماع است

گر او باشی جز بر او باش مباحش
گر او باشی جز بر او باش مباحش
گر او باشی جز بر او باش مباحش
گر او باشی جز بر او باش مباحش

دیوان بولای بود
دیوان بولای بود
دیوان بولای بود
دیوان بولای بود

آن دل که من آن خویش پنداش
آن دل که من آن خویش پنداش
آن دل که من آن خویش پنداش
آن دل که من آن خویش پنداش

عشق شمع است
عشق شمع است
عشق شمع است
عشق شمع است

بگذارش مرا بتا و آمد بر تو
بگذارش مرا بتا و آمد بر تو
بگذارش مرا بتا و آمد بر تو
بگذارش مرا بتا و آمد بر تو

عشق بوی است
عشق بوی است
عشق بوی است
عشق بوی است

در آتش عشق تو همیوز و نوش
در آتش عشق تو همیوز و نوش
در آتش عشق تو همیوز و نوش
در آتش عشق تو همیوز و نوش

عشق بوی است
عشق بوی است
عشق بوی است
عشق بوی است

رباعی
 ز عشق اگر جهان بدیم جای
 چو جان بدیم بر این خندان
 از چو جهان گویند ز بیک
 طایع نیم و شاعران

عشقه دارم پاکتر از آب لال
 این باختن عشق مرا گشت هلال
 عشق و گدازان بگرد و از حال کمال
 عشق من و مشتوق مرا نیت زوال

رباعی

نومیدم شو امیدمیدار ای دل
 در غیب عجب بیست بسیار ایدل
 اگر جمله جهان فصد بجان تو کند
 تو دامن دوست را بگذاز ایدل

رباعی

عشقه بکمال و در بای بی حال
 دل پر سخن و زبان ز گفتن شال
 این ناد و نر کجا بود هرگز حال
 من نشسته و پیش من دان آلال

وله

گفتم که مگر غمش بود در مانم
 کس دانستم که با غمش در مانم
 او از مهر لطف گفت در ماتو صحبت
 گفتم وصلت گفت بدین مانم

وله

در باغ شدم پر پر گل مجیدم
 از دیدن باغبان همی ترسیدم
 ناگه سخنی ز باغبان شنیدم
 گل را چه محل باغ بنویخیدم

این نیز جز از کف سطران
 فصلی است از کف سطران
 در چو چو می می می می
 در چو چو می می می می

دیوان مولوی روم
 اکول اگیکه دوی بی تو
 بر عکس توین دوی بی تو

من دوستم ز دوست آیدم
 دل بر کنم ز دوست آیدم
 از دوست یادگار و دوستم

کلام می علی با قوام است قوام
 قوام غم و اندیشه قوام است قوام
 قوام هوس قوام است قوام
 قوام غم و اندیشه قوام است قوام

ایدل

وہ کہ بگویند کہ دل تو ہواست بگو
 دل تو ہواست بگو بگو بگو بگو

وہ کہ بگویند کہ دل تو ہواست بگو
 دل تو ہواست بگو بگو بگو بگو

ایدل چو بہر کسے نشینی چہ کنم
 وز باغ ملاح گل چینی چہ کنم
 عالم ہمہ از جمال نور روشن شد
 تو دیدہ نداری کہ بہ بینی چہ کنم

رباعی

دستار سر وجہ من ہر سہ ہم
 قیمت کردند یکدم چیزے کم
 تشنیدنی تو نام من در عالم
 من سچیکم نہ سچ ہم چیزے کم

ولہ

ایدوست قبولم کن و جانم بستان
 مستم کن و از ہر دو جہانم بستان
 باہر چہ دلم قرار گیر و بے تو
 آتش بمن اندر زن و انجم بستان

ولہ

ایدل تو بہر خیال مغرور مشو
 پروانہ صفت گشتہ ہر نور مشو
 تا خود بینی تو از خدا دور شوی
 نزدیک خود آئی و از خدا دور مشو

ولہ

اسی زندگی تن و تو انجم ہمد تو
 جانے و دلے اسی دل و جانم ہمد تو
 تو ہستی من شدی از آنی ہمین
 من نیست شدم در تو از آنم ہمد تو

وہ کہ بگویند کہ دل تو ہواست بگو
 دل تو ہواست بگو بگو بگو بگو

وہ کہ بگویند کہ دل تو ہواست بگو
 دل تو ہواست بگو بگو بگو بگو

وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں

اے میری جان زمانِ شہی اللہ
 اے آنکہ ہر صبح خیالِ رخ تو
 وے راحت و آسائش جانِ شہی اللہ
 میگوید خورشیدِ جہان شہی اللہ

باز چچ کو دکان گویا کردی
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں

رباعی

بد میکنی و نیک طع میداری
 با آنکہ خداوند کریمیت و رحیم
 ہم بد باشد سراسے بد کرداری
 گندم نہ بد پارچو جو میکاری

وہ

عاشاکہ بہا گویمت میمانی
 مہ را لب لعل شکرا نشان ز کجا
 یا چون قدر تو سرو بود بتانی
 در سرو کجاست جنبش روحانی

وہ

رفتم بہ طبیب گفتم اے بینائی
 ترک صفت و محو وجودم فرما
 افتادہ عشق را چه میفرمائی
 یعنی کہ زہرِ چہست بیرون آئی

وہ

خواہی کہ ہمیشہ شاد و خرم باشی
 پاکیزہ نشو و راست بزی علم آمو
 ہر جا کہ روی عزیز و محرم باشی
 نتایجِ نیکرکان آدم باشی

دیوان مولوی روم
 اندر رہ طبع اشکم و دلت گل
 این سخن بجز بغیر و نذران نماند
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں

وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں
 وہ بے شمار شمعیں جلا رہی ہیں

آئینہ

آنکس که بنگشت نماید رخ او
از رشک و عاصی بدکنم پیشش
گر دست رسم بود بزم و منش

پای

4

19

ول

رباعی
 سبکدوشی بخت و شان
 بیاپان حدیث نالو شوق
 چون ابرو را بزم و چون
 غمش و در جان کس و در پس

گر صبر کنی پرده صبرت بدریم
 و خواب شوی خواب چشمت بیداریم
 گر کوه شوی در آتش بگذاریم
 و در بحر شوی بجله آبت بخوریم

رباعی

ماهی فارغ ز چار و ده می بینم
 بجه جسم بسوئے ماه رومی بدیم
 گوئی که همه جهان از آب شد
 و ده که درین آب چه می بینم

وله

ما نیم که بے باد و بیجام خوشیم
 گر بزنایم و گر نکونام خوشیم
 گوئید سر انجام ندارید شما
 ما نیم که بے پیچ سر انجام خوشیم

وله

من مهر تو بر تارک افلاک نیم
 دست سنت بر دل غمناک نیم
 هر جای که بر روی زمین پایی
 پنهان بروم دیده بر رخاک نیم

وله

من یک جانم که صد هزار است
 خود را بکلفت دگر ساخته ام
 چه جان و چپ تن که هر دو هم خوشیم
 تا خوش باشد اندگرے ر که منم

وله
 از زوایا که این زیاده بی تن عین
 از است و تازی که ایم هم
 باز قدرت فدایم هم
 و این که اصل است بگذاریم

دیوان مولوی روم
 سخن میباش تا با شای مرد
 در سخن تمیز تا با عالمی زنده
 اے ای که تو رفیق طن داشته
 تو در این جهان خاک پیدا شده
 بر خاک تو نشو خوش نگار شده
 و این که اصل است بگذاریم

ضمیمہ کتاب حال کتاب و مصنف

یعنی

حضرت مولانا جلال الدین مولوی وحی محمدی علیہ السلام

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ابن نامہ کہ گنج پر ذوقی خوانند باغی است کہ پر گل و شقایق دانند
خورشید حقایقست زبرد کا صفا ہم نام بر آن شمس حقایق دانند
بنیش و ران ویدہ اند و دانشوران ہمیدہ اند کہ بزرگوار دراک حقایق و اکتاب قایق و
وقوف بر منہاج تویم و ساوک پر سالک ستقیم نفس را ہیچے و نقل اللہ فی منہ سورۃ عینہ و ارباب
ذوق و اصحاب شوق دانند کہ سخن منظوم را بر شتور فزونی است و میان زبیا و حدیث و لکشی
مفرح خاطر و تقوی خیالات درونی علی ہذا سخن موزون موزن سے غریب و تصور سے عجیب
و مے شہر اہائے شوق و پرہیا ہائے دل اہل ذوق و بزرگوں کے از آب وجود آتش شہود و رنج
اسرار بزرگ و صورت ترا در لباس حرف و صوت در آ و دو گوہر ہائے معانی اور اصداف
اسماع و قلوب جمالی پرورد و خاصہ خلاصہ اشعار کلام ارباب قلوب اصحاب کمال است و
زبان ایشان کلید کوثر تحت الحرس خداوند و اجمال چنانکہ در خبر آہ ان تقدیر الہی
کنوز و مخافتہا السنۃ اشعار بلانہ شکر از حکمت است کلام فضائے دین و عرفا بالیقین است
و قد وہ و زبدۃ آمان مولانا جلال الدین است چون دیوان حقایق بنیان آئینہ ناب بصر است
محیط و اسفست بیطیرون از اندازہ سیاحت است و افزون از مرتبہ سیاحت
مملو از چندین بزرگوں آید است و شجون بر چندین بزرگوں ممتدا و از مرتبش بزرگ

از قاعده بعید است وند ویشش تبتی میثالف توانین بر
تقدیم و ما غیر حرف تبتی را رعایت نه کرده اند و از بدایت تا نهایت
مرتب آورده اند و قطع نظر ازین امر نموده غزلیات فصاحت قرین و تغزل
آئین و ترجیحات معارف ضمیمه او بیکدیگر اندر آویخته است و چون شیر و شکر بهم آید
است و غالباً اشعار است که در حالات مختلفه از عقل عشق و وجد و سکرم و محو و سماع و ادب
شده فی الواقع مقبول هر جمعه و مطبوع هر سحره خواهد افتاد چنانکه بزرگه گفته
بهر فاسن کان من جنسنا و سایر الناس لنا منکرون

پیدا است که سخنان کامل در سبع جاہل فسانه آید و حالت عاشق و در چشم عاقل جنون نماید نموده
داده و را در گوش کران چنانچه حسن یوسف را در نظر کوران چنانچه پیر زمان از مرد
پور و ستان چنانچه پادشاهان خود را در وجد و سکرم و مستان چه دانند و پیران در
صغار که نرنگازی کنند و کو دکان در معابر خاکبازی طفلان و بستان خوانشیر از معلم علم
شمارند و خرازان دکان خود را از جوهریان اشرف بنده اند اگر طاعتی در ایات و
طعن کنند یا ناقصی در کمال و شے شست زندان عدم استحضار و غفلت از اخبار است
جان چه باشد جز خبر درازمون هر کرا افزون خبر جانفش فزون

چونکه غزلیات سولانا در نظم و جد آئین عشق آینه ندیده ام و چنانکه بقدر دانش خود در
وادی تفکر و تدبیر شافتم که بیکس را در مقام و مقال و ذوق و حال پیایه و سے نیافتم
ام آنقدر حقایق و دقائق حکمت و معرفت که در سخنان او که در حقیقت واردات ربانی
است مندرج است در کتب بیک از محققین عرفا و متقدمین فقهائے سابقه ندیده و همانا
بقول یکے از کابر مشایخ زمان ما لفظ معتبره و بر منیر بنیر مولوی معنوی وار و گردیده
غزلیات شیخ مصلح الدین عبداللہ السعدی شیرازی در کمال فصاحت و نهایت
ملاحت و بیکان غلب خیالات مجاز و مقالات ناز و نیاز خواهد بود و کشف حقیقتی و شرح

بن عبدیر و اندک در سخنان جناب مولوی منوی

بصل و کرم خاصه الهی قسمتی و حصه دیگر آری بر بست

پایان و فضل و کمال و عشق و حال از روزگار ظهور و اے

حسین کامل و دقیق و اصل از سبزه برتری نیاید در سخنگویی نیز سخنگویی

سبزه سبزی نشاید چون در ضمن اشعار مولانا اشعاری بنام شیخ شمس الدین تبریزی

صلاح الدین و شیخ برهان الدین و شیخ حسام الدین چلیبی شده اگر چه حکایت

و ملاقات او با مشیخ در همه کتب مفصلاً موطور است در اینجا اجمالاً اشارت به بداهت

پیش پدید آمدن نام مولانا جلال الدین محمد بن شیخ بهاء الدین بن شیخ حسن

بنی هاشم اجدادش از امجاد بود و اندویدر شمس مرید شیخ نجم الدین کبری می بود و اولاد

مولوی در ششصد و چهار در بلخ اتفاق افتاد و والدش از خوارزمشاه ریخته و از

کند و نیکو زینش پور شیخ فرید الدین عطار را ملاقات کرد و در آنوقت مولوی شمس

زبون نداشت شیخ عطار سفارش ویرای پدرش کرد و او سرانجامه بکبادگار داد

نفر که عمری در قزوین روم ساکن شدند و بهاء الدین رحلت یافت مولوی برسند

ست و چهار صد و شصت و داشت و در شصت و دو سالگی چون شیخ شمس الدین

که رسید پس از آن استادش گردی گزید مجذوب شد و مطعون آمد و روزگار سبزه

و مجنون خواندند و تا آخر الامر بسعی پدرش علاء الدین محمد شمس الدین شهید شد

بنایت شوریده و آشفته گردید در حالات مختلفه دیوان غزلیات بنام شمس الدین

بنام و پس از آن با استاد چلیبی حسام الدین مرید و محبوب خود دشمنی گوی می فرمود و بهاء

الدین که در ایام شباب مولوی رحلت کرد و دخترش در حیال نکاح پسر مولوی بود و

از زکوب هم از اصحاب مولوی است و عشق و ادا است مولانا

ام الدین مرید و خلیفه مولوی بود و یکی مشیخ مولوی را تلمیذ

کتاب شمس الحقائق مطبوعه برات فردخت بود و در است مولوی میان علی خان کمر کتبیه ای که مطبوعه فخریه شهر کمر کتبیه است
 بن کتب شمس الحقائق مطبوعه برات فردخت بود و در است مولوی میان علی خان کمر کتبیه ای که مطبوعه فخریه شهر کمر کتبیه است

فرموده اند یک از آنها شیخ صدر
 شیرازی با مولانا ملاقات و مقالات
 و دو عالم را بدرو کرد و در کمال یافتی آموخت و از آثار
 دیگری رساله مسیله یافیه که قریب هزار بیت است و آن
 خطاب بعین الدین پروانه رومی است و نسخه آن کتاب کیاب است و در
 که قریب پنجاه هزار بیت نظر آورده و خود مقصود همین است اگر چه این دیوان را
 بیت و نحو نظم نیکوست و چون هکلی آنها بر وفق مشرب تمنا این اتفاق افتاده است
 از ارباب فاعل اصحاب صفار باطله آن میل تمام دیدیم تیرتیب هجی از غزلات
 و ترجعات شیرین تر از قدر و غزلیات دلنند و رباعیات ارجمند آن دیوان حقایق
 هفت هزار بیت انتخابی است و چون آن کتاب که فی الحقیقت شمس است پُر از ابیات
 و معارف آئینه و ذوق حکیمه آنرا شمس الحقائق مناسب منت نام نمود و بدین نام نیکو نام
 از کرم عظیم خداوند کریم امید مجسم دارد که این مجموعه در دیوان مطبوعه را از کید دیوان موصول
 دارد و ارباب وفق و کفایت را از دیدار آن مستفیض و محظوظ آرد و بدین تجارت که بدان
 رفت اهل جرمان و خسارت زبان طعن برین مسکین بخشایند و فقیر را پیرادات وارده
 بارده هدف سهام ملام نفرمایند چرا که گفته اند لوطی
 در کلام این و چون که وحی منزلت کے بود بت یادمند یا راضی بلج این فلک گرچه پرست
 همه خشنده اند و پُر نور اند گرنه اندر میان شان فرقت زان میان مختلفش از
 خود هم در بهشت نیک باند گرچه در نیکوئی همه حوراند

تاریخ تولد و وفات حضرت ذیل

شیخ بهاء الدین بلخی	مولوی جلال الدین رومی	شیخ شمس الدین تبریزی	شیخ محسن الدین جلوی	شیخ فرید الدین عطار
وفات ۷۰۸	وفات ۷۰۸	وفات ۷۰۸	وفات ۷۰۸	وفات ۷۰۸
شیخ بهرام الدین	شیخ نجم الدین کبری	شیخ صلاح الدین	شیخ نجم الدین یاسی	مکتب حقیقی و شرح
وفات ۷۰۸	وفات ۷۰۸	وفات ۷۰۸	وفات ۷۰۸	

خواص

CALL No. ۸۹۱۵ ۵۱۳۱ ACC. NO. ۱۱۷۲۰
 AUTHOR رومی، جلال الدین
 TITLE دیوان شمس الحفائیک مہکوی رومی

۸۹۱۵ ۵۱۳۱		۱۱۷۲۰	
۳۲۲۲		۱۱۷۲۰	
دیوان شمس الحفائیک			
Date	No.	Date	No.

MAULANA AZAD LIBRARY ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES:—

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over-due.

